

roman

tarzan

V: tarzan ve opar'ın mücevherleri

edgar rice burroughs

çevirmen: sena hafize erkan

fihrist

fihrist

CLIII

Tarzan V
Fihrist Kitap

Edgar Rice Burroughs
Tarzan and the Jewels of Opar
2023 © Fihrist Kitap

Bu kitabın tüm hakları Fihrist Ajans ve Yayıncılık Hizmetleri Ticaret Limited Şirketi'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Fihrist 153
Genel Yayın Yönetmeni: Ömer Alkan
Editör: Kübra Yaşın
Çevirmen: Sena Hafize Erkan
Son Okuma: Bayraktar Tazekan
Kapak Görsel: Fihrist Tasarım

1. Basım: Haziran 2023
ISBN: 978-625-6438-29-3

Matbaa Adres: Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Tic. A.Ş.
Beytepe Yolu No:3 Çankaya/Ankara (Sertifika No: 46519)

Tüm Bilgilendirme, Yazı ve Dosya Gönderimleri İçin
fihristkitap.com

roman

Tarzan
V

Edgar Rice Burroughs

çevirmen: sena hafize erkan

Edgar Rice Burroughs

1 Eylül 1875'te Chicago'da dünyaya gelmiş; çeşitli işlerde çalışmış bir işadamı ve başarılı bir kurgu yazarıdır. Edgar Rice Burroughs'un en çok ses getiren serisi Tarzan, ilk olarak 1912'de The All Story dergisinde basılmış, ardından da 1914'te roman haline getirilmiştir. Burroughs'un en meşhur üç serisi Tarzan, Mars Prensesi ile başlayan Barsoom ve Amtor dizileridir, fakat bunlar haricinde yine popüler bilimkurgu, fantezi ve western türünde pek çok eser vermiştir. Özellikle Barsoom serisi ile kendinden sonra gelen birçok bilimkurgu yazarını etkilemeyi başarmıştır. Tarzan ise otuzdan fazla kez filme, daha öncesinde sessiz filmlere ve sonrasında da animasyonlara ve televizyon dizilerine çekilerek yazarın en çok ses getiren eseri olmuştur. Burroughs, 19 Mart 1950'de geçirdiği bir kalp krizi sonucunda hayatını kaybetmiştir.

edgar rice burroughs

tarzan dizisi

I maymunların tarzan'ı

II tarzan'ın dönüşü

III tarzan'ın canavarları

IV tarzan'ın oğlu

V opar'ın mücevherleri

içindekiler

Edgar Rice Burroughs Hayatı ..... *XII*

tarzan ve opar'ın mücevherleri

I - BELÇİKALI VE ARAP *17*
II - OPAR'A GİDEN YOLDA *23*
III - ORMANIN ÇAĞRISI *28*
IV - KEHANET GERÇEKLEŞİYOR *33*
V - GÜNEŞ TANRI'NIN SUNAĞI *39*
VI - ARAP BASKINI *45*
VII - OPAR'IN HAZİNE ODASI *51*
VIII - OPAR'DAN KAÇIŞ *55*
IX - MÜCEVHERLERİN ÇALINIŞI *61*
X - ACHMET ZEK MÜCEVHERLERİ GÖRÜYOR *69*
XI - TARZAN TEKRAR BİR CANAVAR OLUYOR *76*
XII - LA İNTİKAM PEŞİNDE *83*

XIII - İŞKENCEYE VE ÖLÜME TERKEDİLMEK..... 87
XIV - BAŞ RAHİBE OLSA DA HÂLÂ BİR KADIN..... 95
XV - WERPER'IN FİRARI..... 102
XVI - TARZAN TEKRAR MANGANLARA LİDERLİK EDİYOR..... 110
XVII - JANE CLAYTON'I BEKLEYEN ÖLÜMCÜL TEHLİKE..... 119
XVIII - HAZİNE MÜCADELESİ..... 126
XIX - JANE CLAYTON VE ORMAN CANAVARLARI..... 136
XX - JANE CLAYTON TEKRAR TUTSAK..... 144
XXI - ORMANA KAÇIŞ..... 152
XXII - TARZAN HAFIZASINI GERİ KAZANIYOR..... 160
XXIII - KORKU DOLU BİR GECE..... 168
XXIV - EV..... 176

20 kitaptan fazla süren ve 100 milyona yakın satış rakamlarına ulaşan kitap dizisiyle ve zaman içerisinde sayısız oyun, çizgifilm, dizi ve sinema uyarlamalarıyla Tarzan, 20. yüzyılın en önemli edebiyat olaylarından biri kabul edilebilir. Herkes tarafından sevilmiş ve bu kadar tutulmuş bir eserin, öncelikle, Türkçeye daha önce çevirisinin yapılmamış olması bizim açımızdan şaşırtıcıydı ve bir an önce kollarımızı sıvayıp bu çeviri çalışmasına girmemiz gerektiğini fark ettik.

Bir yayınevi tarafından, çok tutan bir kitabın çevirisinin gerçekleşmesini talep etmek kadar doğal bir şey olamaz elbet. Fakat Fihrist olarak bu kitabı çevirmek isteyişimizin arkasında tarihsel ve düşünsel öneme dair parçalar da olduğunu vurgulamak isteriz.

-VIII- *Tarzan bir "bilinmez dünyaya davet" hikâyesidir. Bu bilinmez dünyada bizim türümüzden bir kahramanın, bambaşka yaşam koşullarını tecrübe edip bizden uzaklaşmasını ve bize bu vahşi doğayı, yani evini tanıtmasını okuruz hikâye boyunca. Bilinmez dünyaya davet teması, insanlık tarihi kadar eski bir anlatı temasıdır. Bunun yanında, Tarzan, aslında modern dünyanın son bilinmezini ortaya koyan ve modernist bir gözle "öteki"ni bu denli rahat bir şekilde inceleyen fazlasıyla kıymetli bir "son" metindir. Böyle bir "son" olmasını, elbet günümüz çerçevesinde, öteki dünyaların hikâyesini anlatan bilimkurgu metinleri üzerinden düşündüğümüzde, tam bir "son" olarak algılamak doğru değildir. Sonuçta dünyalararası seyahatlerde bu bilimkurgu metinleri olası "öteki"leri yaratarak kendimizi sorgulayabilmemizin kapılarını açmaya çalışmaktadır.*

Fakat bu "son", öteki insanın, yani vahşi bir insansının olabilirliğinin son metnidir. İlk kitap çıktığında tarih 1912'dir ve bu

tarih, denizaşırı imparatorlukların sömürgeciliklerinin zirve noktasına tekabül etmektedir. Bildiğimiz üzere, 1. Dünya Savaşı'nın en büyük nedenlerinden biri de bu çevre bölgelerdeki sömürgelerin paylaşımında yaşanan krizdi. Kısacası, 2. Dünya Savaşı'na kadar olan sürede artık öteki kavramının tamamen yok olduğunu görebiliriz. Sömürgelerin dağılması ve global dünyanın bir bütün olarak yeşermesiyle birlikte insan, artık her yerde aynı kıymette insandır.

Bu konu tam anlamıyla bir antropoloji gündemidir: Öteki olan yabani insansı algısının, 20. yüzyılın başlarından itibaren ortadan kalkıp aslında fazlaca insan olmasını ve kendi içyapısında, medeni toplumlar kadar karmaşık sosyal ağlar oluşturduklarını gözlemleyen antropologlar tarafından yıkılmaya başladığını gözlemleyebiliriz. Fakat diğer yandan, Tarzan, modernleşememiş yerliler kadar bile insan değildir, o insan görmeden yetişmiş tam bir vahşidir özünde. Dolayısıyla bu ikili (binary) zıtlığı sonuna kadar hissettiğimiz bu metinde, aslında Modernizmin aşırılaşmış streotiplerini gözlemleyebiliriz. Benim yargım bu noktada, gerçek bir modernizm eleştirisi Tarzan gibi kült eseri incelemeden yapılamayacağı doğrultusundadır.

Diğer yandan, günümüzün kolaycılığı olarak adlandırabileceğimiz "modernizm eleştirisi", özünde ne kadar haklıdır? Gerçekten bir ayrım yok mudur bu iki dünya arasında, yerlilere kıyasla hiyerarşik açıdan daha kompleks değil midir modern dünya? Herhangi bir görecelilik üzerinden okuyamaz mıyız bu zıtlıkları? Bana sanki biraz kolaycılık gibi görünür bu "herkes eşittir ve eşit derecede derinliklidir" mottosu. Elbette farklı topluluklar kendi içinde özgün derinlikleri barındırır ama bu "aynılık" prensibi, özgünlükleri de boğacak nitelikte ve herhangi bir kıyası da reddedecek bağnazlıkta gibidir.

İşte tüm bu felsefi, sosyolojik ve kültürel tartışmalar açısından Tarzan biçilmiş bir kaftandır. Bunun sebebi, modern olmayan, toplumsal bağları bulunmayan bir vahşinin üzerinden bu derinlikli sorgulamaları yapabiliyor olmasındadır. Dil itibariyle Edgar Rice Burroughs, günümüz politik doğruculuğundan da nasibini almadığı için, kelimelerini doğrudan ve yargılar bir düzlemde seçmektedir ve bu, incelememizi daha geniş bir çerçevede yapabilmemize olanak verir. Ayrımcı, cinsiyetçi, ırkçı, şucu bucu... Tüm bu sıfatların yeşerdiği 60 ve 70'lere daha onyıllar vardır. Dolayısıyla, bu modern olan ve olmayan kıyaslamalarının alabildiğine özgür bir platformda ve "kırıcı" olmaktan kaçınılmadan yapılması, bir zihin pratiği açısından çok kıymetlidir.

Elbette Tarzan açık dilli ve derin felsefi düşünceler hedeflemeyen ama kurgu yönünden olağanüstü başarılı bir kitaptır. Bu düşünsel açıdan "derinliksiz" kitap, bize tam da kolektif bilinci açık etmesi açısından inanılmaz bir fırsat verir. Zihinlerimizde yarattığımız toplumdışı öteki imgesinin en zıt uçta şekil bulmuş hâlidir Tarzan ve bu yüzden tüm toplumlar tarafından kolayca sahiplenilmiştir. Ama bir yandan, Tarzan eski modern ve medeni dünyanın son büyük kahramanlarından ya da vahşiliğiyle ve bizden olmayışıyla antikahraman olmasından dolayı, postmodern ve postyapısalcı eleştirilerin daima merkezinde olmuştur.

Ek olarak dile getirmekte fayda vardır, Tarzan metinleri, empati yönü kuvvetli, vahşi olanın insani yönünü açık eden ve medeni toplum sorgulamalarının sıklıkla yapıldığı eserlerdir. Çünkü edebiyatta "öteki" kavramı çoğunlukla "biz"i eleştirmek için vardır. Dolayısıyla şu vurgu önemlidir: "Modernizmin savunusunu yapan edebiyat hiçbir zaman tam anlamıyla modernist değildi." Evet, doğru okudunuz: Modernizmin ana kodları olan ikili zıtlıklar, medeni-vahşi gibi ayrımlar örneğin, ideal anlamıyla bu

metinlerde yer almıyordu. Modernizmin ikili zıtlıklarını eleştirirken asıl modernist bir ikili zıtlığa gidilmesi de günümüz için oldukça önemli bir sosyal bilimler sorunudur.

Son söz olarak, modernizmi anlamak, modernizmi bu denli eleştiren postmodern tutumu kavrayıp eleştirebilmek için Tarzan fazlasıyla kıymetli bir metindir. Toplumdışı bir vahşinin, ideal bir "öteki"nin son ve zirve temsili olan Tarzan'ı Fihrist Kitap olarak nitelikli bir çeviri ve editörlük çalışmasıyla Türkçeye kazandırmanın mutluluğu içerisindeyiz.

Ömer Alkan

EDGAR RICE BURROUGHS HAYATI

Edgar Rice Burroughs, 1 Eylül 1875'te Binbaşı George Taylor Burroughs ve eşi Mary Evaline Burroughs'un dördüncü oğlu olarak Chicago'da dünyaya gelmiş, çeşitli işlerde çalışmış bir işadamı ve başarılı bir kurgu yazarıydı. Döneminin önemli isimleri arasında bulunan ve sonraki dönemlerde de birçok isme ilham olan Burroughs en çok macera, bilimkurgu ve fantezi türünde eserleriyle öne çıkmıştır. Bu alanlardaki başarıları sayesinde ölümünden sonra, 1975 yılında İnkpot ödülünü kazanmıştır. Oldukça geniş bir soyağacına sahip olan Burroughs'un babası Amerikan İç Savaşı gazisiyken, yakın kuzenleri arasında Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi'ni imzalayan isimler olmak üzere, ek olarak Amerika'nın ikinci başkanı ve kurucularından olan John Adams bulunuyordu. Ayrıca Burroughs'un birçok atası da Amerikan Devrimi'nde savaşmıştı. Buradan da anlaşıldığı üzere Edgar Rice Burroughs oldukça savaşçı kökenleri olan önemli bir aileden geliyordu ve söylediği üzere, ailesinin bu savaşçı kesimine kendisini oldukça yakın ve bağlı hissediyor, onlara karşı büyük bir sevgi besliyordu.

Birkaç farklı yerel okulda eğitim gördükten sonra Phillips Akademisi'ne katılan Burroughs, ardından Michigan Askeri Akademisi'nde eğitim almış ve buradan 1895'te mezun olmuştu. Amerikan Askeri Akademisi'ne giriş sınavlarını geçemeyen Edgar Rice Burroughs, sonrasında Arizona bölgesindeki 7. Süvari ordusuna gönüllü asker olarak katılmıştı; 1897'de ise kalp rahatsızlığından dolayı emekli olup askeriyeden ayrıldı.

Burroughs askeriyeden emekli olduktan sonra uzun bir süre birçok farklı işte çalıştı; 1899'da babasının fabrikasında çalışmaya başlayan Burroughs, 1900 yılında çocukluk aşkı Emma Hulbert ile evlendi. 1903 yılında Sweetser-Burroughs Madencilik Şirketinin ortakları olan iki kardeşi George ve Harry'nin yanına gitti ve burada Yılan Nehri'nde altın arama projesinin başına geçti. Bu madenin başarısız olmasının ardından kardeşleri Burroughs için Salt Lake şehrinde bulunan Oregon Kısa Hatlı Demiryollarında bir iş ayarladı fakat Burroughs buradan da 1904 yılında ayrıldı. Yedi yıl boyunca düşük bütçeyle kalemtıraş toptancılığı yapan Edgar Rice Burroughs, 1911 yılında kurgu yazmaya; 1920 yılında ise pilotluk yapmaya başladı ve kendisine bir Security Airster S-1 aldı. Şüphesiz ki Burroughs'un bu karmaşık iş hayatının izleri yazdığı eserlerde karşımıza çıkıyor.

Mars Prensesi'nin başkahramanı olan John Carter'ın da Edgar Rice Burroughs'a olan benzerliğini gözardı etmek neredeyse imkânsız. Kitabın başında, başkarakter John Carter, Mars'a götürülmeden önce, iç savaşın bitiminin ardından memleketine döner ve arkadaşı ile Arizona'da maden arar; Mars'a götürüldükten sonra orada, savaşçı Mars halkı arasında çok başarılı bir asker olur ve ardından Mars üzerinde bulunan başka bir şehre giderek burada da bir hava keşif eri olarak görev yapar, yani pilottur ve tek kişilik bir uçak kullanır. Dolayısıyla, buradan yola çıkarak Burroughs'un kişisel hayatının izlerinin eserlerine net bir şekilde yansıdığı söylenebilir. Özellikle de hayatının bir kısmında orduda askerlik yapmış olması Mars Prensesi'ni en çok etkileyen faktörlerden biridir. Romanın içinde hem başkarakter hem de genel olarak hikâye üzerinden çeşitli metaforlarla, birçok yerde askerî hayatın onda bıraktığı izleri ve düşünceleri yansıtmıştır.

Burroughs'un yazarlık kariyerine başlamasına yol açan şey ise boş zamanlarında sık sık okuduğu, dönemin 'ucuz dergilerinde' basılan meşhur kurgu hikâyeleriydi. Zaman içerisinde kendisinin de başarıyla bu tarz şeyler yazabileceğine inanarak, ilk hikâyesini 1912 yılında bu dergilerden biri olan The All Story'de Mars'ın Ayları Altında başlığıyla, seri hâlinde yayınladı. Mars'ın Ayları Altında serisi ilk olarak A.C McClurg tarafından, 10 Ekim 1917'de, roman türünde ve Mars Prensesi başlığı altında basıldı. Edgar Rice Burroughs'un en çok ses getiren serisi Tarzan ise yine ilk olarak 1912'de The All Story dergisinde basılmış, ardından da 1914'te roman hâline getirilmişti. Burroughs'un en meşhur üç serisi Tarzan, Mars Prensesi ile başlayan Barsoom ve Amtor dizileridir, fakat bunlar haricinde yine popüler bilimkurgu, fantezi ve western türünde pek çok eser vermiştir. Özellikle Barsoom serisi ile kendinden sonra gelen birçok bilimkurgu yazarını etkilemeyi başarmıştır. Tarzan ise yazara dünya çapında ün ve zenginlik getiren eseri olmuştur. Filmlere, çizgi filmlere, tiyatrolara, video oyunlarına uyarlanan Tarzan, Burroguhs'un 'basit kurgu' anlayışından kopmadan büyük sorular sorduğu ve hem insana hem de topluma kaçamak bakışlar atarak üstü kapalı göndermeler yaptığı tam yirmi dört kitaplık eseridir. Burroughs 19 Mart 1950'de geçirdiği bir kalp krizi sonucunda hayatını kaybetti ve şu anda -bizzat satın alıp Tarzan karakterinin anısına ismini koyduğu- California'nın Tarzana mahallesindeki mezarında yatıyor.

TARZAN

tarzan ve opar'ın mücevherleri

BÖLÜM I

BELÇİKALI VE ARAP

Teğmen Albert Werper'ın görevden alınmamasının tek nedeni, lekelediği unvanın itibarıydı. Onu hak ettiği gibi askeri mahkemelerde yargılamak yerine hiçliğin ortasındaki Kongo üssüne atadıklarında ilk başlarda başını öne eğip ne kadar minnettar olduğunu söylemişti; fakat altı aydır süregelen monotonluk, ürkütücü tecrit ve yalnızlık onu değiştirmişti. Genç adam, kaderine mütemadiyen lanet ediyordu. Günlerini kendisine acıyarak geçirmek onu o kadar hasta etmişti ki, en sonunda zayıf ve gerçekleri idrak etmekte bocalayan aklı onu buraya gönderen herkese, ilk gönderildiğinde onu mahkemeye çıkarıp gururunu ayaklar altına almadıkları için binlerce kez teşekkür ettiği adamlara kin beslemeye başlamıştı.

Brüksel'in neşeli hayatından, kendisini o şen şakrak başkentten çekip alan günahlarından asla duymadığı kadar büyük bir pişmanlık duyuyordu. Gün geçtikçe beslediği kin büyümüş, onu sürgüne gönderen yetkililerin Kongo'daki temsilcisini hedef almıştı; yani kaptanını ve amirini.

Memur soğuk, sessiz bir adamdı. Emrindekilerde pek sevgi uyandırmasa da ufak bölüğündeki siyahi askerler ona saygı duyar ve ondan korkarlardı.

Werper, amiriyle beraber verandada oturup ikisinin de bozmak istemediği bir sessizlik içerisinde sigarasını içerken saatlerce adamı izlemeye alışkındı. Teğmenin tüm benliğini saran nefret, onu en sonunda bir tür deliliğe sürüklemişti. Hasta beyni, kaptanın doğuştan gelen sükunetini geçmişinde yaptığı hatalar yüzünden kendisine kasıtlı olarak yapılan bir hakarete dönüştürmüştü. Kendisini, kaptanının onu aşağıladığına ikna etti, öfkeden köpürdükçe köpürdü; ta ki bir gün bu deliliği yüzünden gözünü kan bürüyene

dek. Belindeki tabancanın kabzasıyla oynadı, gözleri kısıldı ve kaşları çatıldı. Sonunda konuştu.

"Bu bana ettiğin son hakaret olacak!" diye haykırdı ayağa fırlayıp. "Ben bir asker ve centilmenim, daha fazla beni hor görmene katlanmayacağım, seni domuz!"

Neye uğradığını şaşıran kaptan, astına döndü. Daha önce ormanda aklını yitiren adamlar görmüştü; yalnızlık, önüne geçilemeyen bir çaresizlik ve biriken öfke işte böyle deliliğe yol açıyordu.

Ayağa kalktı, elini diğer adamın omzuna koymak üzere kaldırdı. Ağzı, onu sakinleştirecek bir şeyler söylemek üzere aralandı fakat kelimeler asla dudaklarından dökülmedi. Werper, üstünün bu hareketini bir saldırı hamlesine yordu. Tabancasının namlusu kaptanın kalbine bakıyordu, adamın ayaklandığını gören Werper gözünü bile kırpmadan tetiği çekti. Kaptan oracıkta can verip verandaya yığıldı. O düşerken Werper'ın aklını bulandıran sis dağıldı. Ne yaptığını fark etti, kendisini diğerlerinin gözünden gördü.

Üsten askerlerin heyecanlı konuşmalarını duydu, hemen ardından da bir koşuşturmaca başladı. Onu yakalayacaklar ve öldürmeseler de bağlayıp Kongo'ya götüreceklerdi, askeri mahkeme daha profesyonel bir şekilde işini bitirecekti.

Werper'ın ölmeye hiç niyeti yoktu. Hayatını kendi elleriyle çöpe atana dek daha önce hiç böylesine tutkulu sarılmamıştı yaşama. Adamlar yaklaşmıştı. Ne yapacaktı? Suçu için paçayı kurtarabileceği bir bahane bulmaya çalıştı ancak düşünebildiği tek şey, suçsuz bir adamı boşu boşuna öldürdüğüydü.

Çaresizce arkasını döndüğü gibi topukladı, onu yakalamaya gelen askerlerden kaçtı. Tüm üssü koşarak geçti, tabancası hâlâ elindeydi. Kapılarda onu bir subay durdurdu. Werper tartışmakla veya adamı ikna etmekle zaman kaybedemezdi. Silahını kaldırdı, bir el ateş etti. Masum siyahi de tıpkı kaptanı gibi yere yığıldı. Kaçak, ölü subayın yanına çöktü, tüfeğini ve cephane kemerini çalıp kendini kapılardan dışarı attı ve karanlık ormanda gözden kayboldu.

Werper tüm gece aralıksız koştu, vahşi hayatın kalbine indi. Arada sırada duyduğu aslan kükremeleri onu durup dinlemeye itse de

parmağını tetiğinden çekmediği tüfeğiyle yoluna devam etti. Yırtıcılar, peşinden gelen insan avcılar kadar korkutmuyordu onu.

Sonunda gün ağardı ancak Werper durmadı. Yakalanırsa başına gelecekleri düşünmekten ne açlığı ne de yorgunluğu hissedebiliyordu. Düşünebildiği tek şey kaçmaktı. Arayı iyice açana kadar dinlenmeye veya durup karnını doyurmaya cesaret edemedi. Yola ne zaman çıktığını hatırlamıyor ve bunun için de çabalamıyordu. Daha fazla ilerleyecek takati kalmadığında ise bitap düşmüş bedeni tek bir adım daha atmayı reddetti, olduğu yerde yığılıp bilincini kaybetti.

Arap Achmet Zek, onu tam da böyle buldu. Achmet'in müritleri, mızraklarını asırlardır düşmanları olan beyaz adamın kalbine saplamak için can atsalar da adamın aklında başka bir şey vardı: İlk başta Belçikalı'yı sorgulayacaktı. Bir adamı önce sorgulayıp sonra öldürmek, tersini yapmaktan çok daha kolaydı.

Böylece Teğmen Albert Werper'ı kendi çadırına taşıttı, kölelerden şarap ve yiyecek getirmesini istedi; ta ki adam bilincini kazanana kadar. Mahkûm gözlerini açtı, tepesinde dikilen yabancı siyah adamları ve çadırın dışındaki Arap'ı görünce neye uğradığını şaşırdı. Kendi askerleri ortalarda yoktu.

Arap arkasını döndü, mahkûmun kendisini izlediğini görünce çadıra girdi.

"Ben Achmet Zek," diye tanıttı kendisini. "Sen kimsin, benim topraklarımda ne işin var? Askerlerin nerede?"

Achmet Zek! Werper'ın gözleri kocaman açıldı, kalbi tekledi. Amansızlığıyla nam salmış, tüm Avrupalılardan ve en çok da Belçika'nın üniformasını giyenlerden nefret eden bir adamın eline düşmüştü. Belçika Kongosu'nda yıllardır bu adamla ve müritleriyle savaşılıyordu. İki tarafından da birbirinden merhamet beklemediği, tüm çabalara rağmen kazanılamayan bir savaştı bu.

Ancak Werper, tüm bu Belçika düşmanlığı içinde kendisi için soluk bir umut ışığı gördü. Sonuçta o da dışlanmış, kanun kaçağı bir adamdı. En azından ortak bir paydaları vardı, buna odaklanmaya karar verdi.

"Namını duydum," diye yanıtladı. "Ben de seni arıyordum. Adamlarım bana sırtını döndü. Hepsinden nefret ediyorum. Şu anda beni öldürmek için karış karış bu toprakları arıyorlar. Beni koruyacağını biliyordum, sen de onlardan nefret ediyorsun. Senin müridin olmaya geldim. Eğitimli bir askerim, savaşmayı bilirim. Senin düşman dediğin benim için de öyledir."

Achmet Zek, Avrupalıyı şöyle bir süzdü. Aklında bir sürü tilki dolanıyordu. Bu kâfirin, yalancının teki olduğu düşüncesi de bu tilkilerin arasındaydı. Elbette gerçeği söylüyor da olabilirdi, o zaman teklifi düşünmeye değerdi. Eli silah tutan herkese ihtiyaçları vardı, özellikle de Avrupalı bir askerin sahip olduğu eğitime ve stratejik bilgilere.

Achmet Zek kaşlarını çattı ve Werper nefesini tuttu. Adamın herkesin kaş çattığı durumlarda gülümsediğini, herkesin gülümsediği durumlarda kaş çattığını henüz bilmiyordu.

"Eğer bana yalan söylediysen," dedi Achmet Zek, "seni gözümü bile kırpmadan öldürürüm. Hizmetinin karşılığında benden ne bekliyorsun, canın dışında?"

"Şu anda yalnızca müridiniz olmak istiyorum," diye yanıtladı Werper. "Eğer sizin için değerli bir asker olabileceğimi kanıtlarsam sonra tekrar gözden geçirebiliriz." Werper'ın o an aklında olan tek şey, canını kurtarmaktı. Böylece el sıkışıldı. Teğmen Albert Werper, ünlü Achmet Zek'in fildişi ve köle haydutlarından oluşan ekibine katıldı.

Kaçak Belçikalı, azılı yağmacıyla aylarını geçirdi. Tıpkı diğer haydutlar gibi tüm zalimliğiyle vahşi bir yırtıcı dövüşüyordu. Yeni çırağını bir şahin gibi izleyen Achmet Zek ise adamın geçirdiği dönüşümden, gittikçe güçlenen özgüveninden gayet memnundu. Tüm bunların sonucunda Werper, eskiden hayal bile edemediği bir bağımsızlığa sahip olmuştu.

Achmet Zek, Belçikalı'ya özel meseleleri açmaya, adamı danışman olarak görmeye başladı. En sonunda da uzun yıllardır düşlediği ancak bir türlü harekete geçiremediği bir kumpastan bahsetti. Daha önce şartlar uygun değildi fakat ona katılan bir Avrupalıyla her şey değişirdi. Werper'a seslendi.

"Tarzan denen bir adam duydun mu hiç?" diye sordu.

Werper başını sallayarak onayladı. "Duydum ama kendisini tanımıyorum."

"Eğer o olmasaydı 'ticaretimizi' güven içinde yapabilir, muazzam bir kâr elde edebilirdik," diye devam etti Arap. "Yıllardır bizimle savaş halinde. Bizi toprakların en zengin kısımlarından sürdü, taciz etti, 'ticaret' yapmak istediğimiz yerlileri silahlandırıp kışkırttı. Oldukça zengin bir adam. Eğer bizim için altın kesesinin ağzını açmasını sağlarsak sadece öç almakla kalmayıp onun yüzünden kaybettiğimiz parayı da geri almış oluruz."

Werper süslü tabakasından bir sigara çıkarıp yaktı.

"Bunu başarmanın bir yolunu buldun sanırım?" diye sordu.

"Bir karısı var," diye yanıtladı Achmet Zek. "Adamlar çok güzel olduğunu söylüyorlar. Eğer Tarzan'dan fidye parası çıkmazsa kuzeyde çok para eder."

Werper başını yana eğip düşündü. Achmet Zek cevabını bekliyordu. Albert Werper'ın içinde beyaz bir kadının köle olarak Müslüman bir hareme satılmasını alçaklık olarak görecek kadar haysiyet kalmış mıydı? Başını kaldırıp Achmet Zek'e baktı. Arap'ın gözlerin kısıldı. Adamın plandan hoşlanmadığını anlamıştı, Werper bunu görebiliyordu. Reddetse ne olurdu? Hayatı bir köpeğin hayatının bile bir kâfirinkinden daha değerli olduğunu düşünen bu yarı barbar adamın ellerindeydi. Werper, yaşama canı gönülden bağlıydı. Bu kadın ona ne anlam ifade ediyordu ki? Avrupalıydı, yüksek sosyetenin bir parçası olduğuna hiç şüphe yoktu. Werper dışlanmıştı, kimsesiz bir serseriydi. Her beyaz adam ondan üstündü. Kadın artık onun düşmanıydı. Ayrıca, kendisinden istenileni yapmazsa Achmet Zek onu öldürürdü.

"Tereddüt ediyorsun," diye mırıldandı Arap.

"Evet, başarı potansiyelini tartıyordum," diye yalan söyledi Werper, "ve de alacağım ödülü. Bir Avrupalı olarak evlerine girebilirim, masalarına oturabilirim. Bunu benden başka hiç kimse yapamaz. Çok büyük bir risk alacağım. Karşılığını isterim, Achmet Zek."

Haydudun gözleri parladı, gülümsedi.

"Doğru dedin, Werper," dedi Achmet Zek ve elini teğmeninin omzuna koydu. "Büyük bir ödülü hak ediyorsun ve alacaksın da. Şimdi gel oturalım, planımızı yapalım." Böylece iki adam, Achmet'in bir zamanlar göz kamaştıran çadırını süsleyen silik ipeklerin altındaki yumuşak halıya çömeldiler. İkisi de uzun ve sakallıydı, Avrupalı güneşin altında ve rüzgârda geçirdiği yıllar yüzünden neredeyse bir Arap'ı andırıyordu. Lideri ne giyiyorsa onu giyiyordu, bu yüzden artık diğer Arap'tan hiçbir farkı yoktu. Kalkıp kendi çadırına döndüğünde saat epey geçti.

Werper ertesi günü oturup Belçikalı üniformasını düzenleyip bir zamanlar asker olduğunu ima eden her şeyi söktü. Achmet Zek'in her kültürden bir şeyler barındıran zulasından bir güneş kaskı ve Avrupai bir eyer aldı. Siyahi kölelerden ve müritlerden de mütevazı bir safari için gereken bir grup hamal, asker ve çadırcı topladı. Bu safarinin başı olan Werper, planlarını harekete geçirmek için ekibiyle beraber kamptan ayrıldı.

BÖLÜM II

OPAR'A GİDEN YOLDA

Bundan iki hafta sonra John Clayton, Lord Greystoke, uçsuz bucaksız arazilerini ve mülklerini denetlemek üzere Afrika'daydı. Bungalovu ve kuzey ile batıya doğru uzanan ormanın arasında kalan ovaya baktığında, ona doğru gelen atlıları gördü.

Atını dizginledi, atlıların onları gizleyen hendekten yükselişini izledi. Keskin gözleri bir atlının güneşin altında parlayan güneş kaskını gördü, onun misafirperverliğine ihtiyacı olan bir Avrupalı olduğu izlenimine kapılıp atını dehledi, misafirlerini karşılamak üzere ovaya indi.

Yarım saat sonra bungalovunun verandasındaki merdivenleri tırmanıyor, Leydi Greystoke'a Bay Jules Frecoult'u takdim ediyordu.

"Tamamen kaybolmuştum," diye açıklıyordu Bay Frecoult. "Rehberim daha önce hiç bu taraflara gelmemiş. Bize geçtiğimiz son köyden katılan yerliler ise buralara bizden bile daha yabancılardı. İki gün önce bizi bırakıp kaçtılar. Şans eseri yardım bulabildiğim için o kadar minnettarım ki! Eğer sizi bulmasaydım ne yapardım inanın bilmiyorum."

Frecoult ve grubunun birkaç gün Lord Greystoke'un bungalovunda misafir edilmesine karar verilmişti. Talihsiz grup dinlendikten sonra Lord Greystoke onları rehberlerinin iyi bildiğini iddia ettiği topraklara geri götürecekti.

Werper büründüğü Fransız centilmen kılığıyla Tarzan ve Jane Clayton'ı tereyağından kıl çeker gibi kandırabilmişti fakat orada kaldıkça anlıyordu ki bu planı başarmak, düşündüğü kadar kolay olmayacaktı.

Leydi Greystoke at üstünde yalnızken asla bungalovdan uzaklaşmıyordu, Tarzan'ın müritlerinin çoğunluğunu oluşturan Waziri savaşçıları ise zorla alıkoyma planlarını suya düşürüyordu. Onları rüşvetle kandırmak ise imkânsız görünüyordu.

Bir hafta geçti, Werper de uğraşlarına rağmen hiçbir çıkar yol bulamadı. Gideceği gün gelip çatmıştı. Tam da o gün aklına gelen fikirle umutları tekrar yeşerdi, kadın için biçilecek fidyeden bile daha büyük bir ödül onu bekliyordu.

Bir ulak, haftalık mektuplarla bungalova gelmişti. Lord Greystoke da öğleden sonrayı çalışma odasında bu mektupları okuyup cevaplamaya ayırmıştı. Akşam yemeğinde dikkati dağınık, canı sıkkın görünüyordu. Erkenden müsaadesini isteyip inzivaya çekildi, eşi Leydi Greystoke da onu takip etti. Verandada oturan Werper, onların konuşmalarını tüm netliğiyle duyabiliyordu. Alışılmadık bir olaydı bu, Werper'ı usulca ayağa kalkmaya itmişti. Adam, bungalovun dibinde büyüyen fundalığın gölgesinde kalmaya özen göstererek ev sahiplerinin odasının penceresine yaklaştı, hemen altına sindi.

-24- Konuşulanlara kulak misafiri oldu ve girdiği riskin karşılığını da aldı çünkü duydukları epey heyecan vericiydi. Duyduğu ilk kelimeler Leydi Greystoke'tandı.

"Şirketin istikrarı beni her zaman endişelendirdi," diyordu; "ama böyle bir meblayı ödeyememeleri şoke edici; tabii eğer bu işin içinde birtakım yalanlar ve hainlikler yoksa."

"Ben de bundan şüpheleniyorum," diye yanıtladı Tarzan, "ama ne olduysa oldu, her şeyimi kaybettiğim gerçeğini değiştirmiyor. Opar'a dönüp daha fazlasını almaktan başka bir çarem yok."

"Oh, John," diye inledi Leydi Greystoke. Werper sesindeki titreyişi hissedebiliyordu. "Başka bir yolu yok mu? O ürkütücü şehre döndüğünü düşünemiyorum bile. Seni Opar'ın kucağına, tehlikelerin içine göndermektense beş parasız yaşamayı tercih ederim."

"Korkmana gerek yok," diye yanıtladı Tarzan, gülüyordu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, ayrıca bana eşlik edecek Waziri savaşçıları da beni koruyacaktır."

"Bir zamanlar Opar'dan kaçıp seni kaderine terk ettiklerini unutmadım," diye uyardı kadın.

"Bir daha yapmayacaklar," diye yanıtladı adam. "Kendilerinden utanmışlardı, onlarla tekrar karşılaştığımda beni almak için dönüyorlardı."

Kadın, "Başka bir yolu olmalı," diye ısrar etti.

"Bir serveti ele geçirmek için bundan daha kolay bir yol yok. Opar'ın hazinesine gidip hayatımızı geri getirmeliyim," diye yanıtladı. "Son derece temkinli olacağım, Jane. Opar sakinlerinin ruhu bile duymayacak, hazinelerinin eksildiğini bile anlamayacaklar. Ellerinin altında nasıl bir servet bulunduğunun farkında değiller."

Sesindeki kararlılık Leydi Greystoke'a bilmesi gereken her şeyi söyledi, kadın daha fazla üstelemenin nafile olduğunu anladı ve ısrar etmedi.

Werper ise olduğu yerde kalıp kısa bir müddet dinledi. Sonunda da ihtiyacı olan her şeyi duyduğuna kanaat getirip, aynı zamanda da yakalanmaktan korkarak verandaya döndü, odasına çekilmeden önce hızlı hızlı birkaç tane sigara içti.

Ertesi sabah kahvaltıda Werper erkenden ayrılmak istediğini duyurdu, Tarzan'dan Waziri topraklarında avlanmak için izin istedi. Lord Greystoke bu ricasını geri çevirmedi.

Belçikalı, iki gün boyunca hazırlıklarını yaptı, sonunda da Lord Greystoke'un ona ödünç verdiği bir Waziri savaşçısıyla ve safarisiyle beraber yola koyuldu. Werper hastalığa yakalanmış numarası yapana dek kısa bir süre yolculuk ettiler. Adam iyileşene kadar kamp kuracağını açıkladı, bungalovdan yeteri kadar uzaklaştıklarında da Waziri savaşçısını, ona yola devam edeceklerinde kendisini çağıracağını söyleyip gönderdi. Belçikalı Waziri gider gitmez Achmet Zek'in güvendiği siyahilerden birini çadırına çağırdı, ona Tarzan'ı izlemesini emretti. Adam Tarzan'ı takip edecek, sonra da dönüp Werper'ı İngiliz'in gittiği yoldan götürecekti.

Belçikalı'nın pek beklemesi gerekmedi. Elçisi ertesi gün döndü, Tarzan'ın ve elli kişilik bir Waziri ekibinin sabahın erken saatlerinde güneydoğuya doğru yola çıktıklarını duyurdu.

Werper, Achmet Zek için bir mektup yazdıktan sonra rehberini çağırdı. Mektubu adama verdi.

"Bunu Achmet Zek'e derhal götürecek bir ulak gönder," diye emretti rehbere. "Ondan veya benden başka bir emir alana kadar kampta kal ve bekle. İngiliz'in bungalovundan gelen olursa çok hasta olduğumu ve ziyaretçi kabul etmediğimi söyle. Şimdi bana altışar hamal ve asker lazım. Safarinin en güçlü ve en cesurlarını istiyorum. İngiliz'i takip edip gizli altını bulacağım."

Böylece Tarzan tüm medeniyeti arkasında bırakarak çok sevdiği ilkel silahlarına ve peştamalına büründü, sadık Waziri savaşçılarına ölü şehir Opar'a doğru rehberlik etti. Kaçak Werper ise hemen ardında, güneş tepedeyken kavurucu sıcaklarda onun izini takip etti. Gece serinliğinde ise hemen arkasına kamp kurup dinledi.

Onlar yoldayken Achmet Zek tüm müritleriyle beraber güneye doğru ilerliyordu. Greystoke çiftliğine gidiyorlardı.

Maymunların Tarzan'ı için bu gezinin bir tatilden farkı yoktu. Medeniyet onun için yalnızca bir maske gibiydi, bir türlü ısınamadığı Avrupai kıyafetleri en ufak bahaneyle seve seve çıkarıyordu. Tarzan'ı gittikçe bıktığı bu derme çatma medeniyete iten şey, bir kadına duyduğu aşktı. Göz boyayan medeniyetin iki yüzlülüğünden bıkmıştı. Yozlaşmamış bir zihnin getirdiği duru görüyle uygarlığın çürümüş kalbini görmüştü; barış, rahatlık ve mal mülk halklarını korumaktan başka bir şey düşünmeyen aç gözlü bir canavardan başka bir şey değildi. Hayattaki güzel şeylerin içine -sanat, müzik ve edebiyat- onun inatla reddettiği bu idealler öyle bir işlenmişti ki onlar da bu çürümüş kalpten nasiplerini almışlardı.

"Bana güzel bir fikir bulmuş olan tek bir tıkız, zengin korkak göster," diyordu yıllardır. "İnsanların aklında ve kalbinde fidan veren en güzel tohumlar omuz omuza yapılan çetin savaşlarda, hayatta kalma mücadelesiyle, açlıkla ölümle ve tehlikeyle burun burunayken, Tanrı kendisini Doğa'nın en amansız güçleriyle gösterirken yeşerir."

İşte Tarzan, tıpkı yıllarını dört hapishane duvarı arasında geçiren bir mahkûm gibi özgür kaldığı ilk anda doğaya dönen bir âşıktı. Bu buluşma yeterince ertelenmişti. Yanındaki Waziri savaşçıları

ondan daha medeniydi. Etlerini yemeden önce pişiriyorlar, Tarzan'ın enfes gözüyle baktığı çoğu et parçasının temiz olmadığını söyleyip reddediyorlardı. İki yüzlülük denen virüs iliklerine kadar sızmıştı ki maymun adam onların önünde bile içinden geldiği gibi davranmaya çekiniyordu. Eti çiğ ve bozulmamış yemeyi severken onların yanında yanmış yiyor, avlanırken tuzak kurup avının üzerine atlayıp, boynuna dişlerini geçirmeyi tercih ederken onların yanında okları ve yayı ile mızrağını kullanıyordu. Sonunda onu bebekliğinde emziren annenin sütü bu duruma daha fazla dayanamadı. Canı taze bir avın sıcak kanını istiyordu. Kasları, doğduğu andan itibaren hayatının ilk yirmi yılı boyunca hakkı olan, vahşi ormandaki varoluş mücadelesine atılmak için yanıp tutuşuyordu.

BÖLÜM III

ORMANIN ÇAĞRISI

Böyle belli belirsiz fakat güçlü arzular tarafından tüm benliği sarılan maymun adam bir gece, savaşçılarını ormandaki yırtıcılardan koruyan dikenli çitlerin güvenliğinde yatıyordu. Kampın ötesindeki karanlıkta dolaşan sarı gözler yüzünden bir zorunluluk haline gelen ateşin başında uykulu bir savaşçı bekliyordu. Büyük kedilerin mırıltıları ve öskürükleri, ormandaki diğer sakinlerin seslerine karışıyor; yabani İngiliz lordun içindeki vahşi alevi iyice körüklüyordu. Çimden yatağında bir saat boyunca bir sağa bir sola döndü, sonunda böyle uyuyamayacağını kabullenerek bütün sessizliğiyle ayaklandı. Waziri savaşçısının arkası dönükken usulca boma duvarının üzerinden zıplayıp kendisini, parlayan sarı gözlerin kollarına attı. Büyük bir ağacın dalını kaptığı gibi gözden kayboldu.

Bir hayvanın saf coşkusuyla ormanın orta tabakasında bir o dala bir bu dala atladı, bir devin kanatlarından diğerine uçtu. Sonra da dalların gittikçe seyrekleştiği üst katmana tırmandı. Ay bütün görkemiyle onu aydınlatırken yapraklar hafif meltemlerle kıpırdanıyordu. Her narin dalda ölüm kol geziyordu. Burada durdu, yüzünü Goro'ya, aya döndü. Kollarını kaldırdı, olgun bir maymunun yeri göğü inleten haykırışı dudaklarındaydı fakat dökülmesine izin vermeden sessizce hürmetlerini sundu. Efendilerinin korkunç çağrısını yürekten bilen sadık Waziri savaşçılarını uyandırıp alarma geçirmek istemedi.

Sessizleşip çevikleşti, artık daha temkinliydi. Maymunların Tarzan'ı artık av arıyordu. Aşağı tabakaya, ağaç gövdelerinin birbirine daha yakın olduğu ve her yerin taptaze yeşilliklere bezendiği karanlığa indi. Arada sırada durup burnunu eğdi, koklayarak av aradı. Sonunda burun delikleri onu geyik Bara'nın enfes kokusuyla

ödüllendirdi. Tarzan'ın ağzı sulandı, asil dudaklarından ilkel bir hırıltı kaçtı. Yüzündeki medeniyet maskesinin son parçası da düştü. Bir kez daha ilkel avcıydı. Bir kez daha, var olan ilk adamdı. İnsan ırkının zirvesindeki o adamdı. Silik izi, insan sınırlarını aşan, biz normal adamların hayalini bile kuramayacağı bir algıyla rüzgârda takip etti. Etçillerin nahoş kokusunun arasından Bara'nınkini seçebiliyordu; domuz Horta'nın tatlı ve boğucu kokusu avını bastıramazdı. Geyiğin ayağına sinmiş yumuşak misk kokusunu nerede olsa tanırdı.

Geyiğin kokusu, ona o an avının yakın olduğunu söylüyordu. Tarzan tekrar ağaçlara çıktı. Bu sefer avını yerde izleyebileceği, kulakları ve burnuyla ilk defa bu kadar yakından hissedebileceği alçak tabakayı tercih etti. Maymun adam, ay ışığıyla aydınlanan açıklıktaki Bara'yı çok geçmeden gördü. Tarzan usulca ağaçların arasından süzüldü; ta ki geyiğin tam da üzerine konuşlanana kadar. Sağ elinde babasının uzun av bıçağı, kalbinde de bir yırtıcının kana susamışlığı vardı. Derin bir nefes aldı, sonra da kendisini bekleyen kaderden bihaber Bara'nın üzerine atlayıp hayvanın kaypak sırtına iniverdi. Düşüşüyle beraber üzerine ağır bir yük binen Bara, dizlerinin üzerine düştü. Tekrar ayaklanacak gücü bulamadan uzun av bıçağı kalbini buldu. Tarzan, avının üzerinde doğrulup yüzünü aya döndü. Boğazından yükselen zafer narası tüm ormanı sarstı. Tam da o an rüzgârın burnuna taşıdığı bir koku, onu tıpkı bir heykel gibi olduğu yere mıhladı. Gece sessizliğe gömüldü. Çakmak çakmak yanan gözleri onu uyaran rüzgârın geldiği yöne çevrildi. Ovanın bir tarafındaki çimler aralandı, aslan Numa tüm zarafetiyle karşısına çıktı. Açıklığın kıyısında durdu, sarı-yeşil gözlerini Tarzan'a dikti, başarılı avcıya imrenerek baktı. Numa bu gece onun kadar şanslı değildi.

Maymun adamın dudaklarından bir hırıltı döküldü. Bu bir uyarıydı. Numa cevapladı ancak ilerlemedi. Onun yerine olduğu yerde kaldı, kuyruğunu ileri geri salladı. Tarzan avının üzerine çömelip budundan cömert bir parça kopardı. Numa, onu gittikçe kızışan bir öfke ve kıskançlıkla izledi. Tarzan ise dolu ağzıyla hırlayıp yırtıcıyı uzak durması için uyardı. Maymunların Tarzan'ı daha önce hiç bu aslan türüyle karşılaşmadığından biraz şaşırdığını söylemek

yalan olmazdı. Numa'nın karşısında etten kemikten bir insan duruyordu. Burun deliklerine bir insanın kokusu doluyordu. Zamanında insan etini tatmıştı, damak tadına pek uymasa da onu avlamak epey kolaydı. Yine de karşısındaki tuhaf yaratığın yabani hırıltıları ona azılı bir düşmanın karşısındaymış gibi hissettiriyor, tereddüt etmesine yol açıyordu. Açlığı ve Bara'nın sıcak taze etinin kokusu onu delirtmek üzereydi. Tarzan ise onu sessizce izliyor, etçilin küçük beyninden geçenleri tahmin etmeye çalışıyordu. İyi ki de izliyordu çünkü Numa en sonunda daha fazla dayanamadı. Kuyruğu bir anda dikildi. Bunun ne anlama geldiğini bilen temkinli maymun adam tehlikeyi anında hissetti. Buttan kalanı dişlerinin arasına aldı, Numa hızlı bir trenin sürati ve gücüyle üzerine atılırken aynı anda sıçrayıp kendisini en yakın ağacın dallarına attı.

Tarzan korktuğu için geri çekilmiyordu. Ormanda hayat bizimkinden daha farklı işliyordu, oranın sakinleri farklı standartlara tabiiydi. Tarzan açlıktan ölüyor olsaydı geri adım atmayıp aslanla kapışırdı. Daha önce yaptığı olmuştu hatta daha önce aslanlara kendisinin atıldığı da olmuştu fakat o gece karnı tıka basa doymuştu. Dişlerinin arasında taşıdığı but, yiyebileceğinden çok daha fazlasıydı; yine de aşağı baktığında Numa'yı leşinden kalanları didiklerken görmeyi hoş karşılamadı. Bu tuhaf Numa'nın hadsizliği cezalandırılmalıydı! Böylece Tarzan, hayatı büyük kedi için çekilmez kılmaya karar verdi. Yakınlardaki ağaçların hepsi büyük, kabuklu meyvelerle doluydu. Bir sincabın çevikliğiyle tırmandı, toplayabildiklerini toplayıp Numa'yı meyve yağmuruna tuttu. Aslanın öfkeli kükremesi yeri göğü inletti. Tarzan ise vazgeçmedi, aslana göz açtırmadı. Turuncu kedinin böylesine bir saldırı altında yemeye devam etmesi imkânsızdı. Deliler gibi kükredi, hırladı, sağa sola kaçtı fakat sonunda kaderine boyun eğip geyik Bara'nın leşinden uzaklaştı. Öfkeli öfkeli gürleyerek yürüdü ancak açıklığın ortasına geldiğinde bir anda sus pus kesildi. Tarzan, büyük kafasının eğildiğini, vücudunun iyice yere çöktüğünü gördü. Uzun kuyruğu sallanıyordu. Hayvan diğer taraftaki ağaçlara doğru usulca, temkini elden bırakmadan sürünerek ilerlemeye başladı.

Tarzan için tehlike çanları çalıyordu. Başını kaldırdı, ormandaki hafif meltemi kokladı. Numa'nın dikkatini çekip onu bir anda sus

pus eden, yenilgisinden kaçarcasına uzaklaştıran şey neydi? Aslan ağaçların arasından gözden kaybolurken Tarzan, önünden esen rüzgarla aradığı açıklamayı buldu: Hassas burun delikleri ona etrafta bir insan olduğunu söylüyordu. Geyiğin budundan kalanı ağacın gövdesiyle dalının arasına sıkıştırdı, yağlı ellerini çıplak baldırlarına sildi ve Numa'yı aramaya koyuldu. Bir filin açtığı geniş, sık kullanılan patika açıklığı ormana bağlıyordu. Numa da sürüne sürüne bu patikaya paralel ilerliyordu. Tarzan da üzerindeki ağaçlarda bir gölgenin sessizliğiyle onu takip ediyordu. Vahşi kedi ve vahşi adam Numa'nın canını sıkan şeyi aynı anda gördüler fakat karşılarındakinin siyahi bir adam olduğunu anlamaları için gözlerine ihtiyaçları yoktu, burunları zaten bilmeleri gereken her şeyi söylemişti. Tarzan, bir yabancının kokusunu alıyordu, yaşlı bir erkekti bu. Irkların, cinsiyetlerin ve yaşların kendine has bir kokusu vardı. Kasvetli ormana giren işte buydu! Yaşlı, kırış kırış, ufak bir adamdı. Bakınca bile mide bulandıran yara izleri ve dövmeleri vardı. Tuhaf bir kılığa bürünmüştü; omuzlarında bir sırtlan postu, gri saçlarının üzerinde kurumuş bir sırtlan kafası vardı. Tarzan, adamın bir büyücü hekim olduğunu kulaklarındaki işaretlerden anladı. Numa'nın saldırmasını büyük bir zevkle bekledi. Maymun adam, büyücü hekimleri sevmezdi. Aslan beklediği gibi saldırıya geçti ama Tarzan, hayvanın birkaç dakika önce onun avına sulandığını hatırladı. İntikam, büyücü hekimin feci ölümünden daha tatlı geldi.

Siyahi adam tehlikede olduğunu Numa yirmi metre arkasındaki fundalıklardan sıçrayıp çalı çırpıları ezdiğinde anladı. Arkasını döndüğünde devasa, kara yeleli bir aslanla burun buruna geldi. Numa adamı kaptı, Tarzan o anda sarkan daldan atlayıp tüm ağırlığıyla hayvanın sırtına iniverdi. Bıçağı, kahve kürklü hayvanın sol omzuna saplandı, sağ elinin parmakları kara yeleyi kavradı, keskin dişleri Numa'nın gırtlağına gömüldü ve güçlü bacaklarıyla hayvanın gövdesini tuttu. Öfke ve acıyla haykıran Numa ön ayaklarının üzerinde doğrulup kendisini geriye attı, maymun adamın üzerine düştü fakat maymun adam onu bırakmadı. Aslana var gücüyle yapıştı, bıçağını defalarca yumuşak kürküne sapladı. Numa ise doğrulabilmek için çırpındı, kendisini sağa sola savurdu, havayı ısırırken çenesi keskin seslerle açılıp kapandı. Tarzan birkaç kere avını elinden kaçıracak

oldu. Bitkindi, yara bere içerisinde kalmış, Numa'nın kanına ve çamura bulanmıştı; yine de bir an olsun gözü dönmüş saldırısından da düşmanını tutmaktan da vazgeçmedi. Kollarını ve bacaklarını gevşettiği an ölümcül dişlerle ve amansız pençelerle burun buruna gelecek, orman çocuğu İngiliz lordun kasvetli hayatı da oracıkta sona erecekti. Büyücü hekim ise Tarzan'ın aslanın üzerine atladığı noktada yatıyordu. Ağır yaralanmıştı, kan kaybediyordu. Sürüklenerek bile olsa oradan uzaklaşamadan iki orman kralının gözlerinin önünde yaşanan dehşetengiz mücadelesini izliyordu. Çökmüş gözleri parlıyor, dişsiz ağzındaki kırışmış dudaklar sessizce hareket ediyordu; büyü yapıyor, tarikatındaki iblislere sesleniyordu.

Yaşanacaklardan emindi. Garip beyaz adam, korkunç Simba'ya yenik düşecekti. Kim duymuştu bıçaktan başka silahı olmayan bir adamın tek başına böyle bir hayvanı alt ettiğini? Yine de yaşlı siyahi adamın gözleri açıldıkça açıldı, kendisini şüphelere ve yanılgılara hazırladı. Simba'yla mücadele eden, ormanların kralına karşı dimdik ayakta durabilen bu muhteşem yaratık da neydi? Adamın gözleri parladı, yara izleri ve kırışıklıklarla dolu yüzü bir anda aydınlandı. Bütün taşlar yerine oturmuştu.

Zihninin ücra, tozlu köşelerine uzandı ve aradan geçen yıllarla sararıp silinmeye yüz tutmuş bir anıya ulaştı. Atletik, beyaz tenli bir gencin maymunlarla beraber daldan dala atladığını anımsıyordu. Yaşlı adam gözlerini kırptı, içi korkuyla doldu. Hayaletlere, ruhlara ve iblislere inanan batıl inançlı birinin korkusuydu bu.

Büyücü hekim bir kez daha savaşın galibine karar verdi ancak bu sefer, her şey tam tersine dönmüştü. Orman tanrısının Simba'yı yeneceğinden emindi ve aslandan sonra sıranın ona geleceğini biliyordu. Galibin ellerinde onu bekleyen feci kaderi hissediyordu, beyaz adam onu o kadar dehşete düşürmüştü ki hayatta kalanın aslan olmasını tercih ederdi. Aslanın kan kaybından gittikçe gücünü yitirmesini izledi. Heybetli kaslar titredi, yalpaladı ve yırtıcı, bir daha kalkmamak üzere yere yığıldı. Adam, orman tanrısının veya iblisinin yendiği düşmanın üzerinde doğrulmasını, hâlâ titreyen bedenin üzerine basmasını izledi. Tarzan yüzünü aya çevirdi, büyücü hekimin kanını donduran bir çığlıkla tüm ormanı inletti.

BÖLÜM IV

KEHANET GERÇEKLEŞİYOR

Tarzan, adama döndü. Numa'yı, Zenci'yi kurtarmak için değil, aslandan intikam almak için öldürmüştü; yine de şimdi yaşlı adamın yerde çaresizlik içerisinde yattığını görünce vahşi kalbinde acımaya benzer birtakım duygular uyanmıştı. Gençliğinde bu büyücü hekimi gözünü bile kırpmadan katlederdi fakat medeniyet, tıpkı dokunduğu her ulusa ve ırka yaptığı gibi Tarzan'ı da yumuşatmıştı. Bununla birlikte onu bir korkağa çevirecek veya elini kolunu bağlayacak kadar ileri gitmemişti. Yaşlı bir adamın ıstırap içerisinde ölümü beklediğini gördü, bu yüzden yere çömelip yaralarına baktı ve kanamasını durdurmaya çalıştı.

"Sen kimsin?" diye sordu yaşlı adam titrek bir sesle.

"Ben Tarzan, Maymunların Tarzan'ı," diye yanıtladı maymun adam ve bunu söylerken göğsü, "Ben John Clayton, Lord Gresytoke," dese kabaracağından elli kat daha çok kabardı.

Büyücü hekim sarsıldı, gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında onu ağaçlardan gelen iblisin ellerinde bekleyen feci kadere teslim olmuştu. "Beni neden öldürmüyorsun?" diye sordu.

"Neden öldüreyim?" diye yanıtladı Tarzan. "Bana zarar vermedin, zaten ölüyorsun. Aslan Numa seni çoktan öldürdü."

"Beni öldürmeyecek misin?" Titrek ses şimdi hayret ve kuşku doluydu.

"Elimden gelse seni kurtarırdım," diye yanıtladı Tarzan, "ama yapamam. Neden seni öldüreceğimi düşünüyorsun?"

Adam sessizliğe gömüldü. Konuştuğunda ise bir müddet cesaretini toplamaya çalıştığı belli oluyordu. "Seni eskiden bilirdim," dedi. "Lider Mbonga'nın ormanlarında gezerdin. Sen Kulonga'yı

ve diğerlerini katlettiğinde, kulübelerimizi ve iksir kazanlarımızı yağmaladığında ben çoktan bir büyücü hekimdim. Seni ilk başta tanıyamadım ama şimdi hatırlıyorum. Kıllı maymunlarla yaşayan, lider Mbonga'nın köyüne hayatı zindan eden beyaz maymunsun sen. Kapılarımızın önüne uğruna yemek koyduğumuz, o yemekleri gelip yiyen orman tanrısı Munango Keewati'sin. Ölmeden önce söyle bana, insan mısın yoksa iblis mi?"

Tarzan güldü. "Ben bir insanım," dedi.

Yaşlı adam içini çekti, başını iki yana salladı. "Beni Simba'dan kurtarmaya çalıştın," dedi. "Bunun için seni ödüllendireceğim. Ben kudretli bir büyücü hekimim. Dediklerime kulak ver, beyaz adam! Önünde kara günler görüyorum. Kanıma bulanmış avuçlarımda yazıyor. Senden bile daha yüce bir tanrı çıkacak ortaya, seni alaşağı edecek. Geri dön, Munango-Keewati! Çok geç olmadan geri dön. Tehlike hem önünde bekliyor hem de arkanda kol geziyor; arkanda kol gezen daha fena. Görüyorum ki..." Duraksadı, derin bir nefes aldı. Sonra da ölüp ufak, kırışık buruşuk bir et yığınına dönüştü. Tarzan adamın ne gördüğünü merak etti.

-34- Maymun adam çitlere tekrar girip siyahi savaşçılarının yanına kıvrıldığında vakit epey geçti. Kimse onun çıktığını da girdiğini de görmemişti. Uyuyakalmadan önce büyücü hekimin söylediklerini düşündü, uyanınca da aynı düşünceler aklını kurcalamaya devam etti. Yolundan dönmek için fazla korkusuzdu ancak dünyada en çok sevdiği kişiyi bekleyen badirelerden haberi olsaydı arkasını döndüğü gibi bungalovuna döner, Opar'daki altının sonsuza dek unutulmuş hazinede kalmasına izin verirdi.

Arkasından gelen diğer beyaz adam ise gece duyduğu bir ses yüzünden neredeyse her şeyden vazgeçip geri dönecekti. Korkak ruhlu Katil Werper gecenin karanlığında uzaklardan gelen bir ses duymuştu, hayatında böyle bir şey duymamıştı, Tanrı'nın yarattığı bir varlığın ciğerlerinden nasıl çıkabilirdi bu korkunç ses? Duyduğu şey maymun Tarzan'ın Ay Goro'ya sunduğu zafer narasıydı. Dizlerinin bağı çözülmüş olan Werper, yüzünü saklamıştı. Gün doğduğunda ise hâlâ aklında bu çığlık vardı. Bu kan donduran haykırıştan arkasını döndüğü gibi uzaklaşmak istiyordu. Eğer

arkasında bekleyen efendisi Achmet Zek'ten daha çok korkmasaydı uzaklaşırdı.

Böylece Maymunların Tarzan'ı, Opar'ın yıkılmış surlarına doğru kararlı adımlarla ilerlerken arkasından da çakal Werper takip ediyordu. İki adamın nelerle sınanacağını ancak Tanrı bilirdi.

Tarzan, altın kubbeleri ve minareleri tüm görkemiyle gözlerinin önüne seren tenha vadiye varınca durdu. Karanlık çökünce tek başına bir keşif gezisine çıkıp hazineye sızacaktı, her adımını temkinli atmakta kararlıydı.

Güneş ağır ağır batarken yola çıktı. Maymun adamın grubunun ardından yamaçları tırmanan ve gün boyunca zirvedeki büyük kayaların arkasına saklanan Werper ise onu takip etti. Hazineye giden yolun şehrin surlarının hemen dışındaki ufak granit tepeyle vadinin arasında kalan kaya dolu açıklık olması Belçikalı'nın işine gelmişti, Opar'a giden yolda görülmeden Tarzan'ı rahat rahat takip edebiliyordu.

Dev maymun, adamın kolayca muazzam büyüklükteki bir kayaya tırmanmasını izledi. Tehlikeli tırmanışta alnından akan soğuk terlere ve neredeyse korkudan bayılacak olmasına rağmen Werper, görevinden vazgeçmedi. Açgözlülüğü onu daha da hırslandırdı. Böylece taşlı patikanın zirvesine ulaştı.

Tarzan görünürde hiçbir yerde yoktu. Werper bir müddet tepeye saçılmış olan irili ufaklı kayaların arasına gizlendi, İngiliz'i görmeyince saklandığı yerden çıkıp etrafı incelemeye başladı. Tarzan dönmeden hazinenin yerini bulup, maymun adama yakalanmadan sıvışabilmeyi umuyordu. Belçikalı'nın tek istediği Tarzan gittikten sonra altının yerini öğrenmekti. Kampına dönüp adamlarını toplayacak, buradan taşıyabildikleri kadar altın toplayıp eve döneceklerdi.

Tepenin kalbine inen dar bir yarık ve epey kullanılmış granit merdivenler keşfetti. Merdivenler kaybolana dek karanlığa, tünelin ağzına indi ancak Tarzan'ın dönebileceği korkusuyla daha ileri gidemedi.

Maymun adam ise ondan metrelerce ilerideydi. Eski, tahta bir kapıya varana dek çetrefilli geçitte yol almayı başarmıştı. Saniyeler

sonra ise hazine odasındaydı. Uzun yıllardır ölü olan eller işte tam da burada, kıtanın hükümdarları için külçe altınları tek tek dizmişlerdi. O hükümdarlar şimdi batan kıtalarıyla beraber Atlas Okyanusu'nun serin sularına gömülmüşlerdi.

Sualtında kasası sessizliğe gömülmüştü. Maymun adamın son gelişinden beri buraya bir başkası girmiş gibi görünmüyordu.

Rahatlayan Tarzan döndü, geldiği adımları izledi. Granit bir çıkıntıya sinen Werper, adamın karanlık merdivenlerden çıkmasını ve Wazirilerin, efendilerinden sinyal beklediği vadinin kıyısına dönmesini izledi. Sonra da usulca saklandığı yerden çıktı, zifiri karanlık tünele girdi ve gözden kayboldu.

Tepeye varan Tarzan bir aslan gibi kükredi. Belli aralıklarla aynı sesi tekrar etti, üçüncü kükremenin yankılarının dinmesini birkaç dakika bekledi. Sonra da vadinin karşısından silik bir kükreme geldi. Bir, iki, üç; defalarca yükseldi aynı ses. Basuli, Waziri lideri, çağrıyı duymuş ve cevaplamıştı.

Tarzan siyahilerin birkaç saat içerisinde Opar'ın tuhaf biçimli altın külçelerini taşımak için yanında olacağını bilerek tekrar tünele girdi. O da aynı zamanda tepeye, mümkün olduğunca çok değerli metal taşıyacaktı.

Basuli tepeye varana kadar beş saatte altı kere gidip gelmişti bile. Son turunda kırk sekiz tane külçeyi tepedeki heybetli kayaya çıkarmıştı. Her seferinde, iki adamın bile sendeleyerek taşıyacağı kadar yük taşıyordu. Kara savaşçılarının getirdikleri halatla vadiye çıkmalarına yardım ederken yüzünde yorgunluk namına hiçbir ifade yoktu.

Altı kere hazine odasına dönmüştü ve Werper her gelişinde geniş odanın sonundaki gölgelere sinmişti. Maymun adam bir kez daha geldiğinde yanında elli adam vardı. Dünyada saygılarını ve sevgilerini kazanıp onlara hükmedebilecek tek adama hizmet ediyorlardı. Kasadan elli iki tane daha külçe çıkarıldı, böylece Tarzan'ın yanında götüreceği külçe miktarı 100'e tamamlandı.

Son Waziri de odadan çıkarken Tarzan arkasını dönüp iki kere yağmalasa bile olduğu gibi yerinde duran muazzam servete son bir defa baktı. Getirdiği tek mumu söndürdü, loş ve titrek ışıkla

aydınlanan oda, unutulduğu binlerce yıldır olduğu gibi tamamen zifiri karanlığa gömüldü. Tarzan'ın anılarında buraya ilk gelişi canlandı. Güneşe Tapanlar'ın Baş Rahibe'si La tarafından gizlendiği tapınaktan kaçıp şans eseri burayı keşfedişini hatırladı.

Tapınakta kurban edilmek üzere sunakta yatışını, La'nın kaldırdığı hançeriyle başında durduğunu anımsadı. Rahiplerin ve rahibelerin sıra sıra dizildiğini, tutkunu oldukları dinlerinin onları nasıl bir histerinin içine çektiğini, kurbanlarının ilk sıcak kanının nasıl fışkırdığını ve kadehlerini onun kanıyla doldurup Güneş Tanrı'larının adına içmeyi beklediklerini anımsadı.

Deli rahip Tha'nın gaddar ve kanlı müdahalesi, maymun adamın gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçti. Hayatlarını dinlerine adayan müritlerin gudubet yaratığın kana susamışlığı yüzünden kaçışmasını, La'yı hedef alan zalim saldırıyı ve tüm bu trajedideki rolünü düşündü. Delirmiş Oparlı'yla mücadele etmiş ve cesedini, adını ağzına bile almayacağı rahibenin ayaklarının dibine bırakmıştı.

Soluk sarı metale bakarken tıpkı bunlar gibi birçok anı Tarzan'ın gözünde canlandı. La'nın hâlâ parçalanan surları hemen üzerine kurulmuş olan harabe şehrin tapınaklarına hükmedip hükmetmediğini merak etti. Sonunda gudubet rahiplerden biriyle evlenmeye zorlamışlar mıydı onu? Bu, onun kadar güzel birisi için oldukça acı bir kaderdi.

Tarzan başını iki yana salladı, titreyen alevi söndürdü ve çıkışa yöneldi. Arkasındaki casus ise gitmesini bekliyordu. İstediği sırra ulaşmıştı, şimdi tek yapması gereken, gidip adamlarını getirmekti. Taşıyabilecekleri kadar altın alıp mutlu mesut evlerine döneceklerdi.

Waziriler tünelin sonuna ulaşmışlardı, birer birer temiz havaya çıkıp tepenin zirvesindeki yıldızların ışığını selamlıyorlardı. Tarzan da derin düşüncelerinden ve anılarından sıyrılır sıyrılmaz adamlarının yanına dönmek üzere yola koyuldu.

Hazine odasının devasa kapısını çekerken son bir kez daha düşündü. Arkasında bıraktığı karanlıkta Werper ayağa kalktı, iyice gerindi. Bir elini uzattı, en yakın sıradaki altın külçeyi nazikçe okşadı.

Kadim yerinden kaldırdığı külçeyi elleriyle tarttı. Sonra da onu, tüm açgözlülüğüyle bağrına bastı. Sevinçten havalara uçuyordu.

Tarzan ise mutlu mesut evine döneceğini düşünüyordu. Boynuna dolanacak kolları, kendisininkine yaslanacak yumuşak yanağı düşlüyordu; ancak yaşlı büyücü hekim ve uyarısı onunla aynı fikirde değildi.

Birkaç saniye içerisinde iki adamın da hayalleri suya düştü. Birisi kapıldığı panikle hırsını bile unuttu, diğeri ise bir kaya parçasının kafasına inip derin bir yarık açmasıyla bilincini kaybetti.

BÖLÜM V

GÜNEŞ TANRI'NIN SUNAĞI

Ne olduysa Tarzan kapıyı çekip tünele yöneldiğinde oldu. Her şey çok hızlı yaşandı. Bir saniyeliğine tünel sessizdi ve plan tıkırında işliyordu. Bir an sonra dünya alt üst oldu, iri yarı granit kayalar tavandan kopup dar tünele yuvarlandı. Çıkışa giden yol tıkandı, tünelin duvarları büyük bir gümbürtüyle içe göçtü. Üzerine tavandan bir parça düşen Tarzan, hızla sırtını hazine odasının kapısına verdi ve ağırlığıyla kapıyı kırıp içeriye savruldu.

Hazine odası depremden tünel kadar etkilenmemişti. Üst katlardaki birkaç külçe yerlerinden düşmüş, giriftli tavandan bir parça düşüp yere çakılmıştı. Duvarlar çatlamış ancak oda çökmemişti.

Her şey bir anda olup bitti, ilk darbenin ardından artçı sarsıntılar gelmedi. Ani sarsıntının şiddetiyle kendisini yerde bulan Werper, yaralanmadığını anlayınca sendeleyerek ayaklandı. Elleriyle yoklaya yoklaya odanın diğer tarafına geldi, Tarzan'ın bir külçenin çıkıntısının üzerinde koyduğu mumu arıyordu.

Çaktığı sayısız kibritin ardından Belçikalı sonunda aradığını buldu. Birkaç saniye sonra titrek bir ışık, zifiri karanlığı biraz olsun aydınlattı. Adam derin bir oh çekti, hiçbir şey görememek onu gittikçe paniğe sürüklemişti.

Gözleri ışığa alışırken adam kapıya döndü -düşündüğü tek şey bu ürkünç lahitten kaçabilmekti- ve kapının önünde yatan çıplak devi tam da o anda gördü. Werper bir an fark edildiğini sanıp korkuyla geri çekildi ancak tekrar bakınca İngiliz'in öldüğünü düşündü. Adamın başının etrafında bir kan gölü vardı, beton zemin kızıla boyanmıştı.

Belçikalı adam kısa bir süreliğine ona ev sahipliği yapan adamın hareketsiz bedeninin üzerinden atladı, hâlâ yaşadığından bihaber olduğu adam için herhangi bir yardım teşebbüsünde bulunmadan kaçtı. Daha doğrusu, kaçmaya yeltendi çünkü eşiğe vardığında tüm umutları yerle bir oldu. Tünel, parçalanmış kayalar ve molozlar tarafından tamamen tıkanmıştı. Tekrar dönüp hazine odasına girdi. Mumu olduğu yerden alıp odayı etraflıca aradı, çok geçmeden öteki ucunda başka bir kapı keşfetti. Omzuyla yüklenince kapı ağırlığına dayanamayıp açıldı. Bir başka dar tünelle karşı karşıyaydı.

Werper tünele girdi, ilk seviyenin altı metre üzerindeki farklı bir koridora çıkan merdivenleri tırmandı. Mumun cılız ışığı yolunu aydınlattı ve birkaç saat önce olsa burun kıvıracağı bu antika ve ilkel aydınlatmaya minnettar kaldı. Mum, ona ilerlediği tünelin derin bir uçurumla son bulduğunu tam da zamanında göstermişti.

Karşısında yuvarlak bir boşluk vardı. Mumu üzerine tutup eğildi, aşağı baktı. Altında, epey derinlerde bir su kaynağından ışığın geri yansıdığını gördü. Bir kuyuydu bu. Mumu başının üzerine kaldırdı, karşısına baktı. Karşı tarafta tünel, kaldığı yerden devam ediyordu. Ancak kuyuyu nasıl aşacaktı?

Orada durup kuyunun bir ucuyla diğerinin arasındaki mesafeyi hesaplamaya çalıştı, sıçrasa başarılı olabilir mi onu düşündü. Derken, canhıraş bir çığlık onu yerinden sıçrattı. Ardından da kasvetli iniltiler takip etti. Ses bir insanınkine benziyordu ancak o kadar korkunçtu ki cehennem alevlerinde kavrulan kayıp bir ruhtan çıktığını söyleseler inanırdı.

Belçikalı tepeden tırnağa titredi ve korku dolu gözlerle başını kaldırdı, çığlık tepesinden gelmişti. Epey yukarıda bir yarık vardı, yıldızlarla parlayan göğü görebiliyordu.

Yardım istemekten dehşetengiz çığlık yüzünden vazgeçmişti. Öyle bir sesin geldiği yerde insan yaşıyor olamazdı. Tepesinde cirit atan varlıklarla karşılaşmaya hiç niyeti yoktu. Böyle bir yolculuğa çıkacak kadar aptal olduğu için kendisine lanetler etti. Achmet Zek'in güvenli kampında kalsaydı keşke! Eğer şimdi içinde bulunduğu

durumdan kurtulacağını bilse kendisini Kongo'nun askerlerine teslim etmeye bile hazırdı.

Titreye titreye dinledi fakat çığlığı tekrar duymadı. Sonra da çaresizlik içerisinde karşıya atlamak için hazırlandı. Yirmi adım geri geldi, koşmaya başladı ve ileri doğru sıçradı.

Elinde sımsıkı tuttuğu cılız mum ışığı koşarken söndü. Adam birkaç saniye boyunca zifiri karanlıkta, kuyunun üzerinde asılı kaldı, ayakları çıkıntıları kaçırırsa diye kollarını alabildiğine uzattı.

Dizleri taşlı tünelin eşiğine çarpıp aşağı kaydı, birkaç saniye tutunmak için çırpındı. Yakaladığı çıkıntılara var gücüyle tutundu. Yarı tutunur yarı sıkışık halde fakat güvendeydi. Birkaç dakika hareket etmeye cesaret edemedi; olduğu yerde nefes nefese bekledi. Sonra da temkinle kendisini tünele çekti, çektiği gibi de yere yığılıp bir müddet dinlendi.

Dizleri çukurun eşiğine çarptığında mumu düşürmüştü. Sıçrayış esnasında düşüp kuyunun derinliklerinde kaybolmadığını, onun yerine buralarda bir yerlerde olduğunu umuyordu. Dizlerinin ve ellerinin üzerinde emekleyerek artık onun için Opar'da istiflenen tüm külçelerden daha kıymetli olan minik, silindir mumu aradı.

Sonunda bulunca mumu bağrına bastı, bitkinlikle hıçkırıklara boğuldu. Bir süre boyunca zangır zangır titreyerek, kendini ve bozulan sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Sonunda doğruldu ve oturup önce cebinden çıkardığı kibriti, ardından da mumu yaktı. Zifiri karanlık loş da olsa aydınlandığında sakinleşti, bir kaçış yolu bulmak için tünelde yola koyuldu. Tarihi kuyunun ona taşıdığı kan donduran çığlık hâlâ onu ürkütüyordu. Öyle ki adam artık kendi gölgesinden bile korkuyordu.

Karşısına çıkan yığma bir duvar onu hüsrana uğrattığında daha çok ilerlememişti. Duvar tüneli baştan aşağı, sağdan sola tamamen kapatıyordu. Bu ne anlama geliyor olabilirdi? Werper eğitimli ve zeki bir adamdı. Askeri eğitimi ona aklını kullanmasını öğretmişti. Böyle kör bir tünelin inşa edilmesi çok anlamsızdı. Duvarın ötesinde devam ediyor olmalıydı. Birisi, bir zamanlar, sebebini bilmediği bir sebepten ötürü bu tüneli kapatmıştı. Adam mumun ışığında duvarı incelemeye koyuldu. Yontma taşların herhangi bir

çimento veya kireç kullanılmadan sıkıştırıldığını fark edince derin bir oh çekti. Taşlardan birini kavradı, çekip çıkarabildiğini gördüğünde keyfine diyecek yoktu. Taşları duvardan birer birer sökmeye başladı, sığabileceği kadar büyük bir yarık açınca içeriye emekledi. Geniş, alçak tavanlı bir odaya vardı. Karşısında başka bir kapı çıktı fakat bu engeli de kolayca aştı çünkü kapı kilitlenmemişti. Şimdi önünde uzun ve karanlık bir koridor vardı ancak takip edemeden önce mum parmaklarını yakarak söndü. Bir küfür savurarak yere fırlattığı mumun parçalanmasını izledi.

Artık tekrar zifiri karanlıktaydı, ensesindeki tüyleri diken diken eden tedirginlik geri dönmüştü. Önünde onu bekleyen tehlikeleri tahmin edemiyordu fakat onu çevreleyen taş duvarlar ve karanlık o kadar kasvetliydi ki özgürlüğe dilediği kadar yakın olmadığını biliyordu.

Elleriyle tünelin duvarlarını yoklaya yoklaya ilerlemeye başladı, her adımından önce ayaklarıyla yolu kontrol ediyordu. Ne kadar süre yürüdüğünü tahmin edemiyordu ancak sonunda tünelin uzunluğunu kestiremeyeceğine karar kılıp yorgunluktan kendisini yere attı. Korkuyordu, bitaptı ve uykusuzdu. Böylece daha fazla ilerlemeden biraz uzanıp kestirmek için kıvrıldı.

Uyandığında etrafında hiçbir değişiklik yoktu. Bir saniye de uyumuş olabilirdi, bir gün de; tahmin edemezdi. Ancak bir müddet bilinçsiz olduğunu, kendini daha dinç hissetmesinden ve açlığından anlayabiliyordu.

Tekrar ilerlemeye başladı ancak bu sefer kısa bir mesafeden sonra karşısına bir oda çıktı. Tavandaki bir açıklık tarafından aydınlanan odadaki merdivenler aşağı iniyordu.

Werper üzerindeki yarıktan sızan günışığını, sarmaşıklarla bezenmiş devasa sütunlara yansıyışını görebiliyordu. Dinledi ama rüzgârın yaprakların arasından süzülürken çıkardığı sesten, kuşların çatallı cıvıltılarından ve maymunların gevezeliklerinden başka bir şey duyamadı.

Cesurca merdivenleri tırmandı, kendisini yuvarlak bir avlunun içinde buldu. Karşısında kahverengi pas lekeleriyle kaplı, taştan bir

sunak vardı. Werper ilk başta bu lekelerin nedenini merak etmediyse de tüyler ürperten gerçeği sonra çözdü.

Avluya yeraltındaki odadan yukarıya açılan bir aralıkla giren Belçikalı, çok geçmeden odayı çevreleyen duvarlara gömülmüş başka kapılar keşfetti. Üstünde, bir çember halinde dizilmiş balkonlar vardı. Maymunlar terk edilmiş harabelerde geziniyorlar; görkemli, şen şakrak kuşlar kolonların arasından geçiyorlar, balkonlarda süzülüyorlardı. Etrafta herhangi bir insan belirtisi yoktu. Werper rahatladı, tıpkı omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi derin bir nefes aldı. Çıkışlardan birine doğru bir adım attı, sonra da duraksadı. Gözleri korkuyla açıldı, hayretten donakaldı. Bir anda avlunun duvarlarındaki bir düzine kapı açıldı, bir sürü ürkünç görünümlü adam üzerine koşmaya başladı.

Bunlar, Opar'ın Güneş Tanrısı'nın rahiplerinden başkaları değillerdi. Yıllar önce Jane Clayton'ı tam da burada kurban edilmek üzere sunağa sürükleyen, saçı sakalı birbirine girmiş, nahoş tipli adamlar bunlardı. Uzun kolları, kısa ve çarpık bacakları, birbirine fazla yakın şeytani gözleri, küçük alınları ve kelleşmeye başlayan kafalarıyla hayvanlara benziyorlardı.

Ödü kopan Belçikalı, geldiği kasvetli koridorların bile bu adamlar kadar korkutucu olmadığına karar vererek çıktığı deliğe tekrar girmeye çalıştı ancak gudubet adamlar niyetini şıp diye anladılar. Yolunu kapatarak Belçikalı'yı kıskıvrak yakaladılar. Werper düştü, dizlerinin üzerinde sürünüp canını bağışlamaları için yalvardı ancak nafileydi; bağlanıp iç taraftaki tapınağa savrulmaktan kurtulamadı.

Gerisi Tarzan ve Jane Clayton'ın başına gelenlerin tekerrür etmesiydi. Rahibeler ortaya çıktı, onların ardından da Baş Rahibe La geldi. Werper sunağa yatırıldı. La acımasız kurban bıçağını saplamak üzere kaldırırken tüm bedeni titriyor, ensesinden soğuk terler akıyordu. Zavallı kulaklarında ölüm ilahisi çınlıyordu. Gözleri ise bu nahoş müritlerin az sonra insanlık dışı susuzluklarını onun sıcak kanıyla giderecekleri altın kadehlere kenetlenmişti.

Dilediği tek şey, keskin bıçağın ölümcül darbesinden önce bilincini kaybedip bir anlık huzur bulabilmekti. Tam da o sırada bir

kükreme yeri göğü inletti. Baş rahibe hançerini indirdi. Gözleri dehşetle açıldı. Rahibeleri çığlıklar içinde çil yavrusu gibi dağılıp çıkışlara koştular. Rahipler ise cesaretleri ve hışımlarıyla korkularının el verdiği kadar gürlediler. Werper paniğe neyin sebep olduğunu görebilmek için başını kaldırmaya çalıştı. Gözleri sonunda tüm bu kargaşanın sorumlusunu yakaladığında beti benzi attı: Heybetli mi heybetli bir aslan, tapınağın ortasında duruyordu. Acımasız pençelerinin altında ise canını aldığı bir beden yatıyordu.

Ormanın Kralı tekrar gürledi, tehditkâr bakışlarını sunağa çevirdi. La sendeledi, yalpaladı ve Werper'ın üzerine yığıldı.

BÖLÜM VI

ARAP BASKINI

Depremin yarattığı şoku üzerlerinden atan Basuli ve savaşçıları, Tarzan'ı ve onunla beraber kaybolan iki savaşçıyı aramak için apar topar tünele daldılar.

Girişi taşlarla tıkanmış halde buldular. İki gün boyunca kapana kısılan arkadaşlarını kurtarmak için taşları kazmaya çalıştılar fakat üstün çabalarına rağmen birkaç metreden fazla derine inemediler. Savaşçılardan birinin kalıntılarını keşfedince de Tarzan'ın ve diğer Wazirinin de kayaların altında ezilerek can verdiğini düşündüler. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu, olsa da artık çok geçti.

Tekrar tekrar kazmalarını kayalara vurdular, efendilerinin ve yol arkadaşlarının adını haykırdılar ancak nafileydi, dikkat kesilmiş kulaklarına hiçbir cevap ulaşmadı. Sonunda da aramayı bıraktılar. Yaşlı gözlerle efendilerinin mezarına son bir kez baktılar, matemli hanımlarına mutluluk getirmeyecek olsa da biraz olsun refah sağlayacak olan altın külçelerini sırtlandılar. Issız ve kasvetli Opar vadisinde kederli yolculuklarına başlayarak uzaklarda kalan bungalova dönmek için ormana doğru yürüdüler.

Onlar yürüyedursunlar, o huzurlu ve mutlu evin başına gelecekler talihsizlikler daha yeni başlıyordu!

Teğmeninin mektubunu alan Achmet Zek kuzeyden geliyordu. Beraberinde bir sürü kanun kaçağı Arap, firari çapulcular ve yağmacıların fütursuzca geçtikleri ülkelerdeki yabani ve cahil yamyam kabilelerden topladığı siyahiler getiriyordu.

İç ürperten kervanın gelişini ilk gören, sevgili Bwana'sıyla beraber Orman Ada'dan Ugambi'nin sularına kadar türlü türlü badireler atlatmış olan Kara Herkül Mugambi'den başkası değildi.

Tarzan onu diğer savaşçılarla beraber Leydi Greystoke'u koruması için geride bırakmıştı, dünyanın hiçbir yerinde Mugambi kadar cesur ve sadık bir muhafız yoktu. Heybetli mi heybetli, gözü kara ve yabani siyahi savaşçı, cüssesi ve gücüyle eşleşen bir ruha ve karaktere sahipti.

Efendisi gittiğinden beri bir kere bile bungalovdan uzaklaşmamıştı, tabii Leydi Greystoke uçsuz bucaksız ovada ata binmek veya yalnızlığın getirdiği sıkıntıyı rahatlatmak adına kısa bir av gezisine çıkmak istediği zamanlar hariç. O zaman Mugambi dayanıklı atına atlar, Leydi Greystoke'un dibinden ayrılmazdı.

Savaşçının keskin gözleri kervanı yakaladığında yağmacıların daha epey yolu vardı. Bir an durdu, kervanı iyice inceledi, sonra da arkasını döndüğü gibi bungalovun birkaç yüz metre arkasında kalan yerli kulübelere koştu.

Etrafa yayılmış olan savaşçılarına seslendi, ardı ardına emirler sıraladı. Adamlar aldıkları emirlerle silahlarını ve kalkanlarını kuşandılar. Bazıları, koyun güden çiftçileri uyarmak için tarlalara koştu. Çoğunluk ise Mugambi'yle bungalova döndü.

Yağmacılar hâlâ uzaktaydı. Mugambi gelenlerin düşman olup olmadığından emin değildi ancak vahşi Afrika'da geçirdiği uzun yıllardan ve bir o kadar vahşi hayatında habersiz gelen çok kervan görmüştü. Bazıları barış içinde bazıları ise kan dökmek için gelmişti, tahmin etmek imkânsızdı. Temkinli olmaktan zarar gelmezdi. Mugambi, yabancıların dört nala gelişinden hoşlanmamıştı.

Greystoke evi pek de korunaklı değildi. Etrafını çevreleyen bir çit yoktu. Bu yüzden efendileri, sadık Waziri savaşçılarının kabiliyetlerine emanet edilen bungalova gelebilecek herhangi bir saldırı için hazırlanmıştı. Ağır ve ahşap panjurlar düşman oklarından koruyacak şekilde tasarlanmıştı. Leydi Greystoke verandaya çıktığında Mugambi tam da panjurları kapatmak ve kepenkleri indirmekle meşguldü.

"Neden, Mugambi?" diye sordu panikle Leydi Greystoke. "Ne oldu? Neden panjurları kapatıyorsun?"

Mugambi açıklığa, artık epey görünür hale gelen beyazlara bürünmüş atlılara işaret etti.

"Araplar," diye açıkladı. "Büyük Bwana'nın yokluğunda gelmeleri hayra alamet değil."

Jane Clayton, biçilmiş çimlerin ve çiçek açan fundaların arkasına sıralanmış Waziri savaşçılarının parlayan bedenlerini gördü. Işık, metal kaplı mızraklarının ucundan yansıyordu. Savaş başlıklarını harikulade renklerde kuş tüyleriyle süslenmişti, geniş omuzları ve belirgin elmacık kemikleri güneşin altında parıl parıl parlıyordu.

Jane Clayton, savaşçıları gurur ve şefkatle izledi. Böyle muhafızlara sahipken ona kim zarar verebilirdi ki?

Yağmacılar açıklığın 100 metre ötesinde durdular. Mugambi, savaşçılarına katıldı. Birkaç metre ilerledi, yabancılara duyurabilmek için sesini yükseltti. Achmet Zek ise müritlerinin yanındaydı, atından inmemişti.

"Arap!" diye haykırdı Mugambi. "Neden geldin?"

"Barış içinde geldik," diye geri seslendi Achmet Zek.

"O zaman barış içinde dön," diye yanıtladı Mugambi. "Seni burada istemiyoruz. Waziri ve Arap arasında barış olamaz."

Mugambi bir Waziri olarak doğmayıp kabileye sonradan alınmış olsa da kabilenin geleneklerine en bağlı olanıydı. -47-

Achmet Zek bir taraftaki müritlerine yanaştı, adamlarına kısık sesle bir şeyler söyledi. Sonra da hiçbir uyarı olmaksızın Waziri savaşçılarına bir yaylım ateşi açıldı, birkaç savaşçı düştü. Diğerleri de düşmana atıldı ancak Mugambi, cesur olduğu kadar temkinli bir liderdi. Tüfekli ve atlı adamlara saldırmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Savaşçılarını bahçeye, ağaçların arkasına çekti. Bazılarını bungalovun çevresine gönderdi. Bir düzine savaşçıyı bungalova yerleştirip hanımlarını canları pahasına korumalarını emretti.

Achmet Zek ellerinde büyüdüğü çöl savaşçılarının stratejilerini kullanarak adamlarını uzun, ince bir çizgi halinde dörtnala koşturdu. Oluşturduğu daire gittikçe Wazirilerin üzerine kapanıyordu.

Çemberin Wazirilere en yakın olan kesimlerinden siyahi savaşçıların saklandıkları çalılara kurşunlar yağıyordu. Waziriler de cevap olarak mızraklarını en yakınlarındaki düşmana sallıyorlardı.

Okçuluklarıyla ünlü olan Waziriler, ne yazık ki o gün yetenekleriyle parlayamıyorlardı. Arada sırada yanık tenli bir atlı ölümcül bir mızrak darbesiyle eyerinden düşüyordu ancak bu adil bir savaş değildi. Araplar sayıca üstünlerdi, kurşunları çalılıkları delip geçiyor ve Arap nişancıların bile görmediği savaşçıları vuruyorlardı. Achmet Zek çemberiyle beraber bungalova yarım kilometre kadar yanaştı, çitin bir kısmını yerle bir etti, çapulcularını eve saldı.

Düşman inanılmaz bir depara kalktı. Çitleri indirmekle zaman kaybetmeyip atlarını dosdoğru engellere sürdüler, çitleri sanki pamuktan ibaretlermiş gibi dümdüz edip yollarına devam ettiler. Mugambi gelişlerini gördü, kalan savaşçılarına seslenip son bir savunma için eve koştu. Leydi Greystoke elinde tüfeğiyle verandada bekliyordu. Onun çelikten sinirlerini ve mükemmel nişancılığını hafife alan her yağmacı, binicisiz koşan bir ata denk geliyordu. Mugambi hanımını çok daha güvenli olan bungalova soktu, büyük zarara uğramış olan savaşçılarıyla son saldırıya hazırlandı.

Araplar bağıra çağıra, silahlarını başlarının üzerinde sallaya sallaya geldiler. Verandaya daldılar, uzun ve oval kalkanlarının arkasında diz çöküp oklarıyla saldıran Wazirileri ateş yağmuruna tuttular. Kalkanları bir oku veya mızrağı durduracak güçte tasarlanmıştı lakin ne yazık ki kurşunlara karşı durmaları imkânsızdı. Diğer savaşçılar ise bungalovun yarıya kadar kaldırılan panjurlarının altından saldırarak evi daha iyi koruyabiliyorlardı. Mugambi ilk saldırıdan sonra kalan tüm adamlarını eve çekti.

Araplar tekrar tekrar saldırdılar. Sonunda da ufak kalenin etrafında, Wazirilerin oklarının menzilinin dışında kalan bir çember oluşturdular. Yeni konumlarından pencerelere ateş açtılar. Waziriler birer birer düştü. Düşmanın tüfeklerine cevap veren ok sayısı gittikçe azaldı, sonunda tehlikenin iyice azaldığını düşünen Achmet Zek baskın için emir verdi.

Kana susamış sürü verandaya koşarken ateş açtı. Bir düzine adam Wazirilerin oklarıyla can verse bile çoğunluğu kapıya varmayı başardı. Parçalanan ahşap kapının sesi, Jane Clayton'ın amansız düşmanlara ateş açtığını duyuran bir silah patlamasına karıştı.

Adamlar kapının her iki tarafında da ölmeye devam etti ancak sonunda kırılgan bariyer daha fazla bu çılgın saldırıya dayanamayarak içe doğru göçtü, yanık tenli bir düzine katil salona doluştu. Odanın diğer ucunda Jane Clayton, kalan muhafızlarıyla beraberdi. Hayatını hanımları için feda eden savaşçıların bedenleri yeri kaplıyordu. Kalan muhafızların önünde dev Mugambi duruyordu. Araplar tüm direnişi bitirecek son yaylım ateşi için silahlarını kaldırsalar da Achmet Zek'in kükremesi tetiği çekmelerine engel oldu.

"Kadına ateş etmeyin!" diye haykırdı. "Ona zarar veren ölür! Kadın bize canlı lazım!"

Araplar içeri koştular, Waziri de onlara ağır mızraklarıyla karşılık verdi. Kılıçlar parladı, uzun namlulu tabancalar soluk birer ölüm şarkısı gibi patladılar. Mugambi mızrağını en yakınındaki Arap'a sapladı, bir diğerinin de tabancasını kaparak hanımına fazla yaklaşan herkese kurşun yağdırdı.

Onu taklit eden birkaç savaşçı iblisler gibi savaşsa da bir bir yere yığıldılar; ta ki Maymun adamın eşinin onurunu ve hayatını savunmak için geride bir tek Mugambi kalana dek.

Achmet Zek odanın karşısından adil olmayan çatışmayı izledi, adamlarını kışkırttıkça kışkırttı. Elinde mücevherlerle bezenmiş bir tüfek vardı. Silahını omuz hizasında kaldırdı, Mugambi'nin kadının veya adamlarının hayatını riske atmayacak şekilde eline düşmesini bekledi.

Sonunda beklediği an geldi ve Achmet Zek tetiği çekti. Cesur Mugambi sessizce Jane Clayton'ın ayaklarının dibine yığıldı.

Bir anda kadının etrafını sardılar ve hiçbir şey söylemeden onu bungalovdan sürükleyerek çıkardılar. Dev bir zenci onu atına aldı, eyere oturttu. Diğerleri evi ve etraftaki kulübeleri yağmalarken adam atını dehledi, efendisinin dönüşünü beklemek üzere kapılardan çıktı.

Jane Clayton atlarının hepsinin ağıllardan çıkarıldığını, yağmacıların sürüler halinde tarlalara yöneldiklerini gördü. Arapların gözünde pek kıymetli olan evinin yağmalanışını izledi. Sonra da bir meşale belirdi ve alevler baskından kalan her şeyi yuttu.

Sonunda ne var ne yoksa çalıp çırpan yağmacılar hırslarını dindirebildiklerinde toplandılar, Jane'i de yanlarına alarak kuzeye doğru yola koyuldular. Dumanlar ve alevler göğe yükseldi, evin hanımını kedere boğan manzara ormandaki sık ağaçların arkasında kayboldu.

Alevler salona ilerleyip ölü bedenleri teker teker yutarlarken kan revan içinde uzanan bir figür, uzun bir zaman sonra tekrar hareket etti. Heybetli siyahi yanına yuvarlandı, ıstırapla kan çanağına dönmüş gözlerini açtı. Arapların ölüme terk ettiği Mugambi hâlâ yaşıyordu. Kızgın alevler yavaş yavaş ona doğru ilerlerken ellerinden ve dizlerinden güç alarak kendisini kaldırdı, çıkışa doğru emeklemeye başladı. Tekrar tekrar yere düşmesine rağmen pes etmeyip canını kurtarmak için çaresizce emeklemeye devam etti. Yıllar gibi gelen bir süreden sonra -ki alevler artık odanın bir köşesini tamamen kaplamıştı- cüsseli siyahi, verandaya ulaşıp merdivenlerden yuvarlanmayı başardı. Kendisini yakınlardaki bir fundalığın serinliğine bıraktı.

Tüm gece ya bilinçsiz ya da acı verici derecede bilinçli olarak ora-
 da yattı. Bilinci yerinde olduğunda evden ve ağıldan çıkan parlak alevleri sönmez bir nefretle izledi. Yakınlarda bir aslan kükredi ancak kudretli siyahi korkmuyordu. Vahşi aklında yalnızca tek bir düşünce vardı: İntikam! İntikam! İntikam!

BÖLÜM VII

OPAR'IN HAZİNE ODASI

Tarzan bir müddet Opar'ın yerle yeksan olmuş surlarının altındaki hazine odasında, düştüğü yerde yattı. Tıpkı bir ölü gibi görünüyordu ancak ölmemişti. Uzunca bir süreden sonra kendisine geldi. Gözlerini odanın zifiri karanlığında açtı. Elini başına götürdü, parmakları pıhtılaşmış kana bulanıp yapış yapış oldu. Sonra da tıpkı vahşi bir hayvanın yaralı patisindeki kanı koklayacağı gibi elini kokladı.

Yavaşça oturur pozisyonda doğruldu, dinledi. Ona mezar olan odada ölüm sessizliği vardı. Sendeleyerek ayaklandı, yolunu bulmaya çalışarak elleriyle külçeleri yokladı. Neydi o? Neredeydi? Başı acıyordu ancak onu bayıltan darbenin tek etkisi buydu. Başını nasıl vurduğunu veya olayların nasıl geliştiğini hatırlamıyordu.

Ellerinin tereddütle uzuvlarını, gövdesini, başını yoklamasına izin verdi. Sırtında bir şeyin battığını hissetti, peştamalındaki bıçağı fark etti. Beynini bir şey kurcalıyordu. Ah! Çözmüştü. Bir şey eksikti. Yerde süründü, içgüdülerinin ona kaybettiğini söylediği şeyi aradı. Sonunda da buldu: Gündelik hayatının neredeyse tüm varlığını etkileyecek kadar önemli bir parçası olan ağır savaş mızrağı tekrar elindeydi. Uzun yıllar önce vahşi doğadaki eğitiminde siyahi kurbanının elinden dövüşerek aldığı ilk mızraktı bu, o günden beri benliğinin bir parçasıydı.

Tarzan dışarıda onu çevreleyen dört duvardan başka, daha güzel bir dünya olduğuna epey emindi. Arayışına devam etti, sonunda şehrin ve tapınağın altına inen yolu buldu. Son derece temkinli bir şekilde bu yolu takip etmeye başladı. Karşısına çıkan beton merdivenleri tırmandı, kuyuya doğru devam etti.

Bulanık hafızası içinde bulunduğu koridorları hatırlamaya yetmiyordu. Karanlıkta tıpkı gündüz vakti bir ovada yürüyormuş gibi rahatlıkla yürüyordu; ta ki bir anda bu rahatlığının cezasını çekene kadar.

Kuyuya varıp da durmayınca olanlar oldu: Mızrağına sımsıkı yapıştı, korkunç bir düşüşle serin suları boyladı ve dibe çökmeye başladı. Düşüş onu yaralamamıştı, yüzeye çıkıp gözlerinden suyu sildiği zaman görebildiğini fark etti. Tepesindeki bir aralıktan gün ışığı sızıyordu. Kuyunun duvarlarını loş da olsa aydınlatıyordu. Tarzan etrafa bakındı. Suyla aynı seviyede, karanlık ve kaygan duvarda büyük bir geçit gördü. O tarafa doğru yüzdü, kendisini tünelin ıslak zeminine çekmeyi başardı.

Başına gelen bu talihsizlikten ders alan Maymunların Tarzan'ı, artık daha dikkatli hareket ediyordu. Beklenmedik kuyu, ona karanlık koridorlarda yürümenin ne kadar tekinsiz olduğunu öğretmişti, ikinci bir derse ihtiyacı yoktu.

Uzun bir süre boyunca tıpkı bir ok gibi dümdüz ilerledi. Yer kaygandı, arada sırada kuyunun suyu yükseliyor ve tüneli su basıyor-
 du. Ayakta durmakta zorlanan Tarzan da dolayısıyla yavaşlamak zorunda kalıyordu.

Tünel karşısına çıkan merdivenlerle sonlanıyordu. Tarzan yukarı çıktı. Dolambaçlı yolun sonunda kendisini ufak, yuvarlak bir odada buldu. Odanın kasvetini, tavanın ortasından inen birkaç metre çapındaki boru şeklinde bir bacadan sızan loş bir ışık hafifletiyordu. Yaklaşık yüz metre uzanan baca taştan bir ızgarayla sonlanıyor, Tarzan'ın mavi göğü ve tüm görkemiyle parlayan güneşi görmesine izin veriyordu.

Merakına hâkim olamayan maymun adam keşfe çıkmaya karar verdi. Yuvarlak odanın yegâne mobilyası birkaç metal kaplı, bakır çivili sandıktı. Tarzan ellerini sandıklarda gezdirdi. Bakır çivileri hissetti, sandıkların menteşelerine asıldı. Sonunda da şans eseri bir tanesini açmayı başardı. Sandığın içinde yatanı görünce dudaklarından bir sevinç nidası döküldü. Bir tepsi değerli taş, odanın loş ışığında parlıyordu. Geçirdiği kaza yüzünden ilkel yıllarına geri dönen Tarzan için bulduğu hazine hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Maymun adam için bu kıymetli taşlar çakıl taşlarından farksızdı. Ellerini sandığa daldırdı, paha biçilemez taşlara dokundu. Diğer sandıkları açtı, manzara hep aynıydı. Taşların neredeyse hepsi yontulmuştu. Yontulmuş olanlardan bir avuç topladı, belinden sarkan bohçayı doldurdu ve yontulmamış olanları sandıklara geri bıraktı.

Maymun adam farkında olmadan Opar'ın unutulmuş hazine odasını bulmuştu. Bu oda asırlarca Güneş Tanrı'nın tapınağının altında gömülü kalmış, Güneşe Tapanlar'ın soyundan gelen batıl inançlı rahiplerin keşfetmeye cesaret edemediği veya keşfedecek kadar umursamadığı karanlık tünellerin kesişim noktası olmuştu.

Dolambaçlı yollardan sonunda sıkılan Tarzan, hazine odasından çıkarak dik bir tüneli tırmanmaya koyuldu. Tünel kıvrılıyor ve dolanıyordu ancak daima yukarı çıkıyordu. Yüzeye gittikçe yaklaşan Tarzan sonunda alçak tavanlı, şimdiye kadar adım attığı en aydınlık odaya girdi.

Tepesinde, beton basamaklardan oluşan merdivenlerin ucundaki tavandaki bir aralık, parlak ve güneşli manzarayı gözler önüne seriyordu. Tarzan sarmaşıklarla kaplanmış kolonları hayranlıkla izledi. Kaşlarını çattı, zihninin ücra köşelerinde kalan benzer anıları hatırlamaya çalıştı. Kendisinden emin olamıyordu. Bir şeyi gözden kaçırdığı hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Sanki bilmesi gereken bir şeyleri bilmiyordu.

Aralıktan gelen kükreme onu derin düşüncelerinden bir anda çekip çıkardı. Kükremeyi erkeklerin ve kadınların çığlıkları takip etti. Tarzan mızrağını kavradığı gibi merdivenleri hızla tırmandı. Kilerin loş ışığından aydınlık tapınağa çıktığında onu tuhaf bir manzara bekliyordu.

Karşısındaki varlıkları tanıyordu: Adamlar, kadınlar ve devasa bir aslan. Adamlar ve kadınlar çıkışlara doğru kaçışıyorlardı. Aslan ise diğerleri kadar şanslı olmayan bir yoldaşlarının bedeninin üzerinde bekliyordu. Tapınağın tam da ortasındaydı. Tarzan'ın hemen önünde, bir kaya parçasının yanında bir kadın duruyordu. Taşın üzerinde ise bir adam yatıyordu. Maymun adam olan biteni izlerken aslanın tapınakta son kalanlara tehditkâr bakışlar attığını fark

etti. Vahşi boğazından bir kükreme daha koptu, kadın ise ona bir çığlıkla cevap verip bağlanmış adamın üzerine yığıldı.

Aslan birkaç adım atıp eğildi. Tehditkâr kuyruğunun ucu gergince bir o yana bir bu yana sallandı. Gözleri maymun adamı bulduğunda atılmak üzereydi.

Sunakta çaresizce yatan Werper, amansız etçilin atlamaya hazırlandığını gördü fakat aslanın yüz ifadesi bir anda değişti, gözleri Belçikalı'nın görüş açısının dışında kalan bir yere kenetlendi. Kudretli hayvan ayaklandı. Bir figür Werper'in yanından rüzgâr gibi geçti. Belçikalı kaslı bir kolun yükseldiğini gördü, sonra da bir mızrak aslanın geniş göğsüne saplandı.

Aslan çılgına döndü, mızrağı çıkarmaya çalıştı. Mızrağı fırlatan, bir mucize gibi ortaya çıkıp imdadına yetişen çıplak dev ise elindeki uzun bıçağıyla bekliyordu. Merhametsiz dişlerle ve pençelerle yüzleşmeye hazırdı.

Kükreyen aslan yeni düşmanına atıldı. İrkilen Belçikalı, hayvana doğru koşan adamın da benzer sesler çıkardığını duyar gibi oldu.

Tarzan, çevik bir hareketle yana kaçarak aslanın ilk pençe darbesini savuşturdu. Hayvanın yanına sıçradı, turuncu sırtına zıpladı. Kolları, yeleli boynuna dolandı; dişleri, ormanlar kralının etine gömüldü. Devasa kedi kükredi, sıçradı, yerde yuvarlandı ve debelendi ama bir türlü kurtulamadı. Düşmanın kaslı, bronz eli ise uzun bıçağını gür kürküne saplamayı bir an olsun bırakmadı.

La, çetin mücadele sırasında uyandı. Tıpkı büyülenmiş gibi kurbanının üzerine doğrulup gösteriyi izledi. Bir insanın, ormanlar kralını böyle yenebilmesinin imkânsız olduğunu düşünürdü ancak gözlerinin önünde bir mucize gerçekleşiyordu.

Sonunda Tarzan'ın bıçağı hayvanın kalbini buldu. Aslan son defa çırpındı, sarsıldı ve son nefesini vererek mermer zemine yığıldı. Mücadelenin galibi avının leşine bir ayağıyla bastı, yüzünü göğe çevirip La'nın da Werper'ın da ödünü koparan bir zafer narası haykırdı. Kükremesi tüm tapınakta yankılandı. Sonra da döndü. Werper hazine odasında ölüme terk ettiği adamı görür görmez tanıdı.

BÖLÜM VIII

OPAR'DAN KAÇIŞ

Werper'ın dili tutulmuştu. Bu yaratık onu tüm zarafeti ve asaletiyle lüks Afrika tipi evinde ağırlayan İngiliz olabilir miydi? Çakmak çakmak yanan gözleriyle ona bakan, yüzünden kan damlayan bu vahşi hayvan aynı anda bir adam olabilir miydi? Şimdi duyduğu kan donduran zafer narası bir insandan çıkmış olabilir miydi?

Tarzan adamı da kadını da tereddütlü gözlerle inceliyordu fakat ikisini de tanıyamıyordu. Yeni bir tür canlı keşfetmiş de kendi buluşu onu hayrete düşürmüş gibi bir ifade vardı yüzünde.

La uzun bir süre maymun adamın yüzüne baktı, sonunda gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Tarzan!" diye haykırdı. Antropoitlerle yakından bağlantılı olan maymun dilinde çalışan beyni kadının söylediklerini Oparlıların dilinden çevirdi: "Bana geri döndün! La dininin farzlarını hiçe saydı. Hep Tarzan'ı, Tarzan'ını bekledi. Hiç evlenmedi, bu dünyada La için yalnızca tek bir eş var. Şimdi geri döndün! Söyle, ah Tarzan, bana benim için döndüğünü söyle!"

Werper duyduğu hiçbir şeyi anlayamasa da dinledi. Gözlerini La'dan ayırıp Tarzan'a baktı. Adam bu garip dili anlıyor muydu? Tarzan Belçikalı'yı şaşırtarak kulağa aynı gelen bir dilde cevap verdi.

"Tarzan," diye tekrar etti. "Tarzan. Adım tanıdık geliyor."

"Senin adın bu, sen Tarzan'sın," diye inledi La.

"Ben Tarzan mıyım?" Maymun adam omuzlarını silkti. "Eh, iyi bir isim. Başka isim bilmiyorum, o yüzden kalsın ama seni tanımıyorum. Senin için gelmedim. Neden geldiğimi, nereden geldiğimi bilmiyorum. Bana söyleyebilir misin?"

"Hiçbir zaman bilmedim ki," diye hüzünle başını salladı La.

Tarzan Werper'a döndü, aynı soruyu ona da sordu fakat maymun dilinde konuşuyordu. Belçikalı başını iki yana salladı.

"O dili bilmiyorum," dedi Fransızca.

Tarzan dil değiştirdiğinin farkına bile varmadan kolayca aynı soruyu Fransızca tekrar etti. Werper Tarzan'ın başına gelen felaketi anca o zaman anladı. Adam hafızasını kaybetmişti, geçmişini hatırlayamıyordu. Belçikalı tam ona her şeyi anlatacaktı ki kimliğini bir süreliğine de olsa saklayarak Tarzan'ın şanssızlığını kendi lehine çevirebileceğini düşündü.

"Sana nereden geldiğini söyleyemem," dedi; "ama şunu söyleyebilirim: Eğer şimdi bu korkunç yerden çıkmazsak ikimiz de bu kanlı sunakta katledileceğiz. Aslan şeytani ritüeli bozduğunda bu kadın bıçağını kalbime saplamak üzereydi. Gel! Diğerleri korkularından silkinip tekrar toplanmadan bu kahrolası tapınaktan çıkalım."

Tarzan tekrar La'ya döndü. "Bu adamı neden öldürecektin?" diye sordu. "Aç mısın?"

Baş Rahibe iğrentiyle inledi.

"Seni öldürmeye mi çalıştı?" diye devam etti Tarzan.

Kadın başını iki yana salladı.

"O zaman neden bu adamı öldürmek istiyorsun?" Tarzan meseleyi çözmekte kararlıydı.

La ince kolunu kaldırıp güneşi işaret etti. "Ruhunu adak olarak Güneş Tanrı'ya adayacaktık."

Tarzan kafası karışmış görünüyordu. Tekrar bir maymundu; maymunlar, ruhlar veya Güneş Tanrılar gibi şeylerden anlamazlardı.

"Ölmek istiyor musun?" diye sordu Werper'a.

Belçikalı ölmek istemediğini gözünde yaşlarla açıkça belirtti.

"Pekâlâ o zaman, ölmeyeceksin," dedi Tarzan. "Gel! Gidelim. Bu KADIN seni öldürüp beni de kendine saklayacak. Zaten bir Manganın yaşayabileceği bir yer değil. Biraz daha bu taş duvarların arasında kalırsam öleceğim."

La'ya döndü. "Biz gidiyoruz," dedi.

Kadın koştu, maymun adamın ellerini tuttu.

"Beni bırakma!" diye ağladı. "Benimle kal, Baş Rahip olursun! La seni seviyor. Tüm Opar senin olur. Köleler emirlerini beklerken. Kal, Maymunların Tarzan'ı ve aşkın seni ödüllendirmesine izin ver."

Maymun adam dizlerinin üzerine çöken kadını itti. "Tarzan seni istemiyor," dedi basitçe, sonra da Werper'ın bağlarını kesip takip etmesini söyledi.

Nefes nefese kalan La'nın yüzü hiddetle kasıldı.

"Kalacaksın!" diye haykırdı. "La seni istiyor ve istediğini alacak. Canlı alamazsa, ölünü alacak." Yüzünü güneşe çevirdi, Werper'ın yalnızca bir kere duyduğu ancak Tarzan'ın defalarca şahit olduğu tuhaf bir çığlık attı.

Tapınak bir anda kargaşaya boğuldu, odalardan ve koridorlardan sesler yükselmeye başladı. .

"Gelin, Muhafız Rahipler!" diye ağladı La. "Kâfirler kutsalın da kutsalı evimizi lekelediler. Gelin! Kalplerine korku salın, La'yı ve sunağı koruyun. Tapınağımızı bu kâfirlerin kanıyla yıkayıp temizleyin!"

Tarzan anladı fakat Werper anlamadı. Maymun adam Belçikalı'ya baktı, silahsız olduğunu gördü. Tek adımda La'ya ulaştı, tıpkı bir iblis gibi delicesine çırpınan kadını güçlü kollarıyla alt edip ayin bıçağını Werper'a uzattı.

"Buna ihtiyacın olacak," dedi, sonra da kapılardan tapınağa Opar'ın ufak gudubet adamları doluştu.

Sopalarını ve bıçaklarını kuşanmışlardı, hastalıklı nefretlerinden ve deliliklerinden güç alıyorlardı. Werper dehşete düşmüştü. Tarzan ise düşmana tiksintiyle bakıyordu. Yavaşça tapınaktan çıkış kapısı olarak bellediği çıkışa doğru yürümeye başladı. Cüsseli bir rahip önünü kesti. Arkasından da diğerleri takip etti. Tarzan ağır, topuza benzeyen mızrağını rahibin kafasına indiriverdi. Kafatası parçalanan adam yere yığıldı.

Tarzan ağır ağır kapıya doğru ilerlerken mızrak tekrar tekrar kana bulandı. Werper ise hemen arkasında duruyor, büyük bir

gümbürtüyle yaklaşan öfkeli güruha endişeli bakışlar atıyordu. Ayin bıçağını sımsıkı kavramıştı, gelen saldırılara karşı kendisini savunmaya hazırdı. Ancak ona kimse saldırmadı. Belçikalı, heybetli maymun adama gözlerini bile kırpmadan atılmalarını ancak adamdan çok daha zayıf olmasına rağmen ona yaklaşmakta tereddüt etmelerini anlayamadı. Hedeflerini değiştirmeye kalkarlarsa bu tapınaktan sağ çıkamayacağından adı gibi emindi. Werper dokunulmazlığının nedenini çözene kadar Tarzan, ona engel olmaya çalışan rahiplerin cesetlerinin üzerinden geçerek kapıya varmıştı bile. Rahipler ayin bıçağından korkuyorlardı! Baş rahibelerini ve onun sunağını korumak için canlarını seve seve feda ederlerdi ancak görünüşe göre her ölüm farklıydı. Cilalı bıçak tuhaf bir batıl inanç taşıyordu, Oparlılar ondan sakınsalar da son nefeslerini maymun adamın amansız mızrağıyla vermekte herhangi bir sorun görmüyorlardı.

Werper tapınağın avlusundan çıkar çıkmaz keşfini Tarzan'a anlattı. Maymun adam sırıttı; Werper'ın önden gidip şatafatlı, kutsal bıçağı sağa sola savurmasına izin verdi. Oparlılar bir anda dağıldılar, böylece Tarzan ve Belçikalı koridorlardan ve odalardan ellerini kollarını sallaya sallaya geçip kadim tapınaktan çıktı.

Som altından yapılma yedi sütun yükselen bir odadan geçerlerken Belçikalı'nın gözleri kocaman açıldı. Hırsı gözlerinden okunan adam, neredeyse her odanın ve koridorun duvarlarını süsleyen asırlık altın tabletlere bakmaktan kendini alıkoyamadı. Maymun adam için bu servet hiçbir anlam ifade etmiyordu.

İkili yola koyuldu, şans onları yarı yıkık mabetlerin görkemli enkazları ile şehrin iç surları arasında uzanan geniş caddeye götürdü. Maymunlar onlara seslenip gözlerini korkutmaya çalıştılar fakat Tarzan onlara anladığı dilden karşılık verdi: Alaya karşılık alay, hakarete karşılık hakaret, meydan okumaya karşı meydan okuma.

Werper, epey kıllı bir maymunun kırık bir sütundan sallanıp çıplak deve doğru gergin gergin yürüdüğünü gördü. Sarı dişleri her hırlayışında ve kükreyişinde sarkık kalın dudaklarının arasından görünüyordu.

Belçikalı, yol arkadaşını dikkatle izliyordu. Adam onu dehşete düşürerek tıpkı bir antropoit gibi çömeldi, yumruklarını yere vurdu. Diğer maymunu taklit ederek etrafında bir daire çizdi. İlkel maymundan da Tarzan'dan da aynı sesler çıkıyor; aynı hayvan kükremeleri, aynı hırıltılar inletiyordu yeri göğü. Eğer gözleri kapalı olsaydı iki dev maymunun dövüşmeye hazırlandığını sanabilirdi.

Ancak dövüş olmadı. Ormandaki karşılaşmaların çoğu nasıl sonlanıyorsa bu da öyle sonlandı: İçlerinden biri cesaretini yitirdi; rüzgârda titreyen bir yaprak, zıplayan bir böcek veya kıllı karnındaki bir bit dikkatini dağıtıverdi.

Bu karşılaşmada keyifsiz bir tırtılı incelemek üzere gururuyla geri çekilen antropoitti. Tarzan bir süre tırtılı mideye indiren maymunu izledi, gövde gösterisine devam etmek istedi. Saldırganca yaklaştı, göğsünü kabarttı ve maymuna yaklaşıp kükredi. Werper onu, maymunu bırakıp Güneşe Tapanlar'ın kadim şehrini bir an önce terk etmeye ikna etmek için dil döktü, bin bir zorlukla da olsa tekrar yola koyuldular.

İç surların birinde dar bir çıkış bulmaları bir saat kadar sürdü. Sık kullanıldığı belli olan bir patika onları dış surlardan çıkardı, Opar'ın ıssız vadisine götürdü.

Werper'ın anladığına göre Tarzan buraya nereden geldiğini veya neden geldiğini bilmiyordu. Avare avare etrafta dolanıp yiyecek arıyordu. Nitekim ufak taşların altında veya etrafa saçılmış tek tük bodur ağaçların altında kolaylıkla buluyordu.

Yoldaşının menüsü Belçikalı'yı dehşete düşürmüştü. Maymun adam böcekleri, kemirgenleri ve tırtılları gözünü bile kırpmadan midesine indiriveriyordu. Tarzan'ın tekrar bir maymun olduğu aşikârdı.

Werper sonunda adamı vadinin kuzeybatı sınırındaki tepelere yönlendirmeyi başardı, böylece beraber Greystoke evine doğru yola koyuldular.

Belçikalı'yı, hain ihanetinin ve açgözlülüğünün kurbanını neden eski evine götürdüğünü tahmin etmek güçtü ancak Tarzan olmadan onun karısı için istenen fidyeyi alamayacağını düşünmüş olabilirdi.

O gece tepelerin ardında, vadide kamp kurdular. Tarzan'ın oklarından biriyle can veren bir yaban domuzu başında oturdukları ufak ateşte pişiyordu, kafası allak bullak olan Tarzan ise sessizliğe gömülmüştü. Sanki dilinin ucundaki bir şeyi hatırlayamıyor, gözlerinin önüne getirmeye çalıştığı resim her seferinde parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

Sonunda belinden sarkan keseyi açtı, avcunu parıldayan taşlarla doldurdu. Taşlardan yansıyan kamp ateşi göz kamaştıran bir ışık yayarken büyülenen Belçikalı'nın faltaşı gibi açılan gözleri taşlara kenetlendi. Artık maymun adamın dostluğunu kazanmak için bir sebebi vardı.

BÖLÜM IX

MÜCEVHERLERİN ÇALINIŞI

Werper iki gün boyunca kamptan göğe yükselen uçuruma kadar ona eşlik eden kafileyi aradı. Nerede olduklarını dair ilk ipucunu yakaladığında ikinci günün öğle saatleri neredeyse bitmek üzereydi. Karşılaştığı kan gölü sinirlerini alt üst etmişti.

Bir açıklıkta üç tane siyahinin cesedini bulmuştu. Adamlar korkunç cinayetlere kurban gitmişlerdi ve bu gizemi çözmek için üstün yetenekli bir dedektif olmasına gerek yoktu. Ufak kafilede köle olmayan tek adamlar bunlardı. Anlaşılan o ki diğerleri acımasız Arap efendilerinin boyunduruğundan kurtulup özgürlüklerine kavuşmayı ummuş, ana kamptan ayrılmalarını fırsat bilip onları kölelik zincirleriyle bağlayan otoritenin temsilcilerini katletmiş ve ormana karışmışlardı.

Werper canını bağışlayan kaderi düşünürken sırtından soğuk terler akıyordu. Eğer bu komplo filizlendiğinde hâlâ kafileyle beraber olsaydı bu cesetlerin arasında olacağına hiç şüphesi yoktu.

Tarzan nahoş keşiflerine pek şaşırmadı. Bu tarz kan donduran manzaralara zaten alışkındı. Başına gelen talihsiz kaza son yıllarda alıştığı medeniyeti benliğinden çekip çıkarmıştı. Geriye kalan tek şey çocukluğundan kalma, zihnine damgalanmış ilkel içgüdüleriydi.

Şimdi her hareketini ve her düşüncesini Kala'nın eğitimiyle Kerchak'ın, Tublat'ın ve Terkoz'un öğrettikleri şekillendiriyordu. Eskiden öğrendiği Fransızca ve İngilizce'yi ise unutmamıştı, içgüdüsel olarak konuşabiliyordu. Werper Fransızca konuştuğunda Tarzan fark etmeden de olsa La'yla konuştuğu antropoit dilinden sıyrılıp

aynı dilde cevap vermişti. Werper İngilizce konuşsa da durumun farklı olacağını düşünmüyordu.

O gece tekrar kamp ateşinin başında oturuyorlardı. Tarzan parlak taşlarıyla oynarken Werper cesaretini toplayıp adama avcundakilerin ne olduğunu ve nerede bulduğunu sordu. Maymun adam kolye yaptığı rengârenk taşları gösterdi, Güneş Tanrı'nın tapınağının altındaki adak odasında bulduğunu anlattı.

Werper, Tarzan'ın taşların ne kadar kıymetli olduğundan bihaber olduğunu anlayınca rahat bir nefes aldı. Artık taşları cebine atması çok daha kolaydı. Büyük ihtimalle sadece sorması bile yeterli olurdu. Tarzan'ın bir parça odunun üzerinde sıraladığı taşlara uzandı.

"Bakayım," dedi.

Tarzan taşları büyük eliyle kapattı, dişlerini gösterip hırladı. Werper elini yıldırım hızıyla çekti. Tarzan sanki hiçbir şey olmamış gibi taşlarıyla oynamaya ve Werper'la sohbet etmeye devam etti. Gösterdiği tepki bir hayvanın elindekini koruma içgüdüsünden başka bir şey değildi. Bir av yakaladığında Werper'la paylaşıyordu ancak adam kazayla Tarzan'ın payına el uzatacak olsa da aynı vahşi, kıskanç uyarıyla karşılaşırdı.

O andan itibaren Belçikalı'nın kalbinde yabani yoldaşına karşı büyük bir korku oluştu. Tarzan'ın başına aldığı darbeyle geçirdiği değişimi anlayamamış, yalnızca hafıza kaybı olduğunu düşünmüştü. Elbette Tarzan'ın eskiden ilkel bir yırtıcı olduğunu bilmiyordu, bu yüzden adamın çocukluğunu ve gençlik yıllarını geçirdiği hayvana dönüştüğünü tahmin etmesi imkânsızdı.

Şimdi Werper, adamın ufacık bir hatasında sivri dişleriyle burun buruna geleceği tehlikeli bir deli olduğunu düşünüyordu. Olası bir saldırıda maymun adama karşı koyabileceğini düşünerek kendini kandırma gafletine bir an bile düşmedi. Tek umudu Tarzan'la olabildiğince iyi geçinmek ve Achmet Zek'in uzaklardaki kampına elinden geldiğince hızlı bir şekilde yol almaktı. Tek silahının adak bıçağı olması ise onu şansını ormanda denemekten alıkoyuyordu.

Onu bu ormanda koruyabilecek tek şey Tarzan'dı, Oparlıların tapınağında gördüklerinden yola çıkarak adamın büyük yırtıcılara bile kafa tutabileceğini biliyordu.

Ama açgözlülüğüne karşı koyamayan Werper, hazine dolu keseyi ele geçirmeyi kafasına koymuştu bir kere, hırsı ve korkusunun arasında savrulup duruyordu. Çetin bir mücadele olmasına rağmen hırsı daha ağır basıyordu. Hatta para öylesine gözünü bürümüştü ki yanındaki deli adamın gazabıyla yüzleşmeyi, küçük kesedeki hazineden vazgeçmeye yeğliyordu.

Achmet Zek'in ruhu bile duymayacaktı. Bu taşlar yalnızca Werper içindi, böylece planını başarıyla tamamladığında kıyıya varıp Amerika'ya giden ilk gemiye atlayacak, kendisine yeni bir kimlik ve özgürlük alacak, hırsızlığının meyvesini tadacaktı. Teğmen Albert Werper her şeyi planlamış, içinde yüzeceği lüksün hayalini kuruyordu. Hatta Amerika'nın neredeyse bir taşra olması keyfini kaçırıyor, dünyada sevgili Brüksel'i gibi bir şehir olmadığını bilmek canını sıkıyordu.

Tarzan peşlerindeki adamların sesini duyduğunda Opar'dan ayrılışlarının üçüncü günündeydiler. Werper ise ormandaki böceklerin vızıltısından, geveze maymunların gürültülerinden ve kuş cıvıltılarından başka bir şey duyamıyordu.

Tarzan bir müddet bir heykel gibi sessizlik içerisinde bekledi, dinledi. Hassas burun delikleri esen her meltemle genişliyordu. Sonra Werper'ı yakınlarındaki sık bir çalının ardına çekti ve bekledi. Werper'ın ve Tarzan'ın takip ettiği patikada temkinli, gözünü dört açmış, kuvveti yerinde bir siyahi savaşçı belirdi. Arkasında ise elli kadar adam tek sıra halinde onu takip ediyordu, hepsinin sırtında ikişer tane soluk sarı külçeler vardı. Werper, Opar'a kadar Tarzan'a eşlik eden kafileyi hemen tanıdı. Maymun adama baktı ancak hırçın, temkinli gözlerde Basuli'yi veya diğer Waziri savaşçılarını tanıdığına dair bir işaret yoktu.

Hepsi gittikten sonra Tarzan saklandığı yerden çıktı, kafilenin izlediği patikaya baktı. Sonra da Werper'a döndü.

"Onları takip edeceğiz, sonra da katledeceğiz," dedi.

"Neden?" diye sordu Belçikalı.

"Siyahiler," diye açıkladı Tarzan. "Kala'yı öldüren bir siyahiydi. Onlar Manganların düşmanıdır."

Werper, Basuli'yle ve gözü pek savaşçılarıyla savaşma fikrine pek sıcak bakmadı. Greystoke evine dönen adamları görmek biraz olsun içine su serpmişti çünkü artık Waziri topraklarına geri dönüp dönemeyeceğinden şüphelenmeye başlamıştı. Tarzan'ın nereye gittiklerine dair en ufak bir fikri olmadığını biliyordu. Yük taşıyan adamları usul usul takip ederlerse rahatça eve dönebilirlerdi. Werper, bungalovdan Achmet Zek'in kampına giden yolu biliyordu. Ayrıca, adamlara saldırmak istememesinin başka bir nedeni daha vardı: Göz koyduğu hazineyi tam da istediği yere taşıyorlardı. Ne kadar uzağa götürürlerse, Achmet Zek'le beraber hazineyi taşımak için o kadar az efor sarfetmesi gerekirdi.

Böylece maymun adamın siyahileri katletme isteğine karşı çıktı. Sonunda da adamların onları ormandan çıkaracağını, istedikleri her avı bulabilecekleri bereketli topraklara götüreceğini söyleyerek Tarzan'ı ikna edebildi.

Opar'dan Waziri'ye giden yol uzundu fakat sonunda savaşçıları takip edip son tepeyi de aştıklarında Waziri toprakları, kıvrımlı nehir, batıya ve kuzeye uzanan sık ormanlar gözlerinin önüne serildi.

1 kilometre kadar ileride savaşçılar tek sıra halinde bir tırtılı andırarak açıklıkta yürüyorlardı. Arkalarında kalan zebra ve antilop sürüleri etrafa saçılmış, kendi hallerinde otlanıyorlardı. Nehrin yakınlarındaki omuzları ve kafası sazlıklardan görünen bir sığır ise bir müddet savaşçıların yolculuğunu izledi, sonra da arkasını döndüğü gibi kaçıp kasvetli bataklığında inzivaya çekildi.

Tarzan, manzarayı en ufak bir tanıma parıltısı bile olmayan yabancı gözlerle izliyordu. Av hayvanlarını görünce ağzı sulandı ancak bungalova bakmadı bile. Öte yandan, Werper baktı. Kafası karışan Belçikalı afalladı. Ellerini gözlerine siper etti ve bungalovun olduğu yere uzun uzadıya baktı. Gözlerine inanamıyordu. Bungalovun, ahırların ve kulübelerin yerinde yeller esiyordu. Ağıllar, samanlar, her şey gitmişti. Bu ne anlama geliyordu?

Werper'ın ayrılırken geride bıraktığı huzurlu vadide yaşanan felaketi çözmesi biraz zaman alsa da yavaş yavaş parçaları birleştirdi: Achmet Zek buraya gelmişti!

Basuli ve savaşçıları çiftliği bıraktıkları yerde bulamayınca perişan oldular. Etrafta koşturup birbirleriyle hızlı hızlı konuştular, neler olduğunu ve yaşanan kıyameti anlamaya çalıştılar.

Sonunda yerle bir olmuş bahçeyi aşıp efendilerinin yanıp kül olmuş evinin enkazına vardıklarında gördükleriyle en büyük korkuları gerçek oldu.

Etrafta sinsi sinsi dolaşan sırtlanların ve bölgedeki diğer yırtıcıların parça pinçik ettiği insan kalıntıları yerde çürümeye yüz tutmuştu. Kalıntıların üzerindeki kıyafet ve aksesuar parçalarıyla Basuli, efendisinin evinin başına gelen korkunç olayı anladı.

"Araplar," dedi adamları etrafında toplanırken.

Waziri savaşçıları öfkelerini sessizce yaşadılar. Büyük Bwana'nın yokluğunda yaşanan bu kıyımın acımasızlığı döndükleri her köşede, karşılaştıkları her kanıtla artıyordu.

"Leydi'ye ne yaptılar?" diye sordu içlerinden biri.

Leydi Greystoke'a her zaman böyle hitap etmişlerdi.

"Kadınları beraberlerinde götürmüşlerdir," dedi Basuli. "Hem bizim kadınlarımız hem onun."

Siyahi, dev mızrağını başının üzerine kaldırdı, tüm hiddeti ve acısıyla kükreyip yeri göğü inletti. Diğerleri de onu takip etti. Basuli savaşçılara sessiz olmalarını işaret etti.

"Zaman, işe yaramaz sesler çıkarma zamanı değildir," dedi. "Büyük Bwana bize yapılan işin söylenen sözden daha kıymetli olduğunu öğretti. Boşuna nefesimizi tüketmeyelim, Arapları avlayıp öldürmek için ihtiyacımız olacak. Eğer Leydi'nin ve kadınlarımızın bize ihtiyacı varsa güçsüz savaşçılar olmayı göze alamayız."

Werper ve Tarzan nehirdeki sazlıkların ardından siyahilerin, bıçakları ve elleriyle yeri kazmalarını izlediler. Savaşçılar sarı yüklerini kazıkları çukurlara gömdüler, külçelerin üzerini toprakla örttüler.

Werper gömdükleri şeyin yemek olduğunu söyleyince Tarzan ilgisini kaybetti fakat Belçikalı onunla aynı fikirde değildi. Ah, şimdi adamlarının yanında olması için nelerini verirdi! Ölüm kokan bu harabeleri bir an önce terk edeceklerinden emindi. Nitekim savaşçılar gider gitmez hazineyi ele geçirdi.

Savaşçılar hazinelerini gömdükten sonra nahoş kokulu cesetlerin tersine esen rüzgâra doğru yola koyuldular, biraz ilerledikten sonra Arapların peşine düşmeden önce geceyi geçirip dinlenmek için kamp kurdular. Karanlık çoktan çökmüştü. Werper ve Tarzan ise son kamplarından kalan eti yemekle meşgullerdi. Belçikalı, yakın gelecek için yaptığı planlarını gözden geçiriyordu. Waziri savaşçılarının Achmet Zek'i takip edeceğinden emindi, çetin savaşların nasıl savaşıldığını öğrenmişti. Arapları ve adi müritlerini tanıyor, kaçırdıkları Waziri kadınlarını köle yapacaklarını biliyordu. Sadece bu bile Waziriler kadar savaşçı ruhlu insanların bu işin peşini bırakmayacağının kanıtıydı.

Werper ilerlemek için bir plan yapması gerektiğini düşündü. Achmet Zek'i, gelen Basuli tehlikesine karşı uyarmalı ve gömülü hazi-

nenin yerini söylemeliydi. Leydi Greystoke'un kocasıyla husumeti olan Arap'ın kaçırdığı kadınla ne yapacağını bilmiyor ve umursamıyordu. Yanmış bungalovun enkazına gömülen hazine, paragöz Arap'ın almak istediği fidyeden katbekat kıymetliydi. Werper yağmacıyı hazinenin ufak bir bölümünü bile olsa paylaşmaya ikna edebilse yeterdi.

Ancak Werper'ın göz önünde bulundurduğu en önemli gerçek, Tarzan'ın belinden sarkan ufak, deri kese ve içindeki paha biçilemez servetti. Ah, bir bu keseyi ele geçirebilseydi! Geçirmek zorundaydı! Geçirecekti!

Hırslı gözleri hedefine kaydı. Tarzan'ın devasa cüssesini, kollarındaki adeleleri ölçüp biçti. Umutsuz vakaydı. Taşları amansız sahibinden kaba güçle almaya çalışırsa eline acı bir ölümden başka ne geçerdi?

Çaresiz Werper kendisini yere attı, yana döndü. Bir kolunu başının altına yastık olarak sıkıştırmıştı, diğeriyse gözlerini maymun adamdan gizliyordu. Ancak bir gözü, kolunun gölgesinden

Tarzan'ı izliyordu. Bir müddet boyunca yatıp kin dolu gözlerle adamı izledi, servetini çalma planları yaptı. Gelgelelim hiçbiri, yapılır yapılmaz umutsuzca çöpe atılan bir plan olmaktan öteye gidemiyordu.

Tarzan da Werper'ı izlemeye başlayınca üzerindeki gözleri hisseden Belçikalı âdeta bir heykel gibi taş kesti. Birkaç dakika sonra sanki uyuyormuş gibi derin nefesler alıp vermeye başladı.

Tarzan düşünüyordu. Wazirilerin mallarını gömdüklerini görmüştü. Werper ona birinin gidip çalmaması için gömdüklerini anlatmıştı. Kıymetli eşyaların böyle korunabileceğini öğrenen Tarzan bu fikre ısınmıştı. Werper'ın taşlarına göz diktiğinin farkında olan Tarzan ne kadar değerli olduğundan bihaber olduğu kesesini tıpkı kıskanç ve şüpheli bir hayvan gibi canı pahasına koruyordu.

Maymun adam uzun bir süre boyunca yoldaşını izledi. Sonunda uyuduğundan emin olunca da av bıçağıyla yere ufak bir delik açtı. Toprağı bıçağıyla deştikten sonra birkaç santimetre genişliğinde, 15 santimetre derinliğinde bir çukur kazdı. Çukurun içine kesesini özenle yerleştirdi. Werper, uyuyormuş numarası yaparken Tarzan'ı izlemeye o kadar daldı ki neredeyse nefes almayı unutuyordu. Dudaklarından dökülmekle tehdit eden sevinç nidasını güçlükle bastırdı.

Yoldaşının nefes alışverişinin düzensizleştiğini fark eden Tarzan aniden kaskatı kesildi. Kıstığı gözlerini Belçikalı'ya dikti. Bir anda canı dahil her şeyi yitirebileceği gerçeğiyle burun buruna gelen Werper'ın artık tüm odağı oynadığı oyunu sürdürmekti. Derin bir nefes verdi, kollarını savurdu, kötü bir rüya görüyormuş gibi mırıldanarak arkasını döndü. Birkaç saniye sonra nefes alışverişi tekrar düzene girdi.

Şimdi Tarzan'ı göremiyordu ama maymun adamın uzun bir süre kendisini izlediğinden emindi. Bir süre sonra toprağın hafifçe kazıldığını ve çukurunun üzerinin örtüldüğünü duydu. Artık mücevherlerin nereye gömüldüğünü biliyordu.

Werper bir saat kadar sonra hareket etti, Tarzan'a dönüp gözlerini açtı. Maymun adam uyuyordu. Werper uzandığı yerden kesenin gömüldüğü yere dokunabiliyordu.

Uzun bir süre boyunca uzanıp dinledi. Etrafta kıpırdandı, biraz gürültü çıkardı fakat Tarzan uyanmadı. Adak bıçağını belindeki kınından çekti, yere sapladı. Tarzan hareket etmedi. Belçikalı, bıçağı kesenin üzerindeki yumuşak toprağa daldırdı, ucunun yumuşak ve kalın deriye temas ettiğini hissetti. Kabzayla baskı uygulayarak biraz kurcaladı. Yumuşak toprak sonunda keseye ulaşmasına izin verdi. Birkaç saniye sonra mücevherler açığa çıkmıştı. Werper keseyi çıkarıp gömleğinin içine sokuşturdu. Sonra da çukuru, eskisi gibi görünmesine özen göstererek tekrar doldurdu.

Bu hamlesinin altında iflah olmaz bir açgözlülük yatan Werper, maymun adam olan biteni anladığında başına gelecek felaketi düşünürken bile titriyordu. Güçlü, beyaz dişlerin boynuna saplandığını neredeyse hissedebiliyordu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Açıklıkta, uzaklarda bir yerlerde bir leopar kükredi. Arkasındaki sazlıkta dolanan bir hayvanın yumuşak ayak seslerini duyabiliyordu.

Werper karanlık çökünce ormanda cirit atan hayvanlardan korkuyordu fakat yanında uyuyan insan canavarın içinde uyandırdığı dehşet bambaşkaydı. Belçikalı tüm dikkatiyle ayaklandı. Tarzan hareket etmedi. Werper ovaya, kuzeybatıya uzanan ormana doğru bir adım attı. Sonra da durup belindeki bıçağın kabzasıyla oynadı. Arkasını dönüp uyuyan adama son bir kez baktı.

"Neden olmasın ki?" diye mırıldandı kendi kendine. "Böyle daha güvende olurum."

Geri geldi, maymun adamın üzerine eğildi. Elinde sımsıkı kavradığı şey Güneş Tanrı'nın Baş Rahibesi'nin adak bıçağıydı!

BÖLÜM X

ACHMET ZEK MÜCEVHERLERİ GÖRÜYOR

Bitap düşen Mugambi, ıstırap içinde kendisini geri çekilen yağmacıların patikasında sürüklüyordu. Ağır ağır da olsa hareket ediyor, dinlenmek için sık sık mola veriyordu; onu ayakta tutan yegâne şey yanıp tutuşan nefreti ve intikam aşkıydı. Günler geçtikçe yaraları yavaş yavaş iyileşmiş, güçlenmişti; ta ki eski heybetli duruşuna kavuşana dek. Artık daha hızlı hareket edebiliyordu ancak atlı Araplar kadar hızlı yol kat edemiyor, acı içerisinde emekleyebildiği kadar emekliyordu.

Yağmacılar ise çoktan korunaklı kamplarına geri dönmüşlerdi. Achmet Zek, teğmeni Albert Werper'ın dönüşünü bekliyordu. Jane Clayton uzun ve çetin yolculuktan çok yolculuğun sonunda onu bekleyen talihsiz kader için endişelenmişti.

Achmet Zek ona geleceğine dair planlarını anlatmaya tenezzül etmemişti. Elinden, fidye için kaçırıldığını ummaktan başka bir şey gelmiyordu. Eğer konu paraysa Arapların ona zarar vereceğini düşünmüyordu. Ancak bir ihtimal, hem de korkunç bir ihtimal, onu başka bir kader bekliyor olabilirdi. Achmet Zek gibi kanun kaçakları tarafından siyahi haremlere köle olarak satılan veya kuzeye götürülüp nahoş bir Türk haremine terk edilen birçok kadının -ki içlerinde beyaz kadınlar da vardı- nice hikâyelerini dinlemişti.

Jane Clayton tehlikenin karşısında ezilip büzülen bir kadın değildi, çelikten sinirleri vardı. Umudunu yitirdiği son ana dek var gücüyle didinirdi; onurunu kaybetmeden önce kendi canına kıymayı hiçbir zaman bir çıkış yolu olarak görmemişti. Tarzan yaşadığı müddetçe yardım gelecekti. Bu vahşi kıtada ne bir insan ne de bir hayvan, lordunun yeteneklerine ve zekâsına denk olabilirdi. Jane için Tarzan, kendi yerli dünyasındaki en kudretli insandı. Vahşi

hayvanlar ve yabani insanlarla dolu dünyasının tanrısıydı. Tarzan gelecek, onu kurtaracak ve intikamını alacaktı. Bundan emindi. Kocasının Opar'dan dönüp yokluğunda başına gelenleri anlaması için gün sayıyordu. Hele bir olan biteni görsün, Arapların korunaklı kampını kuşatıp içindeki soytarılara ve alçaklara günlerini gösterecekti. Tarzan'ın onu bulacağına hiç şüphesi yoktu. Hiçbir koku, ne kadar zayıf olursa olsun, Tarzan'ın hassas burnundan kaçamazdı. Jane için açık bir kitap ne ise, Tarzan için yağmacıların ardında bıraktıkları iz de oydu. Jane umut içerisinde beklerken karanlık ormandan başka bir figür çıkageldi.

Gecesi gündüzü birbirine giren Albert Werper sonunda geldi. Defalarca amansız yırtıcıların dişlerinden ve pençelerinden güç bela sıyrıldığı gerçeğini hâlâ idrak edememişti. Opar'dan getirdiği bıçaktan başka bir silahı olmayan adam, dünya üzerindeki en vahşi topraklardan sağ çıkmıştı.

Geceleri ağaçlarda uyumuştu. Gündüzleri gölgesinden bile korkarak yoluna devam etmiş, karşısına çıkan büyük kedilerin hırıltılarını uyarı kabul edip ağaç dallarına sığınmıştı ancak sonunda cesur yoldaşlarının kampını çevreleyen çitlere ulaşmıştı.

Mugambi de kampa o vakitlerde ulaşmıştı. Büyük bir ağacın gölgesinde durup etrafa bir göz atarken neredeyse dibinden üstü başı yırtılmış, saçı sakalı birbirine girmiş bir adam çıktı. Efendisinin Opar'a gitmeden önce ağırladığı misafiri görür görmez tanıdı.

Siyahi tam Belçikalı'ya seslenecekti ki içinden bir ses ona beklemesini söyledi. Beyaz adam, rahat rahat köyün kapısına doğru yürüyordu. Afrika'nın bu bölgesinde hiç kimse bir köye böyle elini kolunu sallayarak giremezdi; eğer tabii arkadaşları değilse. Mugambi biraz daha bekledi. İyice şüphelenmişti.

Werper seslendi, kapılar sonuna kadar açıldı. Mugambi hayretler içerisinde Lord ve Leydi Greystoke'un misafirinin dostça karşılanmasını izledi. Mugambi bir anda her şeyi anladı. Bu beyaz adam bir hain ve casustu. Büyük Bwana'nın yokluğunda yaptıkları saldırıyı bu adama borçlulardı. Mugambi Araplardan etiyle kemiğiyle nefret etse de bu adama güttüğü kin hiçbir şeye benzemiyordu.

Werper oyalanmadan Achmet Zek'in ipek çadırına yöneldi. Arap, teğmenini karşılamak için ayaklandı. Harap olmuş Belçikalı'yı görünce şaşkınlığını gizleyemedi.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordu.

Werper başından geçenleri anlattı. Elbette belinde, gömleğinin içine sıkıştırdığı mücevher kesesini es geçti. Arap'ın gözleri, adamın hazineden bahsetmesiyle açgözlülükle kısıldı. Wazirilerin Greystoke bungalovunun enkazına gömdüğü altını ele geçirmek artık en büyük hedefleriydi.

"Dönüp külçeleri almak artık çok da güç olmasa gerek," dedi Achmet Zek. "İlk önce gelen Wazirileri bekleyeceğiz, sonra da onları öldürüp rahat rahat hazinemizi alacağız. Altının yerini bilen herkesi ortadan kaldırırsak hazine olduğu yerde kalır."

"Peki ya kadın?" diye sordu Werper.

"Onu kuzeyde satacağım," diye yanıtladı yağmacı. "Artık başka bir şey yapamayız. İyi para eder."

Belçikalı başıyla onayladı, o esnada da hızlıca beyin fırtınası yapıyordu. Eğer Achmet Zek'ten izin alıp Leydi Greystoke'u kuzeye götüren kafileye katılabilirse efendisinden başarıyla kaçabilirdi. Eğer kılına bile zarar gelmeden mücevherlerle kaçabilecekse altından alacağı payı feda etmeye hazırdı.

Achmet Zek'i tanıyacak epey zamanı olmuştu, acımasız liderin emrindeki hiçkimseyi hür iradesiyle özgür bıraktığına şahit olmamıştı. Kaçanların çoğu tekrar yakalanmıştı. Werper, kaçakların ölmeden önce ıstırap içinde attıkları çığlıkları saatlerce dinlemişti. Belçikalı'nın yakalanıp aynı kaderi paylaşmaya hiç niyeti yoktu.

"Eğer hepimiz Wazirilerin İngiliz'in evine gömdüğü hazineyi almaya gidersek kadına kim kuzeye doğru eşlik edecek?" diye sordu.

Achmet Zek durup düşündü. Altın, kadından çok daha kıymetliydi. Altını elinden geldiğince hızlı ele geçirmesi, kadından da bir o kadar hızlı kurtulması gerekiyordu. Tüm emir kullarının arasından bir kafileye liderlik yapacak zekaya ve mantığa sahip olan tek kişi Belçikalı'ydı. Achmet Zek gibi iz sürmeyi bilen ve çevredeki kabileleri tanıyan bir Arap, kadının satıp parasını cebe atabilir, kuzeye

kaçabilirdi. Öte yandan Werper, Avrupalılardan hiç hazzetmeyen toprakları tek başına asla aşamazdı. Ayrıca Belçikalı'yla gönderdiği adamları iyi seçer, kaçmasını engellemek için gözlerini dört açmalarını emrederse ortada bir sorun kalmazdı.

Sonunda Arap konuştu: "İkimizin de altın için dönmesine gerek yok. Sen kadınla kuzeye git. Sana bu tür pazarları iyi bilen bir arkadaşıma götürmen için bir mektup vereceğim, ben de altını almaya gideceğim. İşimiz bitince tekrar burada buluşuruz."

Werper sevincini zor bastırdı. Achmet Zek'in keskin gözlerinden ne kadar iyi saklayabildiği tartışılırdı ancak bir karara varıldı. Arap ve teğmeni yakın zamanda yapacakları yolculukları planladılar, sonra da Werper hasret kaldığı lüks çadırına banyo yapıp tıraş olmak için döndü.

Banyosunu yapan Belçikalı, çadırının arka duvarına kabloyla bağladığı küçük el aynasının karşısına geçti. Aynanın hemen altında duran kaba saba masanın yanına bir de tabure çekti, tıraş oldu.

Maskülen zevklerin arasında, tıraş olduktan sonra gelen ferahlığı ve rahatlığı çok az şey verebilir. Albert Werper işte bu huzurla köhne sandalyesine yayılmış, uyumadan önce içtiği son sigaranın keyfini çıkarıyordu. Tembelce kollarını desteklemek için kemerine geçirdiği baş parmakları, kemerle beline bağladığı mücevher kesesine değiyordu. Avcunda, hemen gömleğinin altında bekleyen servetin değerini düşündükçe içi heyecandan kıpır kıpır oluyordu.

Eğer Achmet Zek bilseydi ne derdi? Werper sırıttı. Yaşlı sahtekâr parıl parıl parlayan mücevherleri bir görse o ufacık gözleri nasıl da açılıverirdi! Werper daha mücevherlere uzun uzadıya bakma fırsatını bulamamıştı. Onları henüz saymamıştı bile. Yalnızca ne kadar edebileceklerini tahmin etmişti.

Kemerini gevşetti ve keseyi sakladığı yerden çıkardı. Yalnızdı. Muhafızlar hariç kampın geri kalanı inzivaya çekilmişti. Bu saatte Belçikalı'nın çadırına kimse gelmezdi. Keseyi parmaklarıyla yokladı, minik boncukların boyutlarını ve şekillerini hissetti. Bir avcundan diğerine alıp ağırlığını ölçüp tarttı, sonunda da sandalyesini yavaşça masaya çevirip lambasının loş ışığıyla parlayan mücevherleri ahşap masaya döktü.

Kirli ve yırtık pırtık çadırı bir anda bir renk şölenine dönüşen adam, karşısındaki görkemli manzara tarafından adeta büyülenmişti. Lekelerle ve sıyrıklarla dolu masanın üzerine saçılmış servetin sahibine sonuna kadar açılacak altın, lüks kapıları düşündü. Kendini bildi bileli bir türlü ulaşamadığı zevklerin, lüksün ve gücün hayalini kurmuştu. Bu hayalleri bir kez daha aklını meşgul ederken tıpkı bir hayalperest gibi bakışı odağını kaybetti. Sıradan bir ölümlü olduğunu hatırlatan keskin ufkun ötesinde kayboldu.

Görmeyen gözleri masanın hemen üzerinde, çadırın duvarında asılı olan tıraş aynasında durdu. Ancak ufak camın parlak yüzeyindeki yansıma hareket ettiğinde kendisine gelebildi. Tekrar odağını yakaladığında Achmet Zek'in arkasından, çadırın girişinden onu izlediğini gördü.

Donakalan Werper güç bela sükunetini korudu. Nadir bir iradeyle gözlerini aynadan ayırdı, paniklememeye özen göstererek yavaşça mücevherlere çevirdi. Rahat rahat kesesini doldurdu, gömleğine soktu, bir sigara çıkarıp yaktı ve ayaklandı. Esnedi, kollarını başının üzerine kaldırıp gerindi ve çadırın diğer ucuna doğru yürümeye başladı. Achmet Zek ortadan kaybolmuştu.

Albert Werper'ın korktuğunu söylemek az kalırdı. Yalnızca hazinesini değil, kendi canını da tehlikeye attığının farkındaydı. Achmet Zek, ne böyle bir servetin parmaklarının arasından kayıp gitmesine ne de böyle bir servete sahip olup da paylaşmayıp kendine saklayan teğmeninin ihanetine göz yumardı.

Belçikalı yavaşça uyumak için hazırlandı. İzleniyor muydu bilmiyordu fakat onu izleyen birisi varsa endişesini saklamak için iradesini sonuna kadar kullanan Avrupalı'yı telaşlı bir halde yakalayamazdı. Adam yatağa girmeye hazırlandığında ufak masayı geçti, ışığını söndürdü.

Çadırın girişindeki örtü iki saat sonra aralandı, siyah cübbeli bir figür karanlığın içerisinde belirdi. Tıpkı bir gölge gibi içeri sızdı, temkinliydi. Bir elinde uzun bir bıçak vardı. Sonunda çadırın duvarlarının birinin dibinde, birkaç halının üzerine atılmış battaniyelerden oluşan yatağa vardı.

Parmakları hafifçe battaniyeyi ve altındaki şişkinliği yokladı. Albert Werper burada olmalıydı. Bir adamın figürünü seçmeyi başarınca kolunu kaldırdı, nişan alıp bıçağını indirdi. Bıçak darbeleri tekrar tekrar battaniyeleri delip geçti ancak sessizlik, suikastın failini tereddüde düşürdü. Aceleyle battaniyeleri savurdu, telaşlı ellerle kurbanının bedeninden çıkarmayı umduğu mücevher kesesini aradı.

Dudaklarından bir küfür savruldu, ayağa kalktı. Teğmeninin battaniyelerinin altında gömülü olan tek şey uyuyan bir adam şekli verilmiş kıyafetlerdi. Albert Werper kaçmıştı.

Köyün lideri dışarı fırladı, uykulu Araplara öfkeyle haykırdı. Adamlar apar topar çadırlarından çıkıp liderlerine kulak verdiler ancak köyün altını üstüne getirseler de Belçikalı'dan bir ize rastlayamadılar. Öfkeden köpüren Achmet Zek müritleriyle beraber atına atladı. Aramaya devam etmek için gecenin karanlığına aldırış etmeden ormana daldılar.

Onlar kapılardan dörtnala çıkadursunlar, yakınlardaki bir çalıda gizlenen Mugambi, kimsenin ruhu duymadan çitlerden içeri sızdı. Bir grup siyahi, aramaya gidenlerin arkasından kapıda toplandı, son atlı da çitlerden çıkınca kapıları kapatmaya giriştiler. Hayatının çoğunluğunu yağmacılarla geçiren Mugambi kolaylıkla yardım eli uzattı.

Karanlıkta rahatça onlardan biri gibi davrandı, kimse de yabancıyı sorgulamadı. Herkes kapılardan ayrılıp çadırlarına ve kulübelerine dönerken Mugambi gölgelere karıştı.

Bir saat kadar farklı kulübelerin ve çadırların arkasında dolandı, efendisinin karısının nerede tutulduğunu öğrenmeye çalışıyordu. En sonunda içlerinden birini gözüne kestirdi. Başında muhafız bekleyen sadece bir kulübe vardı. Mugambi olan bitenden habersiz muhafızın tam köşesinde gölgelere sinerken bir başka muhafız çıkageldi.

"Tutsak güvende mi?" diye sordu yeni gelen.

"Evet," diye yanıtladı diğeri. "Ben geldiğimden beri içeri kimse girmedi."

Yeni muhafız kapının yanına çöktü, görevinden ayrılan muhafız ise kulübesine dönmek üzere yola koyuldu. Mugambi gittikçe yanaştı.

Topuzunu iyice kavradı. Soğukkanlılığını korusa da "Leydi"nin içeride olduğunu bildiği için içten içe coşuyordu.

Muhafızın arkası, cüsseli siyahiyi saklayan köşeye dönüktü. Arkasında bir dev gibi yükselen adamı görmedi. Topuz ileri doğru sallandı, sonra aşağı savruldu. Sağlam bir kemiğin parçalandığını işaret eden tok bir ses yankılandı, sonra da muhafızın cansız bedeni kilden yapılmışçasına yere yığıldı.

Mugambi içeri daldı. İlk başta yavaşça "Leydim!" diye fısıldadı, sonra gittikçe telaşlandı; ta ki gerçeği fark edene kadar. Kulübe bomboştu!

BÖLÜM XI

TARZAN TEKRAR BİR CANAVAR OLUYOR

Werper bir süre, uyuyan maymun adamın başında dikildi, bıçağı ölümcül darbeyi indirmeye hazırdı fakat korkusunu yenemedi. Ya ilk darbesini kurbanının kalbine indiremezse? Başına gelecekleri düşündükçe bile dizleri titriyordu. Uyanan ve birkaç saniyeliğine de olsa hayatta kalan dev isterse suikastçısını paramparça edebilirdi. Belçikalı'nın, edeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Sazlıktan tekrar yumuşak ayakları yükseldi, bu sefer daha yakındaydı. Werper planından vazgeçti. Karşısında uçsuz bucaksız bir açıklık ve aradığı kaçış vardı. Mücevherler ondaydı. Burada daha fazla oyalanmak, Tarzan'ın elinde veya etrafta dolanan yırtıcıların pençelerinde korkunç bir şekilde can vermek demekti. Arkasını döndü, geceye karışıp uzaktaki ormana doğru yürümeye başladı.

Tarzan uyumaya devam etti. Onu eskiden tehlikeli sürprizlerden koruyan esrarengiz, muhafız güçleri neredeydi? Bu mışıl mışıl uyuyan adam her daim tetikte olan hassas Tarzan olabilir miydi?

Belki de başına aldığı darbe geçici olarak hislerini kaybetmesine yol açmıştı, kim bilebilirdi? Sazlıktaki yırtıcı gittikçe yaklaştı. Hışırdayan otlar, uyuyan adamdan yalnızca birkaç adım ötede aralandı, kocaman bir aslanın kafası belirdi. Hayvan, maymun adamı pür dikkat izledi, sonra da çömelip arka ayaklarını altına çekti. Kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Tarzan'ı uyandıran, aslanın kuyruğunun otlara vuruşu oldu. Tıpkı orman halkı gibi o da yavaşça uyanmıyordu. Gözleri şak diye açıldı, derin uykusundan anında sıyrılırken bütün gücü ve çevikliği, bilinciyle beraber bedenine döndü.

Tarzan gözlerini açar açmaz ayaktaydı, mızrağı elindeydi ve mücadeleyi bekliyordu. Tekrar Maymunların Tarzan'ıydı. Hislerini tekrar kazanmıştı, tetikteydi, hazırdı.

İki aslan aynı huyları paylaşmaz, aynı aslan da farklı durumlar altında aynı hareketleri sergilemez. Aslanı saldırmak üzere pozisyon almaya iten şaşkınlık mı korku mu yoksa temkin mi bilmek mümkündü değildi. Önemli olan tek şey, aslanın ayaklanarak kendisiyle yüzleşen Tarzan'a saldırmaktan vazgeçip arkasını döndüğü gibi sazlığa kaçmasıydı.

Maymun adam geniş omuzlarını silkip yol arkadaşına bakındı. Werper etrafta görünmüyordu. Tarzan, ilk başta adamın başka bir aslan tarafından yakalanıp sürüklendiğini düşündü fakat yeri inceleyince Belçikalı'nın kendi başına açıklığa gittiğini gördü.

Bir an kafası karıştı. Sonra Werper'ın aslandan korkup kaçtığını düşündü. Tarzan'ın dudakları hoşnutsuzlukla gerildi. Tehlike anında bir uyarı bile vermeden yol arkadaşını terk edip kaçmak da neydi? Eğer Werper böyle bir adamsa Tarzan onun gittiğine memnundu. Gitmişti ve gittiği yerde kalabilirdi. Tarzan'ın onu aramak gibi bir niyeti yoktu.

100 metre kadar ötede, ormanın sazlıkla birleştiği noktada devasa bir ağaç vardı. Tarzan ağaca yöneldi, tırmanıp rahat bir dal buldu ve sabaha kadar dinlenmek için tekrar uykuya daldı.

Tarzan güneş yükselene kadar uyudu. İlkel hayatına dönen aklını, karnını doyurup canını korumak dışında meşgul eden bir şey yoktu. Bu yüzden bir tehlikeyle karşılaşmadığı veya acıkmadığı sürece uyanmak için bir sebebi de yoktu. Onu en sonunda yattığı yerden kaldıran da ikincisi oldu.

Gözlerini açtı, kaslı mı kaslı bedeniyle gerindi, esnedi ve ayaklandı. Kendisine mesken bellediği ormana ve sazlığa baktı. Maymunların Tarzan'ı bir yabancı gibi John Clayton'ın, Lord Greystoke'un çayırın ötesindeki topraklarında kahvaltılarını yapan Basuli ve savaşçılarına baktı. Waziriler, ölü efendilerinin evinin talihsiz kaderinin intikamını almak üzere Basuli'nin planıyla beraber yola koyulmaya hazırlanıyorlardı.

Maymun adam siyahileri meraklı gözlerle izledi. Beyninin ücra köşelerinde bir yerlerde gördükleri kısmen tanıdık gelse de Opar'ın karanlık koridorlarından çıktığından beri karşısına çıkan canlı veya cansız hiçbir şeyle bir bağlantı kuramıyordu.

Huysuz, kıllı ve vahşi bir figürü güç bela hatırlıyordu. Bu silik hatıra bir anlam kazanabilmek için çırpınırken muğlak bir şefkat, yabani hislerine karıştı. Zihni çocukluk günlerine dönmüştü, kudretli kadın maymun Kala'yı anımsıyordu. Ancak anılarına tamamen hâkim değildi. Başka tuhaf, insanımsı figürler de hatırlıyordu. Bu anılar Terkoz'a, Tublat'a, Kerchak'a ve çocukken oyun arkadaşı olan, diğerlerine göre daha sakin Neeta'ya aitti.

Bu görüntüler uykuda olan hafızasını yavaşça, oldukça yavaşça, hareketlendirdi ve bazı şeyleri anlamlandırmaya başladı. Gözlerinin önünde siluetler ve şekiller beliriyor, hayatında onu derinden etkileyen olaylarla eşleşiyorlardı. Maymunlarla geçirdiği çocukluğu tüm gerçekliğiyle yüzüne çarparken gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçen anılarla maymun adam kendisini bir anda kıllı, düşük kaşlı antropoitlerin dostluğunu özlerken buldu.

Siyahilerin ateşini söndürüp yola çıkmasını izledi fakat çok geçmeden önce kendi yüzü kadar iyi tanıdığı yüzler onda hiçbir anı uyandırmadı. Onlar gidince ağaçtan inip yemek aramaya başladı. Açıklıkta geviş getiren bir sürü yabani hayvan vardı. Yavaşça bir zebra sürüsüne yanaştı. Rüzgârın tersinden yaklaşmak için derin hesaplamalar yapmasına hiç gerek yoktu, içgüdüleri onun yerine ilerliyordu. Ellerinin ve ayaklarının üzerinde emekledi, süründü, var olan her gizlenme metodunu kullandı.

Genç bir kısrak ve besili bir aygır sürünün içerisinde en yakın olanlardı. Ona yemeğini seçen yine içgüdüleriydi. Her şeyden bihaber geviş getiren hayvanların birkaç metre ötesinde bir çalı hafifçe kıpırdandı. Maymun adam saklanacağı yere vardı. Mızrağını kavradı. Ayaklarını dikkatle topladı. Tek bir çevik hareketle sıçradı, mızrağını kısrağın yanına sapladı. Saldırısının sonuçlarını beklemeden bir kedi gibi mızrağının arkasından zıpladı, av bıçağı elindeydi.

İki hayvan bir an donakaldılar. Kısrak, yanına saplanan acımasız mızrakla acı ve dehşet dolu bir çığlık kopardı. Sonra ikisi de dört nala koşmaya başladı ancak Maymunların Tarzan'ı, birkaç yüz metre boyunca onlarla yarışabilirdi. Vahşi hayvan, kısrak ilk adımını atar atmaz omzuna çöküverdi. Kısrak debelendi, ısırmaya ve tekmelemeye çalıştı. Eşi bir an tereddüt edip sanki yardımına koşacakmış gibi kısrağa döndü ancak arkasına attığı tek bakış bile tüm sürünün peşinden koşturduğunu görmesine yetti. Kişnedi, başını iki sallayıp dört nala uzaklaştı.

Tarzan bir eliyle avının kısa yelesine tutundu, diğer eliyle bıçağını tekrar tekrar korunmasız kalbine sapladı. İlk bıçak darbesi hayvanın kaderini belirlemişti. Kısrak, cesur ancak çaresiz bir mücadele verdikten sonra parçalanan kalbiyle yere yığıldı. Maymun adam bir ayağıyla avının üzerine bastı, Manganların zafer narası tüm ovada yankılandı. Bu korkunç çığlığı uzaklardan belli belirsiz duyan Basuli duraksadı.

"Maymunlar," dedi yol arkadaşına. "Onları Waziri topraklarında duymayalı epey oldu. Acaba neden döndüler?"

Tarzan avını kavrayıp biraz gizlilik adına yakınlardaki bir çalıya sürükledi, üzerine çömeldi ve belinden koca bir parça kesip açlığını üzerinden sıcak kan damlayan etle yatıştırdı.

Kısrağın feryadını duyan sırtlanlar sinsice yanaştı. Kıtlıktan çıkmış gibi yiyen adamın birkaç metre ötesinde durdular. Tarzan başını kaldırdı, dişlerini gösterip hırladı. Cevap olarak sırtlanlar da hırlayıp birkaç adım geri çıktılar. Saldırmak yerine Tarzan'ın yemeğini bitirmesini uzak bir mesafeden izlediler. Maymun adam beraberinde götürmek için leşten birkaç parça kestikten sonra susuzluğunu gidermek için nehre yöneldi. Nehre varmak için sırtlanları geçmesi gerekiyordu fakat yolunu değiştirmedi.

Aslan Numa bütün asaletiyle kendisini gösterip hırlayan hayvanlara yöneldi. Sırtlanlar yerlerinden oynamadılar, meydan okur gibi kıpırdandılar ancak umursamaz maymun adam yanlarından geçerken yolundan çekildiler. Hemen ardından da zebradan kalanlarla ziyafet çektiler.

Tarzan sazlığa döndü, nehre doğru yürümeye başladı. Varlığından rahatsız olan bir sığır sürüsü aniden irkildi, saldırmaya veya kaçmaya hazırlandı. İçlerinden cüsseli bir tanesi böğürüp ayağını toprağa sürttü, kan çanağı gözleri davetsiz misafiri yakaladı; maymun adam sanki orada yoklarmış gibi geçip gitti. Sığırın böğürtüsü homurdanmaya döndü. Arkasını dönüp kürküne dadanan sinekleri burnuyla kovalamaya çalıştı. Maymun adama son bir bakış atıp yemeğine döndü. Kalabalık ailesi de ya onu taklit etti ya da Tarzan sazlıkların arkasında gözden kaybolana dek meraklı gözlerle bakakaldı.

Tarzan nehirde kana kana su içti, yıkandı. Günün en sıcak saatlerinde yanmış ağıllarının yakınındaki bir ağacın gölgesinde yatıp dinlendi. Gözleri açıklığın ilerisindeki ormana kaydı, aniden içine dolan gizemli derinliklerini keşfetme arzusu uzun bir süre boyunca kafasını kurcaladı. Gün tekrar doğduğunda açıklığı aşıp ormana girecekti! Acele etmesine gerek yoktu. Önünde günler uzanıyordu ve bu günleri anlık hazlara ve heveslere harcamaktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

Maymun adamın zihni geçmiş pişmanlıkları veya gelecek hayalleri tarafından bulandırılmamıştı. Aheste aheste sallanan bir dalın üzerinde boylu boyunca uzanabilir, dilediğince gerinebilir; kafasını meşgul edecek tek bir düşünce, stres veya endişe olmadan huzurunun tadını çıkarabilirdi. Tüm anıları silik, hayal meyal görüntülerden oluşan maymun adam mutluydu. Lord Greystoke hiçliğe karışmıştı.

Tarzan açlık ve susuzluk onu tekrar kaldırana dek birkaç saat boyunca sallanan, bol yapraklı rahat yatağında uzandı. Tembelce gerinip ağır ağır nehre yöneldi. Geçtiği yol uzun süredir kullanıldığı için derin, sığ bir hendeğe dönüşmüştü. Duvarları sımsıkı örülmüş çalılıklardan, geçit vermeyecek kadar iç içe geçmiş ağaçlardan ve bir o kadar inatçı sarmaşıklardan oluşmuştu. Bu sarmaşıklar yalnızca bitki örtüsünden oluşan iki sur oluşturmuşlardı. Tarzan karşı taraftan gelen aslan sürüsünü gördüğünde neredeyse yolun sonuna gelip nehrin ağzına varmıştı. Maymun adam toplamda yedi aslan saydı: Bir erkek, iki dişi ve en az ebeveynleri kadar güçlü olan dört yavru aslan vardı. Tarzan durup hırlayınca onlar da durdular. Başı

çeken erkek aslan dişlerini gösterip uyarı niteliğinde bir kükremeyle yeri göğü inletti. Maymun adamın ağır mızrağı elindeydi fakat bu çelimsiz silahla yedi aslanı hedef almayı aklından bile geçirmedi. Onun yerine olduğu yerde kalıp hırladı, kükredi. Aslanlar da aynı şekilde karşılık verdi. Bu bir orman blöfüydü. İki taraf da birbirini korkutmaya çalışıyordu. İki taraf da arkasını dönüp boyun eğmek istemiyordu ancak yüzleşmek istedikleri de söylenemezdi. Aslanların karnı toktu, bu yüzden açlıkla sınanmıyorlardı ve Tarzan'ın etçilleri yediği nadir olurdu; yine de ortada gurur söz konusuydu ve ne Tarzan ne de aslanlar vazgeçiyordu. Bu yüzden orada durup birbirlerine bin bir tür korkunç sesler çıkardılar. Bu kansız savaşın ne kadar sürdüğünü kestirmek güç fakat Tarzan en sonunda sayı üstünlüğüne boyun eğdi.

Gelgelelim bu kısır döngüyü sonlandıran Tarzan'ın arkasından gelen bir ses oldu. Aslanlar ve maymun adam o kadar çok ses çıkarıyordu ki beraber yaptıkları gürültü başka herhangi bir şeyi duymalarını engelliyordu. İşte tam da bu yüzden Tarzan, atılmaya hazırlanan cüsseli yırtıcıyı son saniyede arkasını dönene dek görmedi. Düşmanı Gergedan Buto'dan başkası değildi. Ufak domuz gözleri alev alev yanan hayvan son sürat kendisine doğru geliyordu; yine de aklı bulanmamış bu ilkel adamın kasları ve zihni o kadar uyumlu çalışıyordu ki, tehlikeyi hissettiği saniye mızrağını Buto'nun göğsüne fırlattı. Demirden ağır mızrağı ve kudretli maymun adamı Buto ve deparıyla kazandığı momentum bekliyordu. Tarzan'ın hiddetli gergedanla karşılaşmak için arkasını döndüğünde yaşanan her şeyi anlatmak uzun sürebilir, filme çekilmek istense kameraların şimdiye kadar yakaladığı en hızlı görüntü olur. Mızrak elinden çıktığında maymun adam tepesine çıkmak üzere olan Buto'ya bakıyordu, işte o kadar yakınlardı. Mızrak gergedanın sol omzunun boynuyla birleştiği noktadan girdi, hayvanın neredeyse tüm bedenine saplandı. Tarzan mızrağı fırlatır fırlatmaz sıçrayıp Buto'nun sırtına inerek boynuz darbesini savuşturdu.

Buto can havliyle gözüne ilişen aslanlara atıldı, Maymunların Tarzan'ı da hendeğin bir tarafındaki sarmaşıklara tutunduğu gibi kendisini yukarı çekti. Buto, darbesinin kurbanı olan ilk aslanı

arkasına savurdu. Aslan parçalanarak can verdi. Kalan altı aslan ise ezilmelerini umursamadan var güçleriyle gergedana saldırdılar. Tarzan güvende olduğu dalından bu efsanevi savaşı pür dikkat izledi, orman halkının zeki sakinlerinin savaşması oldukça ilginç bir manzaraydı. Bizim için at yarışı, ring dövüşü, tiyatro ve sinema neyse bu da onlar için oydu. Sık görülürdü ancak her mücadele farklı olduğundan izlemek her zaman eğlenceli olurdu.

Tarzan bir müddet Gergedan Buto'nun bu kanlı savaşta galip geleceğini düşündü. Yedi aslandan dördü ölmüştü, geri kalan üçü de ağır yaralıydı; ta ki gergedan bir an dizlerinin üzerine düşüp yan yatana dek. Tarzan'ın mızrağı işini yapmıştı. Yedi kudretli aslanın hakkından kolaylıkla gelebilecek yücelikte bir hayvanı öldüren insan yapımı bir silahtı. Tarzan'ın mızrağı Buto'nun ciğerlerini delip geçmiş, zaferinin arifesindeyken canını iç kanamayla almıştı.

Tarzan güvenli dalından indi, yaralı aslanlar sürüne sürüne uzaklaşırken mızrağını Buto'nun bedeninden çıkarıp ormanda gözden kayboldu. Bölüm bitmişti. Tüm bu olaylar silsilesi bir günde yaşanmıştı. Biz istersek bütün ömrümüz boyunca bunu konuşabiliriz fakat Tarzan ormana döndüğünde hafızasındaki her şey rüzgâra karışmıştı.

BÖLÜM XII

LA İNTİKAM PEŞİNDE

Maymun adam ormanda daldan dala atlayıp nehre indi, susuzluğunu giderip tekrar ağaçlara döndü. Geçmişinden bihaberdi, geleceği ise umurunda bile değildi; tek yapmak istediği avlanmaktı. Karanlık ormanlardan, düz ovalardan geçip gizemli toprakların otçul sakinlerinin karınlarını doyurduğu uçsuz bucaksız çayırlara vardığında, onu arayan tuhaf bir kervanla karşılaştı. Gudubet görünümlü, kıllı, eğri büğrü bacakları olan elli tane adam vardı. Bıçak ve topuz gibi silahlar kuşanmışlardı ve başlarını neredeyse çıplak, büyüleyici güzellikte bir kadın çekiyordu. Bu kadın Güneş Tanrı'nın baş rahibesi Oparlı La'dan başkası değildi. Gudubet rahiplerinden elli tanesini toplamış, kendilerinden çalınan kutsal adak bıçağını arıyordu.

La daha önce hiç Opar'ın yıkılmaya yüz tutmuş surlarının dışına çıkmamıştı ancak çıkması hiç bu kadar gerekli olmamıştı. Kutsal bıçak çalınmıştı! Çoktan unutulmuş ve kaybolmuş Atlantis'teki atalarından yadigâr kalan bıçak, dini pozisyonuyla asil otoritesinin bir sembolüydü. Saray mücevherlerinin veya İngiltere'nin resmi mührünün kaybedilmesi İngiliz bir kralı ne kadar endişelendirirse, kutsal bıçağın kaybedilmesi de dünya üzerindeki en kadim medeniyetin kraliçesi ve baş rahibesi olan Oparlı La'yı o kadar endişelendirmişti. Atlantis uzun yıllar önce bütün kudretli şehirleri, ekilip biçilen tarlaları, işlek ticareti, kültürü ve zenginliğiyle sular altına gömüldüğüne Orta Afrika'daki altın madenlerine göz diken sömürgecileri de beraberinde götürmüştü. Bu sömürgecilerden ve adi kölelerinden, sonradan eklenen antropoit kanıyla beraber Opar'ın biçimsiz adamları ortaya çıkmıştı ancak kaderin mucizevi bir cilvesiyle doğal seçilim gerekeni yapmış, kıyamet zamanında

Atlantis'in Opar'da yer alan kraliyet ailesinin prensesinin soyundan gelen kadınlardaki eski ve saf Atlantis kanı bugüne dek gelebilmişti. İşte La, bu kadınlardan biriydi.

Baş rahibe, dinmek bilmeyen bir hiddetle kavruluyordu. Kalbi, Maymunların Tarzan'ına duyduğu nefretle dolmuştu. Yobaz din adamlarının kirletilen sunakları için duyduğu öfke, terk edilen bir kadının içinde kopan kıyametin yanına bile yaklaşamazdı. Tanrı saydığı maymun adamın ayaklarına iki kere kapanmıştı ve ikisinde de reddedilmişti. La güzel olduğunu biliyordu. Yalnızca tarih öncesi Atlantis topluluklarında değil, modern çağda bile herkesi büyüleyecek kadar mükemmel bir kadındı. Tarzan Opar'a gelmeden önce La, kendi topraklarının eğri büğrü ve çirkin adamları hariç hiçbir erkekle karşılaşmamıştı. Baş rahibelerin soyunun devamını sağlamak için er ya da geç bu adamlardan biriyle evlenmesi gerekecekti, tabii eğer Kader Opar'a başka birisini getirmeseydi. Tarzan gelmeden önce La, onun gibi adamların var olabileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti; ömrü boyunca gudubet rahiplerinden ve kadim çağlardan beri Opar'a diledikleri gibi çıkan, neredeyse Oparlılar kadar saygı duyulan antropoitlerden başkasını görmemişti. Opar efsaneleri kadim çağlarda Tanrı'nın özenerek yarattığı adamlardan bahsederdi. Son yıllarda ortaya çıkan siyahi adamlardan da bahsederdi elbette ancak onlar genellikle çalıp çırpan katiller, düşmanlardı. Bu efsaneler ayrıca bir gün ırklarının doğduğu isimsiz kıtanın tekrar denizden yükseleceğini, küreklerini kölelerin çektiği altın oymalı kadırgalarını sürgündeki sömürgecilere göndereceğini de umuyordu.

La, Tarzan'ın gelişiyle kadim kehanetin son alametinin de gerçekleştiğini ummuştu ancak maymun adamın ortaya çıkışının uyandırdığı tek şey göğsünde yeşeren umut değildi. La, eğer Tarzan olmasa kıvılcımı asla çakmayacak tutkulu bir aşkın aleviyle tutuşmuştu bir kere. Onun gibi mükemmel bir varlık Opar'ın iğrenç rahiplerine karşı hiçbir şey hissedemezdi. Gelenekler, sorumlulukları ve dini sebepler evlenmesine sebep olabilirdi fakat o, asla âşık olamazdı. Büyüyüp soğuk ve kalpsiz bir kadına dönüşmüştü. Tıpkı onun gibi soğuk ve kalpsiz, sevgi nedir bilmeyen bin kadının kızıydı. Bu yüzden bin nesildir pranga vurulan aşk kapısını çalıp onu özgür kılınca La, adeta patlamaya hazır bir yanardağa dönüşmüştü. Tutku damarlarında ikinci bir nabız gibi atıyor, gözü başka hiçbir şey

görmüyordu. İşte tam da bu arzu içinde beslediği sevgiyi, şefkati ve fedakarlığı nefrete ve intikam aşkına çevirmişti.

Kudretli otoritesinin kutsal sembolünü geri almak ve gazabını ona ihanet edenlerin üzerine salmak için rahipleriyle yola çıkan La böyle bir duygu fırtınasının içerisindeydi. Werper umurunda bile değildi. Opar'dan çıkarken bıçağın elinde olması La'da herhangi bir intikam arzusu uyandırmıyordu. Elbette yakalanınca öldürülecekti ancak ölümü, La'yı memnun etmeyecekti. Onun asıl istediği, Tarzan'ın ıstırap içinde can verdiğini görmekti. İşkence çekmeliydi. Yavaş yavaş, dehşet içerisinde vermeliydi son nefesini. Cezası suçuna denk olmalıydı. Kutsal bıçağı La'nın elinden çekip almıştı; günahkâr elleriyle Güneş Tanrı'nın baş rahibesine dokunmuştu. Sunağı ve tapınağı kirletmişti. Bunların cezası ölümdü, evet ancak La'nın aşkını reddedip kalbini kırdığı için korkunç acılar çekerek ölecekti.

La'nın ve rahiplerinin arayışı oldukça maceralıydı. Opar'ın yıkılmaya yüz tutmuş surlarının dışına pek çıkmadıklarından ormanda yollarını nasıl bulacaklarını bilmiyordu ancak kalabalık oldukları için Tarzan ve Werper'ın izini sağ salim bulabildiler. Üç maymun kaçaklarını izini sürmek için onlara eşlik ediyordu, Oparlıların duyuları onlar kadar gelişmemişti. Emirleri La veriyordu. Kaçakların peşine düşecek kervanı o emretmiş, kampları seçmiş, ne zaman durup ne zaman yola devam edeceklerine o karar vermişti. Bu tarz konularda tecrübesiz olsa da yanındaki adamlardan ve maymunlardan çok daha zeki olduğu için hepsinden daha iyi bir iş çıkarmıştı. La, memnun etmesi oldukça zor bir patrondu. Zalim Kader'in ona verdiği bu eciş bücüş yaratıklara nefret ve tiksintiyle bakıyor, kırık kalbinin ve memnuniyetsizliğinin acısını onlardan çıkarıyordu. Her gece kendisi için oldukça iyi korunan bir barınak yaptırdı, gün batımından doğumuna kadar ateş yaktırdı. Yürümekten yorulduğunda ellerinde olan malzemelerle yaptıkları derme çatma sedyede taşındı, hiç kimse onun emirlerini sorgulayamaya veya reddetmeye cesaret edemedi. Onlar için La bir tanrıçaydı. Her biri onu seviyor, eşi olmayı diliyordu. Bu yüzden La'nın hoşnutsuzluğundan ve arada sırada alevlenen kabalığından şikâyet etmiyorlardı.

Günlerce yürüdüler, maymunlar izi kolaylıkla takip edebiliyor ve olası bir tehlike karşısında kervanı uyarmak için önden ilerliyorlardı. Bir öğlen uzun bir yürüyüşten sonra dinlenmek için mola

verdiklerinde, içlerinden birisi aniden kalkıp meltemi kokladı. Alçak bir hırıltıyla diğerlerinden sessiz olmalarını istedi, bir an sonra da bir dala sıçrayıp ormana daldı. La ve rahipler sessizce toplandılar. Gudubet ufak adamlar bıçaklarını ve topuzlarını kavradılar, kıllı antropoitin dönüşünü beklediler.

Çok beklemeleri gerekmedi. Maymun, tutunduğu sarmaşıktan atlayıp yere indi. Hemen La'ya yönelip aynı zamanda eski bir Opar dili olan maymun dilinde baş rahibeyle konuştu.

"Büyük Tarmangan orada uyuyor," dedi, geldiği yönü işaret etti. "Gelin öldürelim."

"Hayır," diye emretti La soğuk bir tonla. "Öldürmeyeceğiz. Tarmanganı bana canlı getir, saçının teline bile zarar gelmeyecek. İntikam yalnızca La'nın. Gidin fakat sessiz olun!" Elini sallayıp tüm müritlerine emretti.

Tuhaf topluluk maymunun peşinden ormana daldı, maymun elini kaldırıp ileriyi ve yukarıyı işaret edince durdu. Heybetli maymun adam alçaktaki geniş dallardan birine uzanmış uyuyordu. Uykusunda bile bir eli yattığı dalı sımsıkı kavramıştı, bir bacağını ise başka bir dalın üzerine atmıştı. Tok karna mışıl mışıl uyuyan Maymunların Tarzan'ı rüyasında Aslan Numa'yı, Domuz Horta'yı ve diğer orman sakinlerini görüyordu. Maymun adamın çehresinde hiçbir tehlike işareti belirmedi. Altında bekleyen kıllı figürleri de görmedi, yanındaki ağaca tırmanan üç maymunu da.

Tarzan'ın kulaklarında tehlike çanlarını çaldıran şey, bir anda üzerine atılan ağırlıklardı. Üç maymun onu kaptıkları gibi yere savurdu. Maymunların altında ezilen Tarzan bir de elli silahlı adamın saldırısına maruz kaldı. Maymun adam bir anda onu dehşete düşüren, şiddet dolu bir kargaşanın merkezi oluvermişti. Cesurca savaşmasına rağmen sayıca üstün rakibine karşı ancak belli bir yere kadar karşı koyabilirdi. Sonunda boyun eğdi eğmesine lakin maymun adamın ağır yumruğunu veya keskin dişlerini hissetmeyen tek bir düşman kalmamıştı.

BÖLÜM XIII

İŞKENCEYE VE ÖLÜME TERKEDİLMEK

Rahiplerini takip eden La, Tarzan'ı tüm güçleriyle tırmalayıp ısırdıklarını görünce sesini yükseltip onu öldürmemeleri gerektiğini hatırlattı. Tarzan gittikçe zayıflıyordu, eninde sonunda sayı üstünlüğü hakkından gelecekti. Maymun adam çok geçmeden bitap düşüp ayaklarının dibine yığıldı.

"Onu durduğumuz yere getirin," diye emretti ve rahipler Tarzan'ı ufak açıklığa taşıyıp bir ağacın altına savurdular.

"Bana bir barınak hazırlayın!" dedi. "Bu gece burada konaklayıp yarın Güneş Tanrı'nın yükselişiyle beraber La, bu kâfirin kalbini tapınağa kurban edecek. Kutsal bıçak nerede? Bu adamdan kim aldı?"

Ancak bıçağı kimse görmemişti ve yakaladıklarında Tarzan'ın üstünden çıkmadığına hemfikirlerdi. Maymun adam etrafını saran tehditkâr yaratıklara hırladı. Sonra da La'ya dönüp gülümsedi. Ölümden korkmuyordu.

"Bıçak nerede?" diye sordu La.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Tarzan. "Yanımdaki adam bir gece onu da alıp kaçtı. Eğer bıçağını bu kadar istiyorsan adamı bulup geri getirebilirim fakat ben yalnızca bir tutsağım. Öleceğim için bıçağını da bulamam. Zaten ne işe yarıyordu ki? Başka bir tane yapabilirsin. Bunca yolu bir bıçak için mi geldin? Beni bırakırsan onu bulup sana geri getiririm."

La acı acı güldü. Tarzan'ın günahı Opar'ın kutsal bıçağını çalmaktan çok daha büyüktü. Yine de karşısındaki çaresiz, eli kolu bağlanmış adama bakarken gözlerine dolan yaşları engelleyemedi. Yaşaran gözlerini saklamak için arkasını döndü fakat yolundan

vazgeçmemekte kararlıydı; Tarzan onu üzmüştü ve kırdığı kalbin bedelini ıstırap ve dehşet içerisinde ölerek ödeyecekti.

Barınak tamamlandığında La, Tarzan'ı buraya taşıttırdı. "Ona bütün gece işkence edeceğim," diye mırıldandı rahiplerine. "Şafak söker sökmez kalbini Güneş Tanrı'ya adayacağımız güneş sunağını hazırlamaya başlayın. Güzelce yanacak odunlar toplayın, açıklığın ortasına düzgün bir şekilde dizin ki Opar'daki sunağımıza benzesin. Güneş Tanrı'yı memnun edelim."

Oparlılar günün büyük bir kısmını açıklığa bir sunak inşa etmekle geçirdiler. Çalışırken Atlas Okyanusu'na gömülen kayıp kıtanın kadim dilinde ilahiler söylediler. Ağızlarından çıkan kelimelerin anlamını bilmiyorlardı. Asırlar önce, Piltdown adamının[1] ataları şimdilerde İngiltere denilen nemli ormanlarda kuyruklarıyla sallanırken acemi rahiplere miras kalan ritüeli tekrar ediyorlardı. La ise kulübede, metanetini koruyan maymun adamın yanında volta atıyordu. Tarzan kaderini kabullenmişti. Onu hiç kimse çarptırıldığı ölüm cezasından kurtarmayacaktı. Kaslı kolları, el ve ayak bileklerini bağlayan halatlardan kurtulmaya yetmiyordu, yeterince denemişti. Dışardan yardım beklemiyordu ve kampta bir tane bile dostu yoktu. Yine de kulübede ileri geri yürüyen kadına gülümsüyordu.

Peki ya La? La ise bıçağıyla oynayıp tutsağına bakıyordu. Bakıyor, mırıldanıyor ancak ona vurmuyordu. "Bu gece!" diye düşünüyordu. "Bu gece karanlık çöktüğünde işkenceye başlayacağım." Tanrı kabul ettiği mükemmel adamı uzun uzun izledi. Yakışıklı yüzünü, gülümsemesini inceledi. Kalbinin nasıl kırıldığını, kutsalın da kutsalı tapınağının adi bir kâfir tarafından nasıl kirletildiğini, Güneş Tanrı'nın kanlı sunağından adaklarının bir değil, iki değil, üç defa çalındığını düşündükçe nefreti katlanıyordu. Tarzan, atalarının tanrısını üç defa aldatmıştı. La bu düşünceyle duraksayıp adamın

1 Piltdown Adamı, 1912 yılında Uckfield, East Sussex, İngiltere'de ortaya çıkarılan kafatası ve çene kemiğidir. İlk başta bir insan türüne ait olduğu düşünülse de yapılan araştırmalar sonucu kafatasının eski görünmesi için üzerinde oynandığı fakat aslen modern bir insana ait olduğu, çene kemiğinin ise bir orangutana ait olduğu kanıtlanmıştır ve Piltdown Adamı, bir sahtecilik olarak kayıtlara geçmiştir.

yanında diz çöktü. Elinde keskin bir bıçak vardı. Ucunu maymun adamın yanına yaslayıp kabzasına bastırdı fakat Tarzan yalnızca gülümseyip omuzlarını silmekle yetindi.

Nasıl da güzeldi! La adamın üzerine eğildi, gözlerine baktı. Nasıl da mükemmeldi bedeni! Tarzan'ı, içlerinden birini kendisine eş seçmesi gereken iğrenç adamlarla kıyaslayınca tepeden tırnağa titredi.

Güneş battı, karanlık çöktü. Dikenli çitlerle çevrili kampın ortasında büyük bir ateş harlandı. Alevler açıklığa dikilmiş olan yeni sunağın üzerinde dans ediyorlardı; Güneş Tanrı'nın baş rahibesi kendisini şafakta yaşanacakların hayalini kurmaktan alamıyordu. Bu muazzam devin alevler içerisinde kavrulacağını düşündükçe zevkten dört köşe oluyordu. Gülümseyen dudakların yanıp kardığını, güçlü beyaz dişlerden koptuğunu hayal ediyordu. Tarzan'ın güzel kafasındaki siyah dağınık saçların bir kıvılcımla tutuşup kül olduğunu hayal ediyordu. Tüm bunları ve çok daha korkunç manzaraları kapalı gözlerinin önüne getirdi, yumruk yaptığı elleriyle nefretini kazanan adamın başında bekledi. Ah! Oparlı La'nın hissettiği şey nefret miydi?

Batan güneşle karanlığa gömülen ormanı aydınlatan tek şey, yamyamları defetmek için durmaksızın harladıkları kamp ateşinin titrek alevleriydi. Tarzan sessizce bağlandığı yerde oturuyordu. Susamıştı, bileklerindeki halatlar tenini bıçak gibi kesiyordu ancak şikâyet etmiyordu. Tarzan, hayvan dirayetine ve insanın zekâsına sahip bir yırtıcıydı. Kaderinden kaçamayacağını biliyordu. Hiçbir şey onu acı sonundan kurtarmayacaktı, bu yüzden yalvarıp yakarmanın bir anlamı yoktu. Böylece bu ıstıraplı bekleyişin sonsuza kadar sürmeyeceğinden emin bekliyordu.

La karanlıkta üzerine eğildi. Elinde bir bıçak vardı, işkenceyi ertelememeye kararlıydı. Bıçak Tarzan'ın göğsüne dokundu, La'nın yüzü ise adamınkinden yalnızca birkaç santimetre ötedeydi. Tam da o sırada harlanan alev tüm kampı aydınlattı, kulübenin içi bir anda ışıkla doldu. La dudaklarının hemen altında orman tanrısının mükemmel yüzünü gördü, kalbi bir anda Tarzan'ı ilk gördüğü andan beri içinde büyüyen aşkla, yıllardır tutkuyla kurduğu hayallerle doldu.

Baş rahibe La elinde bıçağıyla, tanrısının tapınağını kirletmeye cüret eden çaresiz adamın tepesinde duruyordu. İşkence olmamalıydı, Tarzan derhal ölmeliydi. Kudretli lord tanrı daha fazla evini lekeleyen bu adamı görmemeliydi. Ağır bıçağın bir darbesi yeterli olurdu, cansız beden alevlere teslim edilirdi. La'nın bıçağı tutan kolu kasıldı, darbesini indirmeye hazırlandı ancak hiç kimsenin tahmin edemeyeceği bir şey oldu: Kadın, sevdiği adamın üzerine yığıldı.

Ellerini çıplak tenin üzerinde gezdirdi; dudaklarını alnına, gözlerine, dudaklarına bastırıp adamı sıcak öpücüklere boğdu. Sanki Tarzan'ı onun için hazırladığı korkunç kaderden korumak istermiş gibi kendi bedenini siper etti, titreye titreye aşkına karşılık bulabilmek için yalvardı. Bu histerik tutku Güneş Tanrı'nın baş rahibesini saatlerce esir etti, sonunda da işkence edip öldürmeye yemin ettiği adamın, yanında derin bir uykuya dalmasına izin verdi. Artık geleceği için endişelenmesine gerek kalmayan Tarzan ise La'nın kollarında huzurla uyudu.

Tarzan, Opar'ın rahiplerinin günün ilk ışıklarıyla söyledikleri ilahilerle uyandı. Alçak fısıltılar gibi başlayan sesler gittikçe yükseldi, kana susamış barbarların haykırışları haline geldi. La kıpırdandı. Zarif koluyla Tarzan'ı kendine doğru çekti, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ancak sonra tamamen kendine gelince gülümsemesi silindi. Tarzan'ı bekleyen ölümü hatırlayınca gözleri dehşetle açıldı.

"Sev beni, Tarzan!" diye haykırdı. "Sev beni ve canın bağışlansın!"

Halatlar Tarzan'ın canını acıtıyordu. Kesilen kan akışı başlı başına bir işkenceydi. Öfkeyle hırlayıp yuvarlandı, arkasını La'ya döndü. Aldığı cevap buydu! Baş rahibe ayağa fırladı. Yüzü utançla kızardı, sonra kireç gibi bembeyaz kesildi ve kulübenin girişine ilerledi.

"Gelin, Güneş Tanrı'nın rahipleri!" diye emretti. "Adağımızı hazırlayın!"

Eciş bücüş adamlar kulübeye girdiler. Tarzan'ı kıskıvrak yakalayıp ileri doğru ittekliediler, kan ve ölüm ilahilerini söylerken çarpık bedenleriyle dans ettiler. Arkalarından da La geldi. O da dans ediyordu ancak söylenen ilahinin melodisiyle uyum içerisinde değildi.

Baş rahibenin yüzü hayalet görmüş gibi bembeyaz, soluktu. Karşılıksız aşkının ve yaşanacak korkunç trajedinin eseriydi bu hasta görünüşü.

Ancak La geri adım atmamakta kararlıydı. Bu ahlaksız ölmeliydi! Aşkına sırtını dönen adam bunun bedelini alevden sunakta ödemeliydi. Tarzan'ın bedenini sert dalların üzerine yerleştirdiler. Baş rahip, yani La'nın kocası olacak biçimsiz, çarpık, iğrenç adam yanan meşaleyle ilerleyip sunağın yanında durdu, çalı çırpıyı ateşe vermek için La'nın emrini bekledi. Kıllı, hayvana benzeyen yüzü sapsarı dişlerini gözler önüne seren mide bulandırıcı bir sırıtışla çarpılmıştı. Tarzan'ın yanışını izlemeyi iple çekiyordu. Avuçları kurbanın kanı için açılmıştı. Opar'da olsalardı kırmızı nektar, altın adak kadehlerini dolduracaktı.

La kaldırdığı bıçağıyla sunağa yaklaştı. Yüzü yükselen güneşe dönüktü, dudaklarından halkının alev tanrısı için bir dua dökülüyordu. Baş rahip merakla bakıyordu. Meşale neredeyse elini yakacaktı, çalı çarpı ise tutuşturulmak için bekliyordu. Tarzan gözlerini kapatıp ölümü bekledi. Acı çekeceğini biliyordu fakat şimdiye kadar atlattığı yanıkların silik anılarını düşündü. Istırap içinde öleceğini biliyor olsa da metanetini koruyordu. Doğduğundan beri her adımını ölüm meleğinin soğuk nefesini ensesinde hissederek atan, her gece onun kollarında uyuyan orman çocuğu için ölüm pek de büyük bir macera değildi. Maymun adamın son nefesini verdikten sonra yaşanacakları düşündüğü söylenemezdi. Hatta kaçınılmaz sona yaklaşırken düşündüğü tek şey kaybettiği güzel taşlardı. Yine de bilinci, etrafında olup biteni takip edebileceği kadar açıktı.

La'nın üzerine eğildiğini hissedince gözlerini açtı. Beti benzi atmış kadının soluk yüzünü, gözlerinde biriken yaşları gördü. "Tarzan, benim Tarzan'ım!" diye inledi La. "Beni sevdiğini söyle. Benimle Opar'a döneceğine söyle. Söyle ki hayatın kurtulsun! İnsanlarımın gazabını göze alarak da olsa seni kurtarabilirim. Bu sana verdiğim son şans. Kabul ediyor musun?"

La'nın içindeki kadın son saniyede zalim tarikatın baş rahibesine baskın gelmişti. Sunakta yatan adam bakire kalbinde aşk alevlerinin kükremesine vesile olan tek kıvılcımdı. Eğer daha az iğrenç bir adam bulamazsa eşi olacak gudubet yobaz, sunağı ateşe vermek

için elinde meşalesi hazır bekliyordu. La maymun adama duyduğu aşka ve tüm benliğini ele geçiren tutkuya rağmen eğer istediği cevabı alamazsa adama beklediği emri verecekti. Derin bir nefes alarak adamın üzerine eğildi. "Evet mi hayır mı?" diye fısıldadı.

Ormandan, uzaklardan bir yerlerden gelen belli belirsiz ses Tarzan'ın gözlerini umutla doldurdu. Cevap olarak ciğerlerini şişirip tuhaf bir çığlık kopardı. La birkaç adım geriledi. Sabırsız rahip homurdandı, meşaleyi diğer eline alıp sunağa yaklaştırdı.

"Cevabın!" diye ısrar etti La. "Oparlı La'nın aşkına cevabın nedir?"

Tarzan'ın dikkatini dağıtan ses bu kez daha yakından geldi, diğerleri de duydu. Bir filin ayak sesleriydi bunlar! La fal taşı gibi açılan gözleriyle Tarzan'a baktı fakat nasıl hissettiğini anlamak mümkün değildi. Adamın çehresini gölgeleyen tek ifade endişeydi. Tarzan'ın tuhaf çığlığının ne anlama geldiğini şimdi anlıyordu: Fil Tantor'u yardımına çağırmıştı! La'nın kaşları çatıldı. "La'yı reddediyorsun!" diye kükredi. "O zaman öleceksin! Meşale!" Emrini verip rahibe döndü.

Tarzan La'ya baktı. "Tantor geliyor," dedi. "Beni kurtaracağını düşünmüştüm ancak şimdi sesinden anladım ki beni, sizi, yoluna çıkan her şeyi ezip geçmeye geliyor. Tantor çılgın bir aşkın esiri oldu, kalbini kaptırdığı Panter Sheeta'yı aramaya geliyor."

La bir filin deliliğin ne boyutlara ulaşabileceğini gayet iyi biliyordu. Tarzan'ın abartmadığının farkındaydı. Gözü dönmüş hayvan, zalim aklının pençesinde ilk saldırısından kaçanları avlamak için tüm ormanı alt üst edebilir veya geri dönmemek üzere geçip gidebilirdi, kimse bilemezdi.

"Seni sevemem, La," dedi Tarzan alçak bir sesle. "Neden bilmiyorum, çok güzelsin. Geri dönüp Opar'da yaşayamam, ben ormana aitim. Seni sevemem fakat Tantor'un acımasız ayaklarının altında ezilip ölmene de izin veremem. Çok geç olmadan beni serbest bırak. Tantor geldi gelecek. Bırak seni kurtarayım."

Çalıların bir köşesinden duman yükseldi, alevler tırmandı, dallar çıtırdamaya başladı. La göz kamaştıran bir heykel gibi durup Tarzan'ı ve alevleri izledi. Sunaktaki adam göz açıp kapayıncaya kadar alevler tarafından yutulacaktı. Ormandaki gümbürtü ise

gittikçe yaklaşıyordu. Çatırdayan uzuvları ve devasa ayaklarıyla Tantor, bir tır gibi üzerlerine geliyordu. Rahipler arasındaki huzursuzluk gittikçe artıyordu. Bir filin sesinin geldiği yöne bir de La'ya bakıyorlardı.

"Kaçın!" diye haykırdı La ve eğilip hızla tutsağının ellerini ve ayaklarını çözdü. Tarzan ayağa sıçradı. Rahipler öfke ve hayal kırıklığıyla isyan ettiler. Meşaleyi taşıyan adam La'ya ve maymun adama doğru bir adım attı. "Hain!" diye ciyakladı kadına. "Bunun için sen de öleceksin!" Topuzunu kaldırıp baş rahibeye saldırdı fakat Tarzan çok daha hızlıydı. Sıçrayıp aralarındaki mesafeyi kapattı, havadaki silahı kaptı ve gözü dönmüş yobazın ellerinden çekip aldı. Rahip çıplak elleriyle atıldı. Tarzan bodur, çarpık bedeni yakaladığı gibi başının üzerine kaldırıp tutsağa saldırmaya hazırlanan diğer rahiplerin üzerine fırlattı. La bıçağını kaldırdı, gururla maymun adamın yanında durdu. Güzel yüzünde korkudan eser yoktu; yalnızca, rahiplerine duyduğu tiksinti ve deli divane âşık olduğu adama duyduğu saygı vardı.

Bu manzara, öfkeli filin paldır küldür girişiyle tuzla buz oldu. Minik gözleri hiddetle yanıp tutuşuyordu. Rahipler dehşetle donakaldılar, Tarzan ise La'yı kollarına aldığı gibi en yakın ağaca koştu. Tantor bütün gücüyle ona atıldı. La, beyaz kollarını maymun adamın boynuna doladı. Adamın taşıdığı yüke rağmen sıçrayıp heybetli bir ağacın alçak dallarından birine tıpkı bir kuş gibi konmasını, tehlikeden hızla uzaklaşırlarken hayretle izledi. Tarzan'ın gücüne ve yeteneklerine hayran olmamak elde değildi.

Bir anlığına afallayan devasa fil silkelenip kendisine geldi ve çil yavrusu gibi dağılan rahiplerin peşine düştü. En yakınındakini kaptığı gibi bir ağaca fırlattı. Diğerini de hortumuyla kavrayıp balçığa dönüşene kadar çarptı, sonra da bir kenara atıp bir başka rahibin peşine düştü. İki tanesini de ayaklarının altına atıp katlederken diğerleri ormanda gözden kaybolmuştu. Tantor dikkatini bir kere daha Tarzan'a verdi çünkü deliliğin sebeplerinden biri de yozlaşan sevgi, sağlıklı sevginin çılgın nefrete dönüşmesiydi. Yazılı olmayan orman yıllıklarında da bilindiği gibi maymun adam ve Tantor'un arasındaki sevginin eşi benzeri yoktu. Ormandaki tek bir fil bile Tarmanganı incitmezdi. Beyaz maymundu o ancak

aklı delilikle gölgelenen fil, eski dostunu ve oyun arkadaşını yok etmekte kararlıydı.

Tantor, La ve Tarzan'ın kaçtığı ağaca geri geldi. Ön ayaklarını gövdeye yaslayıp hortumuyla yukarı uzandı ancak Tarzan bunun olabileceğini tahmin etmiş, filin uzanabileceğinden çok daha yukarı tırmanmıştı. Bu Tantor'u yalnızca daha çok öfkelendirdi. Haykırdı, tepindi, çığlıklar atıp yeri göğü inletti. Kafasını ağaca yaslayıp var gücüyle yüklendi, ağaç eğilse bile yıkılmayıp direndi.

Tarzan'ın tepkisi ise her şeyden daha tuhaftı. Eğer onu avlamaya çalışan Numa, Sabor, Sheeta veya herhangi bir orman sakini olsa maymun adam mızrak ardına mızrak fırlatırdı. Hakaret ve alay eder, bildiği tüm orman küfürlerini saydırırdı fakat şimdi Tantor'un hortumunun ucunda oturmuş kederli bakışlarla fili izliyordu. Yakışıklı yüzü derin bir üzüntüyle gölgelenmişti, koca ormanda hiç kimse Tantor'u onun kadar sevemezdi. Eğer canını almak isteseydi alırdı lakin kaçmayı seçmişti çünkü biliyordu ki Tantor, kızgınlığı geçince tekrar eski haline dönecekti. Tarzan da sırtında uzanıp o büyük kulaklara deli saçması fikirlerini anlatacaktı.

Ağacın yıkılmayacağını anlayan Tantor, gittikçe hiddetlendi. Tepesinde oturan iki figüre nefrete boğulmuş boncuk gözleriyle baktı, hortumunu defalarca ağacın gövdesine savurdu, koca ayaklarını ayırıp kökünden koparmaya çalıştı. Tantor gücünün zirvesinde, heybetli mi heybetli bir devdi. Ağaç sonunda yerinden kıpırdayana kadar durmadı. Toprak kalktı, gövdeyle birleştiği yerden çatladı ve Tarzan hayretle ağacın eğilmesini izledi. Birkaç saniye sonra devrileceklerdi.

Maymun adam La'yı kaptığı gibi sırtına alıp ağaç yıkılırken bir diğerine atlamayı başardı. Uzun, meşakkatli bir sıçrayıştı bu. La gözlerini kapatıp titredi fakat tekrar açtığında sağ salim yere inmişlerdi. Tarzan daldan dala sallanıp onu ormanın derinliklerine taşıyordu. Arkalarında devrilen ağaç ise büyük bir gümbürtüyle, yanındaki ağaçları da alıp götürerek yerle buluştu. Avını bir kez daha kaçırdığını anlayan Tantor tepinerek kükredi, sonra da son sürat peşlerine düştü.

BÖLÜM XIV

BAŞ RAHİBE OLSA DA HÂLÂ BİR KADIN

La ilk başta gözlerini kapatıp dehşet içinde Tarzan'a sarıldıysa da herhangi bir ses çıkarmadı. Etrafına bakınacak cesareti toplayabildiğinde gözlerini, altlarından akıp giden ormana çevirdi. Tarzan'ın hızlı yolculuğu esnasında gözlerini açık tutabilmek bile bir başarıyken kendisini ilginç bir şekilde huzurlu hissetti. Kaderi, tanıdığı en güçlü, en çevik ve en zeki adamın ellerindeydi.

Yüzünü kavuran güneşe çevirip böylesine ilahi bir adamı yok etmesine izin vermeyen pagan tanrısına bir dua mırıldandı, kirpikleri göz yaşlarıyla ıslanmıştı. Oparlı La garip bir kadındı. İçinde bulunduğu durumun bir ürünü olan duyguları tarafından kapana kısılmış bir canlıydı. Kalpsiz bir tanrının zalim ve kana susamış bir kuluydu. Merhamet ve şefkatle dolup taşan bir insandı. Bazen kıskançlığın ve intikamın ete kemiğe bürünmüş hali, bazen hıçkırıklara boğulmuş cömert ve merhametli bir kalpti. Aynı anda hem iffet hem de ahlaksızlık abidesiydi fakat her zaman bir kadındı. İşte La böyle biriydi.

Yanağını Tarzan'ın omzuna yasladı. Başını çevirdi, sıcak dudakları adamın teniyle buluştu. Tarzan'a deliler gibi aşıktı, onun için seve seve canını verirdi hatta bir saat önce bıçağını kalbine saplamaya hazırdı. Belki ilerleyen saatlerde kendilerini tekrar aynı durumda bulabilirlerdi.

Ormanda kendine sığınak arayan bahtsız rahiplerden biri Tantor'a denk geldi. Hayvan bir anda dönüp biçimsiz ufak adamın üzerine atıldı, yolundan saparak adamı güneyde bir yerlere fırlattı. Birkaç dakika içerisinde ayak sesleri uzaklaştı.

Tarzan yere atladı, La da sırtından indi.

"Halkını topla," dedi Tarzan.

"Beni öldürürler," dedi La.

"Öldürmeyecekler," diye karşı çıktı maymun adam. "Maymunların Tarzan'ı buradayken hiç kimse saçının teline bile dokunamaz. Halkını çağır, konuşalım."

La garip, flüte benzeyen ve ormanın her köşesine ulaşan bir ses çıkardı. Oparlı rahiplerin cevapları ormanın derinliklerinden, her yönden yükseldi: "Geliyoruz! Geliyoruz!" La, müritleri teker teker veya gruplar halinde ona katılırken çağrısını tekrar tekrar yineledi. Sonunda büyük bir çoğunluk yolunu buldu, baş rahibenin ve kahramanının birkaç metre ilerisinde durdu. Hepsinin kaşları çatılmıştı, tehditler havada uçuşuyordu. Tarzan herkesin toplanmasını bekledikten sonra konuşmaya başladı.

"La'nız güvende," dedi maymun adam. "Eğer beni öldürseydi o da dahil hepiniz ölürdünüz. Beni, canını kurtarmam için bağışladı. Siz baş rahibenizle Opar'a dönün, Tarzan da ormanına dönsün. Tarzan ve La barış içerisinde yaşasın. Ne diyorsunuz?"

Rahipler homurdanıp başlarını iki yana salladı. Hepsi bir ağızdan konuştuğu için kelimeleri seçmek güç olsa da bu tekliften hoşlanmadıkları aşikârdı. La'yı geri istemiyorlardı. İstedikleri, Tarzan'ı Güneş Tanrı'ya kurban etmekti. Sonunda maymun adamın sabrı taştı.

"Kraliçenize itaat edeceksiniz," dedi. "Ya onunla Opar'a döneceksiniz ya da Maymunların Tarzan'ı tüm ormanı çağırıp hepinizi katledecek. La beni, sizi ve onu kurtarmam için bağışladı. Hayattayken işinize ölümün yarayacağından çok daha fazla yaradım. Eğer aptal değilseniz barış içerisinde gitmeme izin verir, La ile Opar'a dönersiniz. Kutsal bıçağınızın nerede olduğunu bilmiyorum ancak yenisini yaparsınız. Bıçağı La'dan almasaydım beni öldürürdünüz. Tanrınıza şükredin ki almışım, yoksa rahibeniz gözü dönmüş Tantor'un kurbanı olurdu. La'yla Opar'a dönmeye ve onu korumaya söz veriyor musunuz?"

Rahipler toparlanıp aralarında tartıştılar, konuştular. Yumruklarını göğüslerine vurdular, ellerini kaldırıp amansız tanrılarına baktılar ve homurdandılar. Sonunda Tarzan içlerinden birinin bu teklife

karşı çıktığını anladı. Bu muhalefet, La bir yabancıya olan aşkını ilan ettiği için kıskançlığından kör olan baş rahipti. La, tarikatlarının geleneklerine göre ona aitti. Başka bir rahip elini kaldırıp La'yla konuşmak için söz alana kadar bu sorunun bir çözümü varmış gibi görünmüyordu.

"Baş Rahip Cadj," dedi. "İkinizi de Güneş Tanrı'ya kurban etmek istiyor ama geri kalan herkes kraliçemizle Opar'a dönmeye hazır."

"Bir adama karşı hepinizsiniz," dedi Tarzan. "Neden sizin dediğiniz olmasın? La'yla Opar'a gidin, Cadj müdahale ederse öldürürsünüz."

Opar'ın rahipleri bu öneriyi coşkuyla karşıladılar. Onlar için Tarzan'ın sözü bir vahiyden farksızdı. Yıllar boyu sorgusuz sualsiz baş rahiplere inanmak otoritelerini yadırgamayı imkânsız kılmıştı ancak adama boyun eğdirebileceklerini öğrendiklerinde yeni oyuncak alan çocuklar gibi sevinmişlerdi.

Atılıp Cadj'i yakaladılar. Bağırdılar, tehditler savurdular, adam isteklerini zorla da olsa kabullenene kadar onu, topuzla ve bıçakla tehdit ettiler. Tarzan keyifsiz de olsa öne çıkıp Cadj'e yanaştı.

"Rahip," dedi. "La rahiplerinin ve Maymunların Tarzan'ının koruması altında tapınağına dönüyor. Tarzan yağmurlar yağmadan Opar'a gelecek, Baş Rahip Cadj ve La'nın saçının teline zarar gelmişse seni çok korkunç bir kader bekliyor olacak."

Cadj asık bir suratla kraliçesine zarar vermemeye yemin etti.

"Kraliçenizi koruyun!" diye emretti Tarzan diğer Oparlılara. "Koruyun ki Tarzan ziyarete geldiğinde La onu karşılamak için orada olsun."

"La seni karşılamak için orada olacak!" dedi baş rahibe. "Gelene dek hep senin yolunu gözleyecek. Ah, bana geleceğini söyle!"

"Kim bilir?" diye yanıtladı maymun adam ve ağaçların arasında gözden kaybolup doğuya doğru yola çıktı.

La bir an durup arkasında baktı. Başını öne eğdi, derin bir iç çekti, sonra da yaşlı bir kadın gibi uzak diyarlardaki Opar'ın yolunu tuttu.

Maymunların Tarzan'ı karanlık çökene dek daldan dala sallandı, sonra da kendine bir mesken seçip inzivaya çekildi. Yarını veya La'yı düşünmüyordu, bilincini yavaşça kaybederken aklında olan tek şey, bir anının gölgesiydi.

Leydi Greystoke ise birkaç yüz metre kuzeyinde kudretli lordunun ve efendisinin Achmet Zek'in işlediği suçu keşfetmesini, gelip onu kurtarmasını ve intikamını almasını bekliyordu. Aklında John Clayton'ı canlandırsa bile medet umduğu adam neredeyse çıplak halde bir ağaç gövdesinin yanına çömelmiş, karnını doyurmak için elleriyle toprağı deşeleyerek böcek ve kemirgen arıyordu.

Mücevherleri Tarzan'ın aklına gelene dek hırsızlığının üzerinden iki gün geçmişti. Parlak taşlarını düşünür düşünmez içine tekrar onlarla oynama isteği doğdu. Böylece heveslerinden başka bir işi olmayan Tarzan, kalkıp gününü geçirdiği ormandan açıklığa doğru yürümeye başladı.

Taşların nereye gömüldüğünü gösteren bir işaret yoktu. Birkaç kilometre boyunca sazlığın çayırla buluştuğu kıyıda her yer birbirine benzese de maymun adam muazzam bir yön bulma yetisiyle hazinesini sanki daha dün koymuş gibi buldu.

Av bıçağıyla altında kese olması gereken toprağı deşeledi ancak ne kadar kazarsa kazsın keseden de mücevherlerden de eser yoktu. Tarzan soyulduğunu anlayınca kaşları çatıldı. Hırsızın kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Taşlarını almaya döndüğü süratle hırsızın izini sürmek için yola koyuldu.

Kokunun iki günlük ve yer yer silik olmasına rağmen Tarzan izini sürmekte pek zorlanmadı. Beyaz bir adam üzerinden 12 saat geçtikten sonra kokuyu yirmi adım takip edemezdi, siyahi bir adam ise ilk kilometrede kaybolurdu; Maymunların Tarzan'ının duyuları ise çocukluğundan beri çok daha keskin olmak üzere eğitilmişti.

Dostumuzun nefesindeki sarımsağın ve viskinin veya önümüzde oturan güzel hanımefendinin ucuz parfümünün kokusunu alabiliriz fakat gerçek şudur ki burunlarımız, orman yırtıcılarına göre son derece ilkel ve gelişmemiştir. Bir ayak yere bastığında bir müddet boyunca bir koku bırakır. Bizim duyularımız bunu algılamaya yetmez fakat daha ilkel canlılar, özellikle yırtıcılar ve

avlar, bu kalıntıyı çok daha yoğun bir şekilde duyabilirler. Ayrıca Tarzan, yalnızca burnuyla hareket etmiyordu. Yaşayabilmenin her an uyanık kalmakla mümkün olduğu çocukluğu sayesinde, gözleri ve kulakları da normal bir insana göre daha gelişmişti.

Böylece Tarzan, Belçikalı'yı ormandan kuzeye kadar takip etti fakat geçen zaman hızlı yol almasını zorlaştırıyordu. Tarzan yola çıktığında adam çoktan iki günlük mesafe yol at etmişti ve doğan her günle arayı açmaya devam ediyordu. Yine de maymun adam bu kovalamacanın sonundan emindi. Avını eninde sonunda yakalayacağını biliyor, yalnızca o günü sabırla bekliyordu. Silik kokuyu takip ediyor, gündüzleri yalnızca avlanmak ve yemek, geceleri ise yalnızca uyumak ve dinlenmek için duruyordu.

Arada sırada yerli savaşçılara denk geliyordu fakat dikkatini böyle ufak tefek şeylerle dağıtmak istemediği için onlarla temasa geçmiyordu.

Bu savaşçılar, Basuli'nin ulaklar gönderip çağırdığı Wazirilerden başkaları değildi. Achmet Zek'e yapacakları saldırıya hazırlanmak için toplanıyorlardı ancak Tarzan için düşmandan başka bir şey değillerdi, siyahi adamlarla kurduğu dostluk hafızasından silinmişti.

Tarzan, Arap yağmacının kampının dışında durduğunda gece vaktiydi. Büyük bir ağacın dalına çökmüş, çitlerin içindeki köy yaşantısını izliyordu. Koku onu buraya getirmişti. Avı yakınlarda olmalıydı fakat bu kadar kulübenin arasında nereden bulacaktı? Tarzan kudretliydi kudretli olmasına fakat kendi sınırlarını da biliyordu. Sayı çokluğunun karşısında üstün gelemeyeceğini biliyordu. Eğer başarılı olmak istiyorsa bir yırtıcının sessizliğine ve kurnazlığına ihtiyacı vardı.

Tarzan, ağacına kurulup Domuz Horta'nın bacağını iştahla yedi, köye girmek için fırsat kolladı. Bir müddet kalça kemiğinin bereketli parçalarını kemirdi, ufak kemikleri güçlü çenesiyle parçalayıp iliği sömürdü ama köyü izlemeyi bir an olsun bırakmadı. Beyaz cübbeli figürler ve yarı çıplak siyahiler görüyordu ancak mücevherlerinin hırsızı bir kez olsun ortaya çıkmadı.

Kapılardaki muhafızlar hariç herkes kulübesine çekilene ve sokaklar boşalana dek sabırla bekledi. Sonra da sessizce yere inip köyün diğer ucuna yürüdü ve çite yanaştı.

Belinde uzun bir kement asılıydı. Çocukken kullandığı çimenden halatın daha doğal, daha dayanıklı bir versiyonuydu bu. Kemendini gevşetti, bileğinin hızlı bir hareketiyle çitin üzerindeki dikene fırlattı. Kemendi çekip ucundaki halkayı sıkılaştırdı. Tatmin olduktan sonra ipe iki eliyle tutundu, tüm çevikliğiyle duvara tırmandı. Tepeye ulaştığında durup kemendi toplaması ve beline bağlaması yalnızca birkaç saniyesini aldı. Çitin ardına tekrar baktı, altında kimsenin kol gezmediğini görünce yere indi. Şimdi köydeydi. Önünde sayısız çadır ve kulübe uzanıyordu. Her birine girmek tehlikeliydi ancak her günü tehlikeyle geçen Tarzan, buna aldırmadı. Durup düşündüğü tek şey ihtimallerdi: Yetenekleri ve gücü, karşısındaki düşman göz önüne alındığında yaşam ve ölüm mücadelesini kazanmaya yeter miydi?

Her birine girmesine gerek yoktu; kapıdan, pencereden veya minik bir delikten bile koklayarak avını bulabilirdi. Bir müddet etrafta dolandı, hayal kırıklığına uğradı. Belçikalı'nın kokusundan eser yoktu; ta ki sonunda hırsızın kokusunun yoğun olduğu bir çadır karşısına çıkana kadar. Tarzan kulağını kumaşa dayayıp dinlese de içerisi sessizdi. Sonunda kumaşı yere bağlayan iplerden birini kesti, çadırın altını kaldırıp içeriye bir göz attı. Zifiri karanlık ve sessizdi. Tarzan temkinle içeriye doğru emekledi. Belçikalı'nın kokusu keskindi fakat adam burada değildi. Tarzan içeriyi incelemeden bile çadırın boş olduğunu anlamıştı. Bir köşede etrafa saçılmış battaniyeler ve kıyafetler vardı fakat mücevher kesesi görünürde yoktu. Çadırdan başka bir şey çıkmadı; en azından değerleri taşlara dair bir şey yoktu. Ancak maymun adam, kıyafetlerin saçıldığı köşede duvarın gevşetildiğini keşfetti. Belçikalı buradan geçmişti.

Maymun adam tekrar kaçan avının peşine düştü. Koku, kulübelerin ve çadırların arkasında yoğundu. Belçikalı tek başına gizli bir göreve çıkmış gibi görünüyordu. Anlaşılan köy halkından korkuyordu; en azından Tarzan, gizemli hareketlerini böyle yorumlamıştı. Yakalanmak istemiyordu.

Bir kulübenin arkasına bir yarık açılmıştı. Tarzan karanlığa aldırış etmeden ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp içeriye emekledi. Bir anda burnu birçok koku tarafından istilaya uğradı fakat içlerinden biri, Tarzan'da aniden yakın geçmişinden gelen bir anıyı uyandırdı. Narin ve silik bir kadın kokusuydu bu. Bu tuhaf ve tanıdık his maymun adamın içini huzursuzlukla doldurdu. Tekrar yüzleşmek zorunda olduğu kaçınılmaz bir hisle karşı karşıyaydı. Dişisine çekilen bir erkekti artık.

Kulübede Belçikalı'nın izi de vardı, iki farklı insanın kokusu karışınca Tarzan, karşı konulamaz hisler beslediği bu kadının kim olduğuna dair bir fikri olmasa da bir anda kıskançlık ve hiddetle doldu.

Tıpkı çadır gibi kulübe de boştu. Tarzan çalınan mücevher kesesinin burada da olmadığını anlayınca geldiği yarıktan geri çıktı. Belçikalı'nın kokusunu tekrar aldı, açıklıkta takip edip çitin üzerinden atladı ve karanlık ormanda gözden kayboldu.

BÖLÜM XV

WERPER'IN FİRARI

Werper yatağını kıyafetlerle doldurup çadırının arkasından köyün karanlığına karışmış, Jane Clayton'ın tutulduğu kulübeye gitmişti.

Kapıda yerli bir muhafız bekliyordu. Werper son derece cesur ve rahat bir tavırla yanaştı, kulağına birkaç kelime fısıldayıp eline bir paket tütün tutuşturdu. Yerli muhafız, Avrupalı'nın kulübeye girişini izlerken sırıtıp göz kırptı.

Belçikalı, Achmet Zek'in en kıymetli teğmenlerinden biri olduğu için köyde dilediği yere gidebiliyor, istediği kulübeye girip çıkabiliyordu. Bu yüzden muhafız Werper'ın beyaz kadının hapishanesine girmesini yadırgamamıştı.

Werper ise içeri girer girmez Fransızca fısıldadı: "Leydi Greystoke! Benim, Bay Frecoult. Neredesiniz?" Fakat cevap yoktu. Adam panikle etrafını yokladı, elleriyle karanlıkta kadını seçmeye çalıştı. İçeride kimse yoktu!

Werper neye uğradığını şaşırmıştı. Tam dışarı çıkıp muhafıza kadının akıbetini soracaktı ki karanlığa alışan gözü köşedeki bir noktaya ilişti. Biraz yaklaşıp inceleyince kulübenin arkasında bir yarık açılmış olduğunu gördü. Bir insan bedeninin sığabileceği kadar büyüktü, böylece Werper Leydi Greystoke'un köyden firar edebilmek adına kaçtığını anlayıp hiç zaman kaybetmeden kadının çıktığı yerden çıktı fakat onu aramakla uğraşmadı.

Hayatı, Achmet Zek onun kaçtığını anlayana kadar çoktan ormana karışıp aradaki mesafeyi açabilmesine bağlıydı. İlk planı Leydi Greystoke ile kaçmaktı, bunun da iki sebebi vardı. İlki, eğer kadını kurtarırsa İngiliz'in minnetini kazanacağını düşünüyordu.

Böylece eğer kimliği ve komutanını öldürdüğü ortaya çıkarsa cezası hafifletilebilirdi.

İkinci sebep ise yalnızca bir çıkış yolunun olmasıydı. Batıya gidemezdi, Atlas'la arasında Belçikalılar vardı. Soyduğu maymun adamın korkusundan güneye de dönemezdi. Kuzeyde Achmet Zek'in arkadaşları ve müttefikleri vardı. Özgürlüğe giden yol yalnızca İngiliz Doğu Afrikası'ndan geçiyordu.

Eğer yanında talihsiz bir kaderden kurtardığı bir İngiliz leydisi olursa ve adamın kimliğini Frecoult adıyla bir Fransız olarak tasdik ederse tüm kapılar açılmış olurdu. İşte o zaman, hayalini kurduğu İngiliz topraklarının doyasıya tadını çıkarabilirdi.

Ancak şimdi Leydi Greystoke hayalleri suya düşmüştü. Doğu kapısı onun için hâlâ açık olsa da yolculuğu oldukça çetrefilli hale gelmişti. Ayrıca içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında pek önemli olmasa da Jane Greystoke'a görür görmez kalbini kaptırmış, İngiliz lordun güzeller güzeli Amerikan karısını gizliden gizliye arzulamıştı. Achmet Zek'in mücevherleri keşfetmesi ona kaçmaktan başka şans bırakmadığında Leydi Greystoke'u kocasının öldüğüne ikna edip zaman içerisinde kalbini kazanmayı umut etmiş, beraber kurabilecekleri güzel bir gelecek düşlemişti.

Werper köyün kapılara en uzak noktasına vardığında, kulübe yapımı için kullanılan birkaç sırığın eksik olduğunu gördü. Biraz daha ilerleyince bu kayıp sırıkları çitlere yaslanmış halde buldu. Ortaya çıkan merdiveni tırmanmak güç görünse de imkânsız değildi.

Böylece Leydi Gresystoke'un son derece meşakkatli bir şekilde de olsa çitleri aşmanın bir yolunu bulduğuna kanaat getirdi, hiç zaman kaybetmeden kadının peşine düştü. Yere iner inmez doğuya doğru yola koyuldu.

Birkaç kilometre güneyinde ise Jane Clayton, aç bir aslandan kaçmak için çıktığı ağacın dalında nefes nefese kendisini toparlamaya çalışıyordu. Köyden kaçmak tahmin ettiğinden çok daha kolay olmuştu. Kulübede açtığı yarık için kullandığı bıçağı duvara saplı halde bulmuştu. Muhtemelen kendisinden önce orada yaşayanlar bırakmışlardı, Jane'i içeri tıkarken de kulübeyi kontrol etmeye tenezzül etmemişlerdi.

Koyu gölgelerde hareket etmeye özen göstererek köyün arkasına kadar gelmiş, şans eseri bulduğu sırıklar ise çit sorununu çözüvermişti. Sırıklara tırmanıp köyden kaçmak yalnızca birkaç dakikasını almıştı.

Bir saat boyunca güneye giden patikayı takip etmiş fakat eğitimli kulakları arkasında kol gezen bir yırtıcının ayak seslerini duyunca kendisini en yakın ağaca atmıştı. Avlandığını bile bile ormanda gezmeyecek kadar zekiydi.

Werper ise daha şanslıydı. Şafak sökene kadar yürümüş, sonunda atlı bir Arap'a denk gelmişti. Achmet Zek adamlarını ormana göndermiş, harıl harıl kaçak Belçikalı'yı arıyordu.

Werper'ı arayan Achmet Zek henüz Jane Clayton'ın kaçtığından bihaberdi. Belçikalı'yı firarından önce gören son kişi, Leydi Greystoke'un kulübesinin başındaki nöbetçiydi; ki o da Mugambi'nin katlettiği nöbetçiyi görünce gıkını bile çıkaramamıştı.

Rüşvet alan nöbetçi doğal olarak Werper'ın arkadaşını öldürdüğü sonucuna vardı ve Achmet Zek'in öfkesinden korkarak kulübeye girmesine izin verdiğini itiraf edemedi. Böylece Achmet Zek Werper'ın kaçtığını anlayıp alarm verdiğinde nöbetçinin cansız bedenini bulan talihsiz kişi o olacaktı. Cesedi yakınlardaki bir kulübeye sürükledi, sonra da kadının hâlâ içeride olduğuna inanarak kendi görev yerine geri döndü.

Peşinde bir Arap olduğunu gören Belçikalı, bir çalının arkasına gizlendi. Burada yol uzun bir süre boyunca düz devam ediyordu. Beyaz cübbeli Arap da ağaçlarının sarkan dallarının altından ve sık ağaçların arasından geçerek patikayı izliyordu.

Adam gittikçe yaklaşırken Werper iyice eğildi. Patikanın sonunda bir dal hareket etti. Werper hemen oraya odaklandı. Ormanın bu kadar derinliklerinde rüzgâr olamazdı. Dal tekrar kıpırdadı. Belçikalı'nın aklındaki tek şey bunun iyiye alamet olmadığıydı.

Adamın gözleri yavaşça yolun karşı tarafındaki yaprakları buldu. Çalılıkların arkasındaki gölgeler sonunda birleşip bir figür oluşturdu: Karşısındaki korkunç turuncu kedi, sarı-yeşil gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Werper çığlığı basabilirdi fakat peşindeki ulağın onu götüreceği ölüm de daha insaflı olmayacaktı. Korkudan donakaldı, sessizliğini

korudu. Arap yaklaştı. Werper, aslanın atılmak için gerindiğini gördü fakat tam da o sırada dikkati atlı adama kaydı.

Belçikalı, aslanın kocaman kafasının yağmacıya döndüğünü gördü. Heyecandan neredeyse kalbi duracaktı. Atlı yavaş yavaş yaklaştı. Acaba Arap'ın bindiği at yırtıcının kokusunu alıp dört nala kaçar, Werper'ı zalim orman kralıyla baş başa bırakır mıydı?

Ancak fark etmiş gibi görünmüyordu. Geviş getirerek yanaştı, başını sağa sola oynattı. Belçikalı aslana baktı. Artık aslanın tüm odağı atlıydı. Neredeyse karşı karşıya olmalarına rağmen bir hamle yapmıyordu. Tekrar eski avına odaklanabilmek için geçip gitmelerini bekliyor olabilir miydi? Werper titredi, hafifçe kıpırdandı. Tam da o an aslan saklandığı yerden fırlayıp atlının üzerine atıldı. At dehşet içerisinde kişneyip neredeyse Belçikalının üzerine düştü. Aslan ise çaresiz Arap'ı kaptığı gibi eyerinden sürükledi. Korkudan aklını yitiren at ise ayaklandığı gibi dört nala batıya yöneldi.

Ama yalnız değildi. Werper boş eyeri görür görmez karşısına çıkan fırsatı değerlendirmeye karar verdi. Aslanla Arap daha gözden bile kaybolmamışlardı ki Belçikalı, yelesini ve eyerini kavradığı gibi atın sırtına çıkıverdi.

Yarım saat sonra çıplak bir dev ağaçların alçak dallarında sallana sallana geldi, durup başını kaldırdı ve etrafı kokladı. Burnunun direğini sızlatacak kadar güçlü kan kokusu, Aslan Numa'nın kendine has kokusuna karışmıştı. Dev, başını çevirip dikkatle dinledi.

Yakınlardan bir yerlerden açgözlü bir hayvanın yemeğine hunharca gömüldüğünü duyabiliyordu. Kemiklerin parçalanması, büyük lokmaların tek hamlede yutulması ve arkasından gelen memnun hırıltı, ormanlar kralının burada olduğuna işaret ediyordu.

Tarzan sese yöneldi fakat ağaçtan inmedi. Gelişini saklamaya çalışmadı. Ormanda yükselen uyarı niteliğindeki homurdanışa bakılırsa Numa, davetsiz misafirin varlığından haberdardı.

Tarzan dallardan birine tüneyip aşağıdaki mide bulandırıcı manzarayı izledi. Bu tanınacak tarafı kalmamış adam, aradığı hırsız olabilir miydi? Ara ara patikaya inip keskin burnuyla kontrol etmişti, Belçikalı'nın doğuya giden bu yolu izlediğinden emindi.

Aslanı ve yemeğini aşıp tekrar yere indi, burnunu toprağa dayadı. Aradığı adamın izini bulamayıp ağaca döndü. Dikkatli gözlerle paramparça olmuş bedenin etrafına saçılmış mücevherleri veya kesesini aradı ama onlar da ortalıkta yoktu.

Numa'yı azarlayıp kovalamaya çalıştı fakat aldığı tek cevap öfkeli homurtular oldu. Dibindeki bir dalı parçalayıp kadim düşmanına fırlattı. Numa hırlayıp dişlerini gösterdi fakat avının başından ayrılmadı.

Tarzan, yayına taktığı oku tüm gücüyle çekti. Ok yanına saplanırken Numa'nın acı haykırışı tüm ormanı inletti. Sırıtan maymun adama doğru sendeledi, okun dışarıda kalan kısmını çıkarmaya çalıştı, sonra da patikaya çıkarak düşmanının altında volta atmaya başladı. Tarzan bir ok daha çekti, bu sefer Numa'yı omurgasından vurdu. Heybetli kral tökezledi, felç geçirip yüzüstü yere yığıldı.

Tarzan yere atlayıp hayvanın yanına koştu, mızrağını ulu kalbine sapladı. Sonra da oklarını toplayıp Numa'nın çalılıklarda bıraktığı insan kalıntılarına döndü.

Yüz namına hiçbir şey kalmamıştı. Arap kıyafetleri adamın kimliğini doğrular nitelikteydi, Werper'ın Arap kampına girip çıktığı göz önünde bulundurulursa rahatlıkla üzerini değiştirmiş olabilirdi. Tarzan, bu kalıntıların onu soyan adama ait olduğuna o kadar emindi ki taze kan ve yırtıcı kokusuna boğulmuş adamı tekrar koklayarak doğrulamaya ihtiyaç duymadı.

Bütün dikkatini keseyi bulmaya verdi fakat adamın üzerinde de etrafta da göremedi. Maymun adam fazlasıyla hayal kırıklığına uğramıştı. Werper, taşlarını çalarak; Numa ise intikamın vereceği hazdan onu mahrum bırakarak maymun adamı soymuştu.

Maymun adam, taşlarının akıbetini düşünerek geldiği yola döndü. Aklında karanlık çöktüğünde gidip Arap kampını tekrar aramak vardı. Tekrar ağaçlara çıkarak güneye yöneldi, öğlen olmadan karnını doyurabileceği bir av aramaya başladı. Sonra da kampın yakınlarında bir yerlerde gün batımına kadar şekerleme yapmayı planlıyordu.

Patikadan tam ayrılmıştı ki doğuya doğru ilerleyen uzun, siyahi bir savaşçı gördü. Hanımını arayan Mugambi, Numa'nın leşiyle karşılaşınca durdu. Hayretle ormanlar kralının neden öldüğünü

anlamaya çalıştı, son derece kafası karışmış bir halde eğilip yaralarını inceledi. Tarzan oklarını toplamıştı fakat Mugambi, sanki oklar da mızrak da oradaymış gibi aslanı neyin öldürdüğünü anlayıverdi.

Başını kaldırıp etrafına bakındı. Leş hâlâ sıcaktı, katil yakınlarda olmalıydı ancak etrafta hiç kimse yoktu. Mugambi başını iki yana sallayıp yoluna devam etti fakat artık daha temkinliydi.

Tüm gün yolculuk etti, arada sırada durup "Leydim!" diye seslendi. Hanımının duyup ona cevap vereceğini umuyordu ancak onu felakete sürükleyen işte tam da bu sarsılmaz sadakati oldu.

Kuzeydoğuda, firar etmiş Habeş askerlerine liderlik eden Abdul Mourak, aylardır Achmet Zek'i arıyordu. Arap yağmacı altı ay önce Abdul Mourak'ın imparatoruna Menelek'in bölgesinde köle ticareti yaparak hakaret etmişti.

Abdul Mourak, Werper'ın ve Mugambi'nin doğuya ilerlediği gün, aynı patikada dinlenmek için öğle saatlerinde mola vermişti. Onlar kurulurken durumdan bihaber Belçikalı o kadar bitkindi ki yalnız olmadığını adamların kampına bodoslama girene dek fark etmedi. Abdul Mourak'ın askerleri hemen etrafını kuşattı, bir ton soru yağdırdı. Sonra da bu yabancıyı atından yaka paça indirip liderlerine götürdüler.

Tekrar Avrupalı kimliğine sığınan Werper, Abdul Mourak'ı Afrika'da avlanan bir Fransız olduğuna, av esnasında kafilesinin saldırıya uğradığına ve mucize eseri kaçtığına ikna etti. Habeşli adamın Achmet Zek'in düşmanı olduğunu ve bu seferin amacını öğrenen Werper eline geçen fırsatı kaçırmayıp ona saldıranın aradıkları Arap olduğunu iddia etti. Yine de eğer ileride olur da tekrar yağmacının eline düşerse diye, Achmet Zek'in son sürat güneye yol aldığını ve kocaman bir ordusu olduğunu söyleyerek Abdul Mourak'ı emelinden vazgeçirmeye çalıştı.

Yağmacıyı bozguna uğratmanın uzun süreceğinden ve mücadelenin galibinden emin olamadığından Mourak istemeye istemeye planından vazgeçti, askerlerine oldukları yere kamp kurmalarını emretti. Doğan ilk güneşle Habeş'e döneceklerdi.

Batıdan gelen bir ses, kampı alarma geçirdiğinde akşam olmak üzereydi. Tok bir ses tekrar tekrar "Leydim!" diye haykırıyordu.

Bir grup Habeşli, Abdul Mourak'ın emriyle temkinli doğaları gereği sesin sahibini bulmak için harekete geçip ormana daldılar. Yarım saat sonra Mugambi'yi yanlarında sürükleyerek döndüler. Siyahi dev Habeşli liderin huzuruna götürülürken gözüne ilişen ilk adam, efendisinin bir müddet konuğu olan ve Achmet Zek'in köyüne girip çıkmasından yağmacılardan biri olduğu anlaşılan Bay Jules Frecoult'tu.

Mugambi efendisinin ve evinin başına gelen talihsiz olaylarla Fransız arasında tekinsiz bir bağlantı sezdi, bu yüzden Werper kendisini tanımayınca sessiz kalmaya karar verdi. Israrla güneyin derinliklerindeki bir kabileden gelen yolunu şaşırmış, zararsız bir avcı olduğunu söyledi ve evine dönmek için dil döktü fakat Abdul Mourak, adamın boyundan posundan epey etkilenmişti. Mugambi'yi Adis Abeba'ya götürüp Menelek'e hediye etmeye karar verdi. Birkaç dakika sonra Mugambi ve Werper, nöbetçiler eşliğinde yürüyorlardı. Belçikalı kendisini ilk defa bir misafir değil de bir tutsak olarak buluyordu. Tatsız muameleye isyan etse de askerlerden biri ağzına vurup sesini kesmezse alnının çatından vuracağını söyleyince kaderine boyun eğdi.

Mugambi durumu onun kadar umursamamıştı. Yolculuk esnasında nöbetçileri atlatıp ilk fırsatta kaçacağından hiç şüphesi yoktu. Bu fikirle beraber Habeşlilerin suyuna gitmeye karar verdi, ülkeleri ve imparatorları hakkında sorular sordu. Habeş'e varmak ve harika kent Adis Abeba'nın bereketinden faydalanmak için sabırsızlandığını gösterdi. Böylece kendisi hakkındaki şüpheleri yavaş yavaş yok etti, üzerindeki gözler gittikçe azaldı.

Mugambi, Werper'la beraber tutulmalarından istifade ederek Tarzan'ın nerede olduğunu, bungalovun neden yağmalandığını, Leydi Gresytoke'un başına ne geldiğini öğrenmeye çalıştı fakat kimliğini saklı tutmaya çalıştığı için bunları açık açık soramıyordu. Werper'ın da ev sahibinin evini ve mutluğunu nasıl yıktığını dünyaya duyurmak gibi bir niyeti olmadığından Mugambi hiçbir şey öğrenemedi; en azından bu şekilde. Ancak daha sonra yanlışlıkla, oldukça ilginç bir şey öğrendi.

Kafile nemli bir günün ortasında berrak mı berrak bir nehrin yanında kamp kurmaya karar vermişti. Nehrin zemini kıvrımlıydı,

suda timsah varmış gibi görünmüyordu. Kara kıtanın belli başlı bölgelerinde suya girmeyi imkânsız kılan timsahların ortalıkta olmadığını gören Habeşliler, uzun zamandır hasret kaldıkları banyolarına kavuşup rahat rahat yıkandılar.

Mugambi'yle beraber suya girmesine izin verilen Werper kıyafetini çıkarırken belindeki bir şey Mugambi'nin dikkatini çekti. Adam kemerini çıkarırken bütün dikkati belindeki kesedeydi. Hızlıca çıkardığı gömleğiyle belini kapatıp keseyi de çıkarırken adamın gizemli davranışları Mugambi'de bir kuşku uyandırdı. Savaşçının meraklı zihnini kurcalayan şey işte tam da bu temkin ve özendi. Strese giren Belçikalı'nın eli ayağına dolandığında ve gizlediği parça yere düştüğünde Mugambi içinden saçılanları gördü.

Şimdi, Mugambi efendisiyle Londra'ya gitmişti. Dış görünüşünün aksine cahil cühela bir adam değildi. Dünyadaki en ihtişamlı şehrin kozmopolit halkla zaman geçirmiş, müzeleri gezmiş, vitrinlere bakmıştı. Kurnaz ve zeki olmanın yanında kültürlü de bir adamdı.

Opar'ın mücevherleri faltaşı gibi açılmış gözlerinin önünde yere saçılırken ne olduklarını şıp diye anladı fakat dikkatini çeken sadece taşlar değildi hatta ortada taşlardan çok daha önemli bir şey vardı. Mugambi, Tarzan'ın belinden sarkan deri keseyi binlerce kez görmüştü. Maymunların Tarzan'ı bazen sıkılıp oyun ve macera ister, birkaç saatliğine tıpkı çocukluk yıllarındaki gibi ilkel özüne dönerdi. Çıplak savaşçılarıyla beraber aslan, leopar, sığır ve fil avlamaya giderdi. İşte efendisi avlara hep bu keseyle çıkardı.

Mugambi'nin taşları gördüğünü gören Werper alelacele hepsini toparlayıp keseye geri tıktı. Mugambi ise sanki umursamamış gibi arkasını dönüp banyo yapmak için nehre girdi.

Abdul Mourak ertesi gün siyahi dev tutsağının kaçtığını görünce öfkelenmiş, keyfi kaçmıştı ve Werper de onunla aynı duyguları paylaşmıştı; ta ki titreyen parmakları kesenin hâlâ gömleğinin altında ve güvende olduğunu hissedene kadar. Mugambi taşları almamıştı.

BÖLÜM XVI

TARZAN TEKRAR MANGANLARA LİDERLİK EDİYOR

Achmet Zek ve iki müridi, kaçak teğmen Werper'ın önünü kesmek için güneyde epey ilerlemişlerdi. Diğerleri her yöne dağılmıştı, böylece gece oluşturdukları geniş çember gün doğarken gittikçe merkeze doğru daralıyordu.

Achmet ve yanındaki ikili biraz dinlenmek için sabah saatlerinde mola vermişler, bir açıklığın güneyinde ağaçların gölgesine oturmuşlardı. Yağmacıların liderinin hiç keyfi yoktu. Bir kâfir tarafından alt edilmek yeterince kötüydü ancak aynı anda kalbini kaptırdığı mücevherleri de çaldırmak tam bir felaketti. Allah kuluna epey kızgın olmalıydı.

Yine de kadın hâlâ elindeydi, kuzeyde iyi para ederdi. Bir de İngiliz'in yağmaladıkları evinin enkazına gömülü hazine vardı.

Açıklığın karşı tarafından gelen bir ses, Achmet Zek'i hemen alarma geçirdi. Tüfeğini kaptığı gibi nişan aldı, müritlerine sessiz olup gizlenmelerini işaret etti. Üçü birden çalıların arkasına çöküp gözlerini açıklığa diktiler ve beklemeye başladılar.

Yeşil yaprak perdesi aralanınca korkuyla sağa sola bakınan bir kadın ortaya çıktı. Birkaç dakika bekledi, herhangi bir tehlike olmadığı kanısına varınca Arap'ın karşısındaki açıklığa çıktı.

Bu kadar da olmazdı ama! Achmet Zek sağlam bir küfür savurdu. Bu kadın, kampta başına muhafızlar diktiği tutsağıydı!

Görünüşe göre yalnızdı fakat Achmet Zek, onu yakalamadan önce emin olmak için bekledi. Jane Clayton yavaş yavaş açıklıkta yol almaya başladı. Yağmacıların köyünden kaçtığından beri iki kere

yırtıcılarla mücadele etmiş, bir kere neredeyse peşindeki adamların eline düşmüştü. Yine de azimle ve kararlıkla canını kurtarmak için mücadele ediyordu. Jane Clayton'ı başarı veya ölüm hariç hiçbir şey durduramazdı.

Araplar oldukları yerden izlemeye devam ettiler. Achmet Zek kadının tam da kollarına yürümesini keyifle beklerken yakınlardaki bir ağaçtan olan biteni izleyen bir çift göz daha olduğundan bihaberdi.

Ancak bu fırtına grisi gözler son derece bulanık, tereddütlüydü. Adam, altından geçen kadına dair karşı konulamaz bir çekim hissetse de kim olduğunu bir türlü çıkaramıyordu.

Jane Clayton, çıktığı çalılıklardan gelen bir gürültüyle olduğu yerde durdu. Arapların dikkati de aynı noktaya kaydı. Kadın onu takip eden tehlikeyle yüzleşmek için arkasını döndüğünde heybetli bir maymun açıklığa çıktı. Arkasından biri daha, sonra biri daha geldi fakat Jane Clayton peşinde kaç tane maymun olduğunu durup saymadı.

Çığlığı basıp var gücüyle koşmaya başladı. Çalılıklara varır varmaz Achmet Zek ve müritleri, yerlerinden fırlayıp tutsaklarını yakaladılar. Tam da o an açıklığın solundan bir gümbürtü yükseldi. Bronz bir dev yere inmişti.

Bronz dev kafası karışan maymunlara dönüp alçak bir tonla hırıldadı, sonra da verecekleri tepkiyi beklemeden arkasını döndüğü gibi Araplara atıldı.

Achmet Zek, Jane Clayton'ı bağladığı atına sürüklemekle meşguldü, diğer ikisi de telaşla atların bağlarını çözüyordu. Arap'tan kaçmaya çalışan kadın ona doğru koşan maymun adamı görünce gözleri umutla parladı.

"John!" diye haykırdı. "Tanrıya şükürler olsun yetiştin!"

Tarzan'ı takip eden maymunlar meraklı olmalarına rağmen itaatkârlardı. Araplar, maymunlar ve adam onlara yetişmeden önce atlara binip kaçmanın imkânsız olduğunu anladılar. Achmet Zek'in eline, düşman bellediği maymun adamdan sonsuza kadar kurtulmak için bir fırsat geçmişti.

Adamlarına onu izlemelerini söyleyip tüfeğini kaldırdı ve nişan aldı. Müritleri hiç beklemeden ateş açtı. Maymun adam ve iki tane maymun ağaçların arasından çıktılar.

Tüfeğin patlayışı maymunların kafasını karıştırdı, Achmet Zek ve müritleri de bundan istifade hayvanlarının sırtına atlayıp umutsuz ve kederli kadınla beraber kaçtılar.

Köye döndüler ve Leydi Greystoke kendisini bir kez daha sonsuza dek kaçmış olduğu ufak ve tiksinç kulübenin içinde buldu ancak bu sefer başında hem iki muhafız bekliyordu hem de bağlanmıştı.

Achmet Zek'in Belçikalı'yı yakalaması için gönderdiği adamlar birer ikişer elleri boş geri dönüyorlardı. Her raporla hiddeti artan Achmet Zek'in sonunda öyle bir gözü dönmüştü ki kimse ona yanaşmaya cesaret edemiyordu. Adam küfürler ede ede çadırının içinde volta atıyordu fakat öfkesi nafileydi. Werper güzelim taşlarla beraber sırra kadem basmıştı. Parmaklarının arasından kayıp giden hazinesini geri almakta kararlı olan lideri kaçak teğmenin ölüm fermanını verdi.

Araplar kaçtıktan sonra maymunlar ölen arkadaşlarına odaklanmışlardı. İçlerinden biri ölmüştü fakat bir diğeri ve beyaz dev hâlâ yaşıyordu. Kıllı canavarlar bu ikisini etrafında toplanıp homurdanmaya başlamışlardı.

İlk bilincini kazanan Tarzan'dı. Oturur pozisyonda doğrulup kendisine baktı, omzundaki bir yaradan oluk oluk kan aktığını gördü. Yaşadığı olay onu afallatmış, dengesini bozmuştu fakat hâlâ hayattaydı. Yavaşça ayaklanıp göğsünde anlamlandıramadığı duygular uyandıran kadını son gördüğü çalılara baktı.

"Nereye gitti?" diye sordu.

"Tarmangan götürdü," diye yanıtladı maymunlardan biri. "Manganların dilini konuşan sen kimsin?"

"Ben Tarzan'ım," diye yanıtladı maymun adam. "Kudretli avcı, yüce savaşçı. Kükrediğimde tüm orman tir tir titrer. Ben Maymunların Tarzan'ıyım. Bir süredir uzaklardaydım fakat artık halkıma döndüm."

"Evet," dedi yaşlı maymunlardan biri. "Bu adam Tarzan. Tanıdım. Geri dönüşü bizim için bir zafer. Artık iyi avlanacağız."

Diğer maymunlar yaklaşıp maymun adamı kokladılar. Tarzan kılını bile kıpırdatmadan bekledi. Dişleri dudaklarının arasından görünüyordu, kasları mücadeleye hazırdı fakat maymunların içinde onun bu sürüdeki yerini sorgulayacak hiç kimse yoktu. Adamı inceleyen maymunlar sonunda onaylayan sesler çıkarıp diğerine döndüler.

Kurşun, öteki maymunun kafasını sıyırıp geçmişti fakat onu bayıltmak dışında önemli bir hasara yol açmış gibi görünmüyordu. En azından kendisine geldiğinde yeterince iyi görünüyordu.

Maymunlar Tarzan'a aslında doğuya doğru yol aldıklarını fakat kadının kokusunu aldıklarında onun peşine düştüklerini anlattılar. Şimdi yollarına dönmek istiyorlardı fakat Tarzan kararını vermişti bir kere; Arapları takip edip kadını onların elinden alacaktı. Bir müddet tartıştıktan sonra birkaç gün doğuda avlandıktan sonra dönüp Arapları bulmaya karar verdiler. Zaman, maymunlar için pek bir anlam ifade etmiyordu, özüne dönen Tarzan da aynı şekilde hissettiğinden isteklerini kabul etmekte herhangi bir sakınca görmedi.

Arapların peşinden gitmeyi ertelemesinin bir diğer sebebi de yarası yüzünden çektiği ıstıraptı. Tarmanganların silahlarına kafa tutmadan önce tamamen iyileşse daha iyi olurdu.

Böylece Jane Clayton elleri ayakları bağlanıp eski hapishanesine atıldı. Kurtarıcısı bildiği adam ise birkaç ay önce Londra'nın en münhasır ve kaliteli mekanlarında el sıkıştığı dostlarından evvel günlerini geçirdiği kıllı canavarlarla doğuda avlanıyordu.

Yine de beyninin arkasında bir yerlere gömülen iç sesi ona bas bas bağırıyor, burada ne işi olduğunu soruyordu; görünmez bir sebep yüzünden başka bir yerde, başka bir adam olmalıydı sanki. Ayrıca, Arapları avlayıp yabani hislerini uyandıran bu kadını kurtarmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu; doğrusunu söylemek gerekirse, bu keşfe çıkarken aklına gelen ilk sözcük kurtarmaktan çok yakalamaktı.

Tarzan için bu kadın herhangi bir orman dişisinden farksızdı, kalbini kaptırmıştı ve şimdi eşi olmasını istiyordu. Arapların onu yakaladığı açıklığa yaklaştıkça kulübede içindeki hayvanı uyandıran koku tekrar burun deliklerine dolmuş ve aniden açıklayamadığı hisler beslediği bu insanı bulduğunu söylemişti.

Mücevher kesesine ne olduğu ise onun için ayrı bir merak konusuydu, böylece kampa dönmek için iki farklı sebebi vardı. Parlak taşlarını ve kadını geri alacaktı. Sonra da maymunların yanına dönecek, geri kalan hayatını insanlardan ve medeniyetten uzakta yeni yeni hatırladığı ilkel yaşantısına kaldığı yerden devam edecekti. Diğer orman sakinleriyle avlanacak, savaşacaktı.

Diğer maymunlara bu konuyu açıp kendisine katılmalarını istediğinde hepsi kabul etti; Taglat ve Chulk hariç. Chulk genç ve güçlüydü, diğer maymunlardan daha zekiydi; bu yüzden hayal gücü daha gelişmişti. Onun için keşfe çıkmak ve maceralara atılmak daha keyifli olduğu için Tarzan'ı reddetti. Taglat'ın ise daha şeytani, daha içten pazarlıklı bir sebebi vardı. Öyle bir düşünceydi ki bu, Tarzan bilseydi gırtlağına yapışmakta bir an tereddüt etmezdi.

Taglat artık genç değildi fakat formunu koruyabilmiş bir maymundu. Boylu posluydu, acımasızdı, yılların getirdiği tecrübeyle kurnaz ve hırslıydı. O da oldukça cüsseliydi, hatta bu koca cüssesi bazen daha çevik düşmanlarına karşı ona yavaşlatıp aleyhine oluyordu.

O kadar suratsız, o kadar huysuz bir maymundu ki diğer somurtkanların arasında bile öne çıkıyordu -ki somurtkan olmak maymunların tabiatında vardı, sık görülürdü. Ayrıca, Tarzan bundan bihaber olsa da maymun adamdan ölesiye nefret ediyordu. Bu nefretini saklamasının tek sebebi, hepsinden daha asil olan bu adamın içinde uyandırdığı açıklanamaz korkuydu.

Bu ikisi Tarzan'a Achmet Zek'in köyüne yapacağı yolculukta eşlik edeceklerdi. Yola çıktıklarında sürü onlara son bir bakış atmaya lütfetti, sonra da büyük bir ciddiyetle karnını doyurmaya döndü.

Tarzan yol arkadaşlarının yola odaklanmasını sağlamakta epey zorlandı. Maymun aklı uzun süre odağını koruyacak güçte değildir. Kesin bir varış noktasıyla yola çıkmak ve yol süresince amaca sadık

kalabilmek bambaşka şeylerdir. Yolda dikkat dağıtabilecek bir sürü unsur çıkabilir.

Mesela Chulk, köy birkaç günlük değil de bir saatlik mesafedeymiş gibi yola atıldı. Birkaç dakika sonra düşmüş bir ağaç yüzünden dikkati darmaduman oldu. Kim bilir ne böcekler, kemirgenler yatıyordu koca gövdenin altında! Chulk'ı etrafında göremeyip onu aramaya dönen Tarzan maymunu çürüyen ağacın yanına oturmuş, tıpkı diğerlerinin yapacağı gibi toprağı deşeleyip böcek ararken buldu.

Tarzan kavgadan kaçınmak istiyorsa Chulk yemeğini bitirene kadar beklemekten başka şansı yoktu. Tam o yemeğini bitirdi derken, bu sefer de Taglat ortadan kaybolmuştu. Etraflı bir arayıştan sonra, kıymetli beyefendiyi üzerine bastığı bir böceğe eziyet ederken buldu. Tüm kayıtsızlığıyla oturup başka bir yeri izliyor, sakat böcek sürüne sürüne kaçmaya çalıştığında ve bir an gözleri umutla parladığında koca avcuyla uzanıp kafasına bir tane vuruyordu. Bıkana kadar aynı şeyi tekrarladıktan sonra zavallı oyuncağının acısına onu bir hamlede yutarak son verdi.

Tarzan böyle saçma sapan şeylerle uğraşmaktan Achmet Zek'in köyüne bir türlü varamıyordu. Yine de maymun adam sabırlıydı. Kafasında kurduğu plan, köye vardığında Chulk ve Taglat'ın yanında olmasını gerektiriyordu.

Antropoitlerin uçan rüzgârla dağılan dikkatlerini toplamak her zaman kolay olmuyordu. Chulk bitmek bilmeyen yoldan bitkin düşmüştü, her fırsatta mola vermeye çalışıyordu. Eğer Tarzan aklını Tarmanganların köyüne bulabileceği enfes yemeklerle doldurmasaydı çoktan vazgeçip sürüye dönmüştü bile.

Taglat, gizli amacını bir maymuna göre oldukça etkileyici bir azimle korumasına rağmen arada sırada Tarzan'ın desteği olmasa Chulk gibi çoktan vazgeçmişti.

Üçlünün keskin duyuları Arap kampın kokusunu aldığında nemli mi nemli bir gündüzdü. Sinsice yanaştılar, ormanda büyüyen envai çeşit yeşilliğin ve ağacın arasına gizlenerek pozisyon aldılar.

İlk çıkan dev maymun adam oldu. Yumuşak, bronz teni sıcak orman yüzünden terlerle parlıyordu. Arkasından da Chulk ve

Taglat emekliyor, tanrıya benzeyen liderlerinin biçimsiz taklitlerini andırıyorlardı. Sessizce çitin etrafını saran açıklığa ilerlediler, düşmanın köyünü gören bir ağacın alçaktaki dallarına tırmandılar. Buradan gireni çıkanı izleyeceklerdi.

Beyaz cübbeli bir atlı, köyün kapısından çıktı. Tarzan, Chulk ve Taglat'a oldukları yerde kalmalarını fısıldayıp bir maymun gibi daldan dala sallanarak Arap'ın peşine düştü. Bir sincabın hızı ve bir hayaletin sessizliğiyle ilerliyordu.

Arap ise arkasındaki ağaçlardan yaklaşan tehlikeden bihaber aheste aheste gidiyordu. Maymun adam rotasından sapıp hızını arttırdı, amacı atlının önüne geçmekti. Hedefine ulaşınca dar patikanın üzerine sarkan bir dalın tepesine tünedi. Kurbanı kuzeydeki büyük çölün ilkel melodilerini mırıldana mırıldana geldi. Tepesinde oturan yabani orman sakini ise bugün insan canı almaya yemin etmişti. Aynı adam birkaç ay önce Londra'da Lordlar Evi'nin üyelerinden biri, saygıdeğer bir müessesenin parçasıydı.

Arap sarkan dalın altından geçti, tepesinde yapraklar hışırdadı. Bronz tenli yırtıcı atlayıp sırtına çökerken at, kişneyip dört nala koşmaya başladı. Bir çift güçlü kol Arap'ı kaptı ve beraber eyerden düşüp patikaya yuvarlandılar.

On dakika kadar sonra maymun adam koltukaltında Arap kıyafetleri taşıyarak yol arkadaşlarına katıldı. Kazandığı ganimetlere gösterdi, alçak sesli hırıltılarla tüm bunların ne anlama geldiğini anlatmaya çalıştı. Chulk ve Taglat kumaşları elleriyle yokladılar, kokladılar, kulaklarına götürüp dinlediler. Sonra Tarzan onları patikaya götürdü, saklanıp beklediler. Achmet Zek'in yerli köleleri çok geçmeden ortaya çıktılar. Efendilerininkine benzeyen kıyafetler giyen adamlar yayan ilerleyerek kampa dönüyorlardı. Bir an gülüşüp konuşuyorlardı. Saniyeler sonra ise patikada cansız bedenleri uzanıyordu, üzerlerine üç tane ölüm makinesi eğilmişti. Tarzan, tıpkı ilk kurbanına yaptığı gibi kıyafetlerini çıkardı, sonra da Chulk ve Taglat'la beraber ilk saklandıkları ağaca döndü. Maymun adam burada kıllı dostlarıyla beraber giyindi, artık uzaktan bakınca bir ağacın dalına tünemiş beyaz cübbeli üç Arap'ı andırıyorlardı.

Karanlık çökene dek oldukları yerde beklediler çünkü Tarzan oturduğu yerden çitin içerisini görebiliyordu. Aradığı kadının kokusunu ilk aldığı kulübeyi kafasında işaretlemişti. Kapıda iki nöbetçi bekliyordu. Achmet Zek'in çadırını tespit etmesi de pek uzun sürmemişti, kayıp kesesi ve taşları muhtemelen ondaydı.

Chulk ve Taglat ilk başta kıyafetleriyle epey ilgilendiler. Kumaşı yokladılar, kokladılar, birbirlerine gururla iltifatlar yağdırdılar. Kendi çapında komik bir maymun olan Chulk, uzun ve kıllı kolunu kaldırıp Taglat'ın cübbesinin kukuletasını aşağı çekip maymunun gözlerinin önüne indirip ışığını söndürüverdi.

Doğası gereği huysuz maymun, bunu komik bulmadı. Birbirlerine el uzatmalarının yalnızca iki sebebi olabilirdi: Ya bit ararlar ya saldırırlardı. Tarmangan, kokan bu şeyin gözlerine indirilmesi ilki olamayacağından ikincisi olmalıydı. Bu bir saldırıydı! Chulk ona saldırmıştı.

Hırladı, görüşünü kapatan yün perdeyi kaldırmaya uğraşmadan diğer maymunun gırtlağına yapıştı. Tarzan aralarına girdi, böylece maymun adam onları ayırmayı başarana kadar üç koca yırtıcı, ağırlıklarını güç bela taşıyan ağaç dalında tepindiler.

Bu ırkta özür diye bir kavram yoktu, açıklama yapmak da son derece meşakkatli ve gereksizdi; bu yüzden Tarzan tehlikeyi dikkatlerini dağıtarak geçiştirdi, ikisini de gelecek planlarını düşünmeye itti. Sık sık kavgaya tutuşmaya alışkın maymunlar, dövüşlerini bir anda unutup barış içerisinde oturdular, maymun adamın onları Tarmanganların köyüne göndereceği anı beklemeye başladılar.

Tarzan yoldaşlarını saklandıkları yerden çıkardığında karanlık çökeli epey oluyordu. Yere indiler, köyün yan tarafındaki çitlere doğru ilerlediler. Bacaklarının rahatça hareket edebilmesi önemli olduğundan cübbelerinin eteklerini ellerinde toplayıp bir kollarının altına sokuşturdular. Maymun adam koşmaya başladı, sonra da tek sıçrayışta çitlerin tepesine vardı. Maymunlar aynı deyip deneyip kıyafetlerini yırtarlar diye endişelendiğinden onlara beklemelerini söyledi. Mızrağının bir ucunu kendisi tutup diğer ucunu yere, Chulk'a uzattı. Maymun mızrağı yakaladı, Tarzan yukarıdaki ucu tutarken hızla tırmandı. Sonunda bir eliyle çitin tepesini yakaladı.

Tarzan'ın yanına çıkmak güç olsa da pek oyalanmadı. Taglat da aynı şekilde tırmandı, sonra da üçü beraber sessizce köye girdiler.

Tarzan önce onları Jane Clayton'ın kaldığı kulübenin arkasına yönlendirdi. Duvardaki deliğin özenle tamir edilmiş olmasına rağmen burnu, kadının hâlâ orada olduğunu söylüyordu. Chulk ve Taglat kıllı yüzlerini duvara bastırıp kokladılar. İkisi de kadının kokusunu aldı. Kendi doğalarına ve akıllarına göre tepkiler verdiler. Chulk kayıtsız kaldı. Kadın, Tarzan içindi. Onun istediği tek şey, burnunu Tarmanganların yemeklerine gömmekti. Bunca yolu yemek için tepmişti, Tarzan da bunu ödül biçtiği için halinden memnundu. Ama Taglat sonunda besleyip büyüttüğü planını gerçekleştirebileceğini fark edince şeytani, kan çanağı gözleri kısıldı. Yolculuk süresince planını hatırlamak Taglat için oldukça zor olmuştu, hatta yer yer unutmuştu bile fakat şans eseri söylediği birkaç sözcükle ona asıl emelini hatırlatmayı başarmıştı. Bir maymun için gayet başarılıydı.

Sarkık dudaklarını yalayıp iğrenç bir sesle iç çekti. Kadını nerede bulabileceğini artık biliyordu, böylece Tarzan'la beraber Achmet Zek'in çadırına gitti. Bir Arap ve iki köle onları gördüyse de karanlıkta beyaz cübbeler kıllı maymunları ve dev liderlerini saklamakta gayet iyi iş çıkarıyordu. Adamların geçip gitmesini beklerken konuşuyormuş gibi çömeldiler. Sonunda tekrar yalnız kaldıklarında çadırın arkasına ilerlediler. İçeride Achmet Zek teğmenleriyle konuşurken dışarıda Tarzan dinliyordu.

BÖLÜM XVII

JANE CLAYTON'I BEKLEYEN ÖLÜMCÜL TEHLİKE

Onu Adis Abeba'da bekleyen kaderden korkan Teğmen Albert Werper, kaçmak için birkaç girişimde bulunduysa da siyahi Mugambi'nin kaçışıyla Habeşliler Werper'ın da zencinin yolundan gitmesini engellemek için gözetimi iki katına çıkarmıştı.

Werper bir müddet Abdul Mourak'a rüşvet teklif edip keseden birkaç mücevher vermeyi düşündüyse de sonra bu fikirden vazgeçti. Adam özgürlüğünün bedeli olarak hepsini isteyebilirdi, yani açgözlü Belçikalı başka bir yol bulmalıydı.

Sonra aklına başka bir yol geldi. Hem mücevherlerini koruyup hem de Habeşli lideri memnun edip alabileceği her şeyi aldığına ikna edebileceği bir alternatif vardı.

Böylece Mugambi'nin kayboluşunun ertesi günü Werper, Abdul Mourak'ı görmek istedi. Belçikalı, çadıra girip adamın çatık kaşlarını ve huysuz halini görünce biraz tedirgin olsa da kendisini insanoğlunun en yaygın zaafını hatırlayarak rahatlatmaya çalıştı; zenginlik uğruna en sağlam inançlar bile bükülebilirdi.

Abdul Mourak adamı bir süzdü, suratını ekşitti. "Şimdi ne istiyorsun?" diye sordu.

"Özgürlüğümü," diye yanıtladı Werper.

Habeşli kıs kıs güldü. "Yani sen de beni her aptalın istediği şey için rahatsız ettin."

"Özgürlüğümü satın alabilirim," dedi Werper.

Abdul Mourak bir kahkaha patlattı. "Satın almak mı?" dedi. "Neyle? Sırtındaki paçavralarla mı? Ya da belki de kıyafetlerinin altında

bin kilo fildişi taşıyorsundur. Defol! Aptal herif. Beni tekrar rahatsız edersen seni kırbaçlatırım."

Werper ısrarcıydı. Özgürlüğü ve büyük ihtimalle canı başarılı olmasına bağlıydı.

"Beni dinle," diye yakardı. "Sana öyle bir altın verebilirim ki on adam zor taşır. Sadece en yakın İngiliz toprağına güvenle götürülmek istiyorum."

"On adamın taşıyacağı altın mı?" diye tekrarladı Abdul Mourak. "Sen delirmişsin. Nereden bulacaksın o kadar altını?"

"Nerede saklandığını biliyorum," dedi Werper. "Söz verirsen seni ona götürürüm. On adamlık yük yeter mi?"

Abdul Mourak gülmeyi kesmişti. Belçikalı'yı büyük bir dikkatle süzüyordu. Adamın deli gibi bir hali yoktu. On adamlık altın! Akla hayale sığmıyordu. Habeşli bir süre sessizlik içerisinde düşündü.

"Eğer söz verirsem," dedi. "Bu altın ne kadar uzakta?"

"Güneye doğru bir haftalık mesafede," diye yanıtladı Werper.

"Bu altını dediğin yerde bulmazsak cezanın ne olacağını biliyor musun?"

"Eğer orada değilse kendi canımı feda edeceğim," dedi Belçikalı. "Orada olduğunu biliyorum, gömülüşünü kendi gözlerimle izledim. Daha fazlası da var; on adam değil, elli adam zor taşır. Eğer beni İngilizlerin korumasına götürmeye yemin edersen hepsi senin olur."

"Hayatınla kefil oluyor musun?"

Werper başını sallayarak onayladı.

"Tamam o halde," dedi Habeşli. "Söz veriyorum, beş adamlık altın bile olsa özgürlüğüne kavuşacaksın. Yine de ben altınımı alana kadar tutsağımsın."

"Benim için uygundur," dedi Werper. "Yarın yola çıkıyor muyuz?"

Abdul Mourak başıyla onayladı ve Belçikalı, nöbetçilere döndü.

Ertesi gün Habeşli askerler sürpriz bir kararla yönlerini kuzeydoğudan güneye çevirdiler. Tarzan ve iki maymunun, yağmacıların

köyüne girdiği gece Habeşliler yalnızca birkaç kilometre doğuda kamp kurmuşlardı.

Werper özgürlüğünün ve el değmemiş altın kesesindeki servetin tadını çıkarmanın hayalini kurarken Abdul Mourak tüm açgözlülüğüyle güneyde birkaç günlük mesafede onu bekleyen elli adamlık altınıyla neler yapacağını planlıyordu. Tam da bu sularda Achmet Zek, teğmenlerine bir kafile toplayıp şafak söker sökmez İngiliz'in köyünün yıkıntılarına gitmelerini emrediyordu. Firari teğmeninin oraya gömüldüğünü anlattığı serveti toplamanın vakti gelmişti de geçiyordu.

O işin detaylarını anlatırken sessiz bir dinleyici çadırın dışına sinmiş, aklını çelen güzel taşlarını ve kayıp kesesini aramak için içeri dalmaya hazır halde fırsat kolluyordu.

Achmet Zek'in yanık tenli teğmenleri sonunda çadırdan çıktı, liderleri de onlardan biriyle tütün yakmaya çıktı. İpekten çadırı korunmasızdı. O daha kapıdan çıkarken Tarzan bıçağını arkadaki duvara saplamıştı, 2 metrelik bir yarık açtı ve arkasında bekleyenlere işaret etti.

Çadıra önce Maymun adam, arkasından da cüsseli Chulk girdi fakat Taglat onları takip etmedi. Onun yerine arkasını döndü ve ilgisini çeken kadının kulübesine dönmek üzere gölgelere karıştı. Nöbetçiler kapının önünde oturmuş sohbet ediyorlardı. İçeride ise tüm umutları tükenen genç kadın iğrenç bir yatağın üzerine uzanmış, talihsiz kaderini bekliyordu. Beklenen an geldiğinde gözüne mümkün görünecek tek seçenekle özgürlüğüne kavuşacaktı. Şimdiye kadar hor görse de kendi canına kıymaktan başka çaresi kalmamıştı.

Sessizce nöbetçilere yanaşan beyaz cübbeli figür, kulübenin bir ucunda durdu. Hayvanın ilkel zekâsı görünüşünden faydalanmayı akıl edecek kadar gelişmemişti. Rahat rahat iki nöbetçinin arasından geçip gidebileceği halde bir suçlu gibi arkadan sinsice yanaşmayı seçmişti.

Kulübenin köşesine gelince durup bir göz attı. Nöbetçiler birkaç adım ötedeydi fakat yine de kendisini bir an bile ifşa etmedi.

Tarmanganların kullanmayı çok iyi bildiği yıldırım-sopalarından nefret ediyordu, daha güvenli bir yol bulacaktı.

Taglat etrafta sarkan dalları olan bir ağaç olmasını diledi. Kolaylıkla avının üzerine atlayabilirdi fakat etrafta ağaç olmamasına rağmen Taglat'ın aklına bir fikir geldi. Kulübenin tepesi nöbetçilerden biraz daha uzundu. Hâlâ Tarmanganların tepesine atlayabilirdi. Güçlü çenesinin tek kapanışı adamlar neye uğradıklarını anlamadan birinin canını alıverirdi. Diğeri de saldırmaya fırsat bulamadan güçlü ve çevik maymunun ikinci saldırısına kurban giderdi.

Taglat kulübenin arkasında birkaç adım geri çıktı, kendisini hazırlayıp koştu ve sıçradı. Kulübenin arka duvarının hemen üzerinde çatıya tutunmayı başardı. Duvarla desteklenen çatı, ağırlığına rağmen yıkılmadı. Bundan güç alan maymun bir adım attı, çatı önce büküldü, sonra da büyük bir çatırdamayla parçalandı ve maymun içeri düştü.

Gümbürtüyü duyan nöbetçiler hızla ayaklanıp içeri daldılar. Jane Clayton çaresizce bir yana yuvarlanmaya çalışıyordu fakat maymun o kadar yakınına düşmüştü ki elbisesi koca ayaklarının birinin altında sıkışmıştı.

Yanındaki hareketi hisseden maymun uzanıp kadını bir kolunun altına aldı. Cübbe kıllı kolu gizlediği için Jane Clayton bir an onu bir insanın kurtardığını sandı, çaresiz gözlerine dolan umutla sonunda kurtulacağını düşündü.

İki nöbetçi şimdi kulübedeydi fakat çatıdan düşen şeyin ne olduğundan emin olamadıklarından müdahale etmekte tereddüt ediyorlardı. Kulübenin karanlığına alışkın olmayan gözleri onlara hiçbir şey söylemiyordu. Maymun sus pus halde saldırmalarını beklediğinden herhangi bir ses de duyamıyorlardı.

Taglat, adamların saldırmayacağını anlayınca kolundaki kadının yüküne rağmen umutsuz bir mücadele ortaya koyabilirdi ancak kafasında başka bir plan vardı. Özgürlüğü için bir hamle yapmaya karar veren maymun kafasını eğdi, kapıda bekleyen iki nöbetçinin üzerine koştu. Kaslı kuvvetli omuzlarla iki adam da devrildi ve

tekrar ayaklanmaya fırsat bulamadan maymun köyün sonundaki çitlere doğru gölgelere karışarak gözden kaybolmuştu.

Kurtarıcısının hızı ve gücü Jane Clayton'ın içinde bir merak uyandırmıştı. Tarzan, Arap'ın kurşununa rağmen hayatta kalmış olabilir miydi? Koca ormanda onu kim Tarzan gibi taşıyabilirdi? Kocasının adını sayıkladı fakat cevap gelmedi. Yine de umutluydu.

Hayvan çitlere geldiğinde tereddüt bile etmedi, tek sıçrayışla tepeye varıp bir an havada asılı kalarak çitin diğer tarafına indi. Artık kadın neredeyse emindi, kollarında olduğu adam kocası olmalıydı. Maymun onu tıpkı Tarzan'ın defalarca yaptığı gibi ormana taşıyınca sonunda kararı kesinleşti.

Yağmacıların köyünden 1-2 kilometre uzaklaşıp ufak, ay ışığıyla aydınlanan bir açıklığa vardıklarında durdular ve kahraman kadını yere indirdi. Kabalığı biraz şaşırtıcı olsa da Jane emindi. Kocasına tekrar adıyla seslendi ve tam da o anda Tarmanganların kıyafetine alışkın olmayan maymun, cübbeyi yırtıp attı. Kadın, karşısındaki kıllı devin gudubet yüzü karşısında kelimenin tam anlamıyla dehşete düştü.

Jane Clayton iç parçalayan bir çığlıkla kendisinden geçti. Tam da o sırada yandaki çalılıklara gizlenmiş Aslan Numa, ikiliyi aç gözleriyle izleyip dudaklarını yalıyordu.

Achmet Zek'in çadırına giren Tarzan ise etrafını aramakla meşguldü. Yatağı paramparça etti, bir kutuyu ve çantayı yere atıp içindekileri kurcaladı. Gözünün iliştiği her şeye baktı. Keskin bakışları, yağmacıların liderinin sahip olduğu tek bir nesneyi es geçmedi ancak kese de taşlar da yoktu.

Sonunda taşlarının Achmet Zek'te olmadığına emin olan Tarzan -ki adamın üzerinde olmadıklarını tahmin ediyordu- arayışına devam etmeden önce dönüp kadını almaya karar verdi.

Chulk'a kendisini takip etmesini işaret edip çadırdan nasıl girdiyse öyle çıktı, Jane Clayton'ın tutulduğu kulübeye doğru göğsünü gere gere ilerledi.

Taglat'ın yokluğu onu şaşırtmıştı, yoldaşını Achmet Zek'in çadırının dışında bulmayı beklemişti ancak maymunların ne kadar

dengesiz olduğunu bildiğinden çok üzerinde durmadı. Taglat planlarını bozmadığı sürece yokluğu Tarzan'ı rahatsız etmiyordu.

Maymun adam kulübeye yaklaştıkça artan bir kalabalık gördü. Adamlar son derece endişeliydi. Chulk'ın kılığına rağmen bu kadar insan içine çıkmamasının daha iyi olacağına karar veren Tarzan maymuna kendisini köyün sonunda beklemesini söyledi.

Chulk gölgelerin arasından ilerlerken Tarzan kulübenin girişindeki adamlara doğru ilerledi. Yerlilerin ve Arapların arasına karışıp yaygaranın neden koptuğunu öğrenmeye çalıştı. Yanında bir mızrak, ok ve yay taşıdığını ve böylece şüpheli olabileceğini düşünmedi.

Diğerlerinin arasından geçip kapıya doğru ilerliyordu, tam kulübeye varacaktı ki Araplardan biri omzuna elini koyup "Sen kimsin?" diye sordu, kukuletasını indiriverdi.

Maymun adam uzun mu uzun yabani hayatının hiçbir noktasında durup düşmanıyla tartışmamıştı. İlkel hayatta kalma içgüdüleri birçok yeteneği barındırsa da tartışmak bunlardan biri değildir. Bu yüzden Tarzan yağmacılara koyun postu giymiş bir kurt olmadığını anlatmaya çalışmadı. Onun yerine adam daha cümlesini bile bitirmeden boğazına yapıştı, üzerine gelecek diğer adamların üzerine savurdu.

Arap'ı silah olarak kullanan Tarzan hızla kapıya vardı, birkaç saniye sonra da kulübedeydi. Etrafı hızlıca tarayınca boş olduğunu anladı ve burun deliklerine nahoş bir koku doldu; maymun Taglat buradaydı. Tarzan'ın dudaklarından tekinsiz bir hırıltı döküldü. Kapıya yüklenip adamı yakalamaya çalışanlar bu hırıltıyı duyunca geri çekildiler. Birbirlerine şaşkınlık ve tedirginlik içerisinde baktılar. Adamın kulübeye yalnız girdiğini görmüşlerdi fakat şimdi içeriden bir hayvan sesi geliyordu. Bu ne anlama geliyor olabilirdi? Nöbetçiler fark etmeden içeriye bir leopar veya bir aslan mı girmişti acaba?

Tarzan'ın gözleri, çatıda Taglat'ın düştüğü yarığı buldu. Maymun içeriye muhtemelen böyle girmiş ya da oradan bu yolla çıkmıştı. Araplar henüz kendilerine gelememişken tıpkı bir kedi gibi duvarın tepesini kavradı, kendisini tek hamlede yukarı çekip çatıya çıktı. Kulübenin arkasına atladı.

Araplar, duvarlardan sayısız el ateş ettikten sonra cesaretlerini toplayıp içeri girdiler. Kulübe boştu. Aynı anda Tarzan, köyün diğer ucunda Chulk'ı arıyordu fakat maymunun yerinde yeller esiyordu.

Kadınını kaybeden, yoldaşları tarafından terk edilen, kesesini ve taşlarını hâlâ bulamayan Tarzan hiddetle çitlerin üzerinden atladı ve ormana karıştı.

Şu anda kesesini aramaya devam edemezdi, Arap'ın kampına böyle bir kaosun ortasında girmek intihardan farksız olurdu.

Maymun adam köyden kaçarken firari Taglat'ın kokusunu kaybetmişti, şimdi ise ormanda turlayarak tekrar yakalamaya çalışıyordu.

Chulk, Arapların haykırışları onu dehşete düşürene kadar olduğu yerde beklemişti fakat bu korkunun üzerine bir de Tarmanganların yıldırım-sopaları eklenince panikle çite tırmanmıştı. Kıyafetlerini paramparça etmiş, homurdana homurdana ormanın derinliklerinde gözden kaybolmuştu.

Ormanda Taglat'ı ve kadını arayan Tarzan hızlı hareket ediyordu. Önünde ay ışığının aydınlattığı bir açıklık vardı. O açıklıkta maymun, Tarzan'ın aradığı kadının üzerine eğilmiş bağlarını koparıp ısırarak çözüyordu.

Maymun adamın takip ettiği yol onların hemen solunda kalıyordu, hedefini göremese bile rüzgâr kokularını keskin burnuna taşıyordu.

Bir an sonra Jane Clayton kocasının güvenli kollarında olacaktı, Aslan Numa atılmaya hazırlansa bile. Ancak zalim kader yine yapacağını yapmıştı; rüzgâr bir saniyeliğine yön değiştirdi ve maymun adamı kadına taşıyan koku diğer tarafa döndü. Tarzan açıklıkta yaşanan trajediyi 50 metreyle kaçırdı ve karısını kurtarma şansını kaybetti.

BÖLÜM XVIII

HAZİNE MÜCADELESİ

Tarzan başarısız olduğunu sabahın erken saatlerine kadar anlayamadı; ki bu başarısızlığını da yalnızca gecikmiş zafer olarak kabullenmişti. Yemek yiyip uyuduktan sonra tekrar yola çıkmıştı. Orman ne kadar uçsuz bucaksız olursa olsun tecrübeli ve azimli Tarzan'ı yıldıramazdı. Taglat istediği kadar kaçabilirdi; Tarzan gerekirse ormandaki her ağacı arar, sonunda yine onu bulurdu.

Maymun adam kendi kendisine böyle konuşarak karnını doyurmak için Geyik Bara'nın peşine düştü. Yarım saatlik bir yolculuk onu doğuya, epey kullanılmış bir patikaya götürdü. Maymun adam aniden çalıların arasından fırlayıp son sürat ona doğru koşmaya başlayan avıyla neye uğradığını şaşırdı.

Hâlâ patikayı takip eden Tarzan, dibindeki yırtıcının varlığından bihaber olan geyikten saklanmak için yanındaki ağaçlara atladı. Hayvanla aralarında hâlâ mesafe varken ağacın patikanın üzerine sarkan dallarından birine tünedi. Artık kurbanını bekleyen amansız bir yırtıcıydı.

Tarzan geyiği neyin korkuttuğunu bilmiyordu. Belki Aslan Numa veya Panter Sheeta'ydı ancak ne olduğu maymun adam için pek de önemli değildi. Avını diğer orman sakinlerinden korumaya, bu uğurda öldürmeye hazırdı. Eğer emeline kaba güçle ulaşamazsa, kurnaz zekâsıyla ulaşırdı.

Böylece geyik ölümün soğuk kollarına koşarken maymun adam sırtını gelen hayvana döndü. Usul usul sallanan dalın üzerinde çömeldi, keskin kulaklarıyla irkilmiş Bara'nın ayak seslerini dinledi.

Saniyeler sonra beklenilen an geldi. Zavallı geyik dalın altına adımını attığı maymun adam atılıp sırtına iniverdi. Bara beklenmedik

yükle devrildi. Dehşete düşen hayvan ayaklanmak için çabalasa da kaslı kollar kaçmasına izin vermeden kafasını kavradığı gibi boynunu kırdı. Bara oracıkta son nefesini verdi.

Maymun adam, Bara'yı öldürür öldürmez harekete geçti. Kim bilir geyiğin peşinde hangi sinsi yırtıcı dolanıyordu? Kurbanı daha son nefesini vermeden omzuna yükleyen Tarzan çevik bir sıçrayışla az önce indiği ağaca tekrar çıktı. Fırtına grisi keskin gözleri patikaya kilitlendi, geyiğin kaçtığı noktayı izlemeye başladı.

Çok geçmeden Bara'nın neden kaçtığı ortaya çıktı, bir atlının sesi gittikçe yaklaşıyordu. Maymun adam avıyla beraber birkaç dal yukarı çıktı, ağacın geniş gövdesine yaslanıp geyiğin kalçasından sulu bir parça koparıp çevikliğinin ve zekâsının meyvesini iştahla yemeye başladı.

Karnını doyururken patikayı izlemeyi de ihmal etmedi. Kıvrımlı yolda ilk önce ağızlık takılmış bir at, peşinden de tek sıra halinde diğer atlar ve üzerindeki adamlar belirdi.

Tarzan içlerinden birini tanıdı fakat maymun adam duygularını kontrol etmekte o kadar ustalaşmıştı ki yeri göğü inletip ormanı birbirine katmak bir yana dursun, yerini belli edecek tek bir hamle yapmadı.

Altından Habeşlilerle beraber geçen adam, Albert Werper'dan başkası değildi. Maymun adam, Belçikalı'yı pür dikkat izleyip çaldığı deri keseyi görmeye çalıştı.

Habeşliler güneye doğru ilerlerken tepelerinde bekleyen devden habersizlerdi. Heybetli mi heybetli, neredeyse çıplak beyaz adam omuzlarında bir geyiğin kanlı leşiyle izliyordu. Eğer Belçikalıyı takip edecekse bir daha ne zaman avlanabileceğinden emin olamadığından avını bırakmıyordu.

Tarzan silahlı kafileye dalıp Belçikalı'ya ulaşmaya çalışmanın intihardan farksız olduğunu biliyordu. Ormanda hayatta kalmanın yolu acıyı ve öfkeyi kontrol edip, ihtiyatlı ve kurnaz olmaktan geçiyordu.

Böylece Habeşliler ve Belçikalı güneye doğru yollarına devam ettiler, Maymunların Tarzan'ı da alçak dallara inmeden usul usul onları takip etti. İki günlük bir yürüyüş onları dağların önündeki

bir açıklığa getirdi. Bu açıklığa gelişini hatırlayan Tarzan'ın aklında belli belirsiz anılar ve garip bir hasret uyandı. Atlılar önde, Tarzan arkada yollarına devam ettiler. Maymun adam gerektiğinde yere eğilip saklanabilmek adına aradaki mesafeyi biraz açtı.

Habeşliler kömür olmuş ağaçlara vardıklarında durdular. Tarzan da yakınlardaki bir fundalığa pusup merak içerisinde onları izledi. Adamlar toprağı kazarken oraya gömdükleri bir eti almaya geldiklerini düşündü. Sonra güzel taşlarını nasıl gömdüğünü ve neden gömdüğünü hatırladı. Yerlilerin buraya gömdükleri şeyleri almaya gelmişlerdi!

Topraktan pis, sarı bir şey çıktığında Werper ve Abdul Mourak'ın keyiflerine diyecek yoktu. Tarzan bu taşları bir bir çıkarmalarını izledi. Hepsi aynı görünüyordu; hepsi kirli sarıydı fakat bir araya toplandıklarında Abdul Mourak'ın gözlerinde beliren aç parıltıyla hepsine dokundu, hepsini kucakladı.

Altın külçeler, maymun adamın aklını kurcaladı. Bunları daha önce nerede görmüştü? Neredelerdi? Neden Tarmanganlar bu kadar mutlu olmuştu? Kimindi bu taşlar?

Külçeleri gömen yerli adamları hatırladı. Muhtemelen onların malıydı. Werper maymun adamın taşlarını çaldığı gibi o yerlilerin malını da çalıyordu. Tarzan'ın gözleri öfkeyle parladı. Yerli adamları bulup bu hırsızlara getirmek istiyordu. Acaba köyleri neredeydi?

Tüm bunlar aklından geçerken bir grup adam açıklığın kıyısındaki ormandan çıkıp yanmış bungalovun enkazına doğru yürümeye başladı.

Onları ilk gören, temkini elden bırakmayan Abdul Mourak oldu fakat yolu çoktan yarılamışlardı bile. Abdul Mourak adamlarına seslenip hazırlanmalarını istedi. Afrika'nın kalbinde kimin düşman kimin dost olduğunu kim bilebilirdi?

Werper eyerine tırmanırken dönüp gelenlere baktı. Sonra da soluk benzi ve titreyen dizleriyle Abdul Mourak'a döndü.

"Achmet Zek ve yağmacıları," diye fısıldadı. "Altın için gelmişler."

Achmet Zek tam da bu sırada altın külçelere bakıp İngiliz'in bungalovunu gördüğü ilk andan itibaren korktuğunun başına geldiğini

anladı. Birisi ondan hızlı davranmış, bir başkası hazinesini çoktan çıkarmıştı.

Arap'ın hiddetten gözü döndü. Son zamanlarda şansı bir türlü yaver gitmiyordu. Mücevherleri ve Belçikalı'yı kaybetmişti. İngiliz kadın bir kere yaptığı yetmezmiş gibi bir daha kaçmıştı. Şimdi de birisi gelip güvende olduğuna inandığı hazinesine göz dikmiş, her şeyini çalmaya gelmişti.

Hırsızların kim olduğu umurunda değildi. Altınlarını böyle kolay kolay vermeyecekti. Adamlarına bir emir haykırıp atını dehledi ve dört nala Habeşlilerin üzerine atıldı. Araplar tüfeklerini başlarının üzerinde salladılar, küfürler savurup liderlerinin peşinden savaşa koştular.

Abdul Mourak'ın adamları hiç zaman kaybetmeden ateş açtılar, birkaç Arap'ı eyerlerinden düşürdüler. Yağmacılar düşmana varır varmaz kılıçlarına, tabancalarına ve tüfeklerine sarıldılar. Açıklık kan gölüne dönerken her biri son derece amansız bir mücadele ortaya koyup, canını dişine takarak dövüşüyordu.

İlk dalgada Werper'ı gören Achmet Zek, Belçikalı'nın peşine düştü. Belçikalı ise hak ettiği korkunç cezadan kaçmak için atını dehleyip dört nala kaçmaya başladı. Achmet Zek, teğmenlerinden birine saldırının başına geçmesini ve Habeşlileri katledip altını kampa götürmesini emrettikten sonra Belçikalı'yı takip etti. Ortada hazine söz konusu olsa bile Arap'ın gözünü kan ve intikam bürümüştü.

Onlar ormanda gözden kayboladursunlar, arkalarında bıraktıkları savaş gittikçe kızışıyordu. Habeşliler de Achmet Zek'in zalim adamları da geri adım atmıyor, düşmana nefes aldırmıyorlardı.

Kanlı savaş, fundalıklarda saklanan Tarzan'ın etrafına öyle bir kuşatmıştı ki maymun adamın kaçıp Werper'ın ve Arap liderin peşine düşmesi imkânsızdı.

Habeşliler maymun adamı da içine alan bir çember oluşturmuşlar, bağırıp çağıran ve palalarıyla kâh saldıran kâh darbeleri savuşturan Arapları da içine almışlardı.

Achmet Zek sayı üstünlüğüne sahipti, bu yüzden Menelek'in askerleri yavaş yavaş erimeye mahkûmdu. Tarzan için bu mücadelenin

sonucu herhangi bir önem taşımıyordu. Kanlı savaşı izlemesinin tek sebebi bu gözü dönmüş savaşçılardan kaçmak, Belçikalı'nın ve mücevher kesesinin peşine düşmekti.

Werper'ın Numa'ya kurban gittiğine o kadar emindi ki Bara'yı avladığı patikada ilk gördüğünde gözlerinin ona bir oyun oynadığını düşünmüştü ancak kafileyi takip ettiği ve gözünü Belçikalı'dan bir an olsun ayırmadığı iki günün sonunda artık ikna olmuştu: Werper hayattaydı. Elbette bu da akıllara Werper sandığı cesedin sahibinin mi olduğu sorusunu getiriyordu.

Tarzan, çok değil birkaç hafta öncesine kadar artık hatırlamadığı karısının gururu ve neşe kaynadığı olan bakımsız fundalığın arkasına saklanırken bir Arap ve bir Habeşli kılıçlarını birbirlerinin boğazına savura savura atlarını yanına kadar sürdüler.

Arap, Habeşliyi attan düşürene kadar geri adım atmadı. At, Tarzan'ın üzerine doğru sendeledi, kafasına aldığı acımasız darbeyle oracıkta ölen Habeşlinin cansız bedeni ise üzerine yığıldı.

Habeşli düşerken Tarzan'ın aklından geçen tek şey, boşta kalan atla kaçabileceğiydi. İrkilen hayvan kendisine gelene kadar çıplak dev sırtına çoktan atlamıştı. Güçlü eller atın dizginlerini kavradı. Arap ise artık eski bir eyerde, yeni bir düşmanla karşı karşıyaydı.

Bu düşmanın bir kılıcı yoktu, mızrağı ve yayı ise sırtındaydı. Şaşkınlığını hızla üzerinden atan Arap bu cüretkâr düşmana haddini bildirmek için kılıcını kaldırdığı gibi üzerine atıldı. Maymun adamın kafasına sağlam bir darbe indirmeyi hedeflediyse de Tarzan kılıcı eğilerek savuşturdu. Arap, düşman atın bacağını değdiğini hissetti; devasa bir kol onu belinden yakaladığı gibi eyerinden kaptı. Düşmanı çembere doğru dört nala koşarken, kendisini kalkan olarak kullanılırken buldu.

Ölüm çemberinden çıkar çıkmaz Arap'ı bir köşeye atan Tarzan düşmanını son gördüğünde adam açıklığın kıyısından var gücüyle ormana doğru koşuyordu.

Mücadele bir saat daha sürdü, ayakta kalan son Habeşliler de ölene veya kuzeye kaçana dek bitmedi. Kaçanlar azımsanacak sayıda değildi, Abdul Mourak da bunlardan biriydi.

Galip yağmacılar Habeşlilerin kazdığı altın külçeleri güle oynaya topladılar ve liderlerinin dönüşünü beklemeye koyuldular. Sevinçleri, kolunun altında bir düşmanla savaş meydanında at koşturan adamı görünce kursaklarında kalmıştı. İçlerinden biri ise maymun adamın insanüstü gücünden haberdardı, diğerlerine uzun uzadıya anlatacak zamanı da vardı.

Hepsi Maymunların Tarzan'ının şöhretini duymuştu elbette, karşılaştıkları bu beyaz devin orman düşmanlarının en amansız celladı olduğunu duyunca korkuları ikiye katlandı. Tarzan'ın öldüğünden eminlerdi!

Tabiatları gereği batıl inançlı olan yağmacılar, ölü bir adamın ruhunu gördüklerini düşündüler. Hayalet, yağmaladıkları ve yakıp kül ettikleri evine beklenmedik bir anda dönebilirdi. Birbirlerine tedirgin bakışlar attılar, fısıltılarla hayaletin dönüp de onları altınla basarsa ne yapacaklarını tartıştılar. Öfkeli bir hayaletin içinde yanan intikam aşkının hiddetini tahmin edemiyorlar, etmek de istemiyorlardı.

Onlar konuştukça korkuları derinleşti, yayıldı. Hemen arkalarındaki nehirde, sazlıkların arasına gizlenmiş bir grup çıplak savaşçının her hareketlerini izlediklerinden habersizlerdi. Nehrin ötesindeki tepelerin ardından gelmişti bu siyahi adamlar, kavganın gürültünün sesini duyunca kulak kabartmışlar ve neler olup bittiğini merak etmişlerdi. Temkinle akıntıyı takip etmişler, sazlıklara varınca sessizce bu yabancıları izleyebilecekleri bir köşeye çekilmişlerdi.

Tarzan'ın hayaletinin her an dönebileceği düşüncesi her geçen saniye liderlerine olan sadakatlerini ve korkularını test ederken yağmacılar, yarım saat kadar Achmet Zek'in dönmesini beklediler. Sonunda içlerinden biri herkesin içinden geçeni dillendirerek Achmet Zek'i aramak adına ormana girmek istediğini açıkladı. Hepsi atlarına koştu.

"Altın burada güvende," diye içini rahatlatmaya çalıştı bir diğeri. "Habeşlileri öldürdük, altını taşıyabilecek kimse kalmadı. Haydi, gidip Achmet Zek'i arayalım!"

Birkaç saniye sonra yağmacılar arkalarında bir toz bulutu bırakarak dört nala açıklıkta ilerliyorlardı. Nehri çevreleyen sazlıkta gizlenmiş olan yerliler ise Opar'ın yere yığılmış altınlarına yönelmişlerdi.

Achmet Zek ormana vardığında Werper araya hatırı sayılır bir mesafe koymuştu ancak Achmet Zek daha tecrübeliydi, arayı hızla kapatıyordu. Can derdine düşen çaresiz Belçikalı artık temkini elden bırakmış, dar patikada bile atını dehleyip hızlanmaya çalışıyordu.

Arkasından Achmet Zek'in ona seslenip durmasını emrettiğini duyabiliyordu fakat Werper nefes nefese kalan, dehlenmekten gövdesi kanayan atının durmasına asla izin vermiyordu. Ormanın içerisinde 200 metre kadar ilerlemişken yollarına kırılmış bir ağaç dalı çıktı. Normalde bir atın umursamadan üzerinden atlayacağı kadar ufak bir engeldi fakat Werper'ın atı yorgunluktan bayılmak üzereydi. Dal ağrıyan ayaklarına takıldığında sendeledi, dengesini kuramayıp patikaya yığıldı.

Werper ise havaya uçup birkaç metre ileri yuvarlandı, ayaklanır ayaklanmaz atına koştu. Dizginlerini kaptığı gibi hayvanı sürükleyerek ayağa kaldırmaya çalıştı fakat atın kalkmaya ne hali ne de isteği vardı. Belçikalı küfürler eşliğinde hayvana vururken Achmet Zek belirdi.

Belçikalı bir anda ölen hayvana eziyet etmeyi bırakıp tüfeğini kavradı, atı kendisine siper alıp ateş açtı. Kurşunu Achmet Zek'in atını göğsünden vurdu, Werper'ın tekrar ateş etmek için hazırlandığı yerden 100 metre ötede devrildi. Atıyla beraber düşen Arap, kalkıp Belçikalı'nın aldığı pozisyonu görünce o da hemen kendi atının arkasına geçti. Böylece birbirlerine ateş açmaya, karşışıklı küfretmeye başladılar. Maymunların Tarzan'ı ise Achmet Zek'in arkasından ormana girmişti bile. Silahların patlayış sesini duyunca ağaç dallarında yolculuk etmenin bir adım atmaya daha mecali kalmamış Habeşli bir atın sırtında gitmekten daha hızlı ve daha güvenli olduğuna karar verdi.

Patikanın yanından ilerleyen maymun adam silahlı mücadeleyi izleyebileceği bir noktaya varınca durdu. İçlerinden biri atının üzerinden kafasını çıkarıyor, silahını ateşleyip hemen eğiliyordu. Sıra

diğerine geçiyordu. Diğeri ateşlerken o da silahını doldurup aynı eylemi tekrarlamaya hazırlanıyordu.

Altın külçelerini korurken ölen bir Habeşlinin silahı Abdul Mourak tarafından alelacele eline tutuşturulan Werper'ın cephanesi bitmek üzereydi, çok yakında son kurşununu da kullanacak ve Arap'ın tanıdık merhametine kalacaktı.

Hem ölecek hem de hazinesini kaybedecekti. Belçikalı çaresizce bir plan arayışına girdi, başarılı olma ihtimali olan tek yol, Achmet Zek'e rüşvet vermekti.

Sonunda tek kurşuna kalan Werper çatışmanın durulduğu bir anda rakibine seslendi.

"Achmet Zek," diye haykırdı. "Bu aptalca savaşı sürdürürsek bu patikada hangimiz çürüyeceğiz Allah bilir! Sen belimdeki kesede olan mücevherleri istiyorsun. Ben de canımı kurtarmak ve özgür olmak istiyorum. Canım ve özgürlüğüm benim için mücevherlerden çok daha kıymetli. Gel ikimiz de istediğimizi alalım, barış içinde yolumuza dönelim. Ben keseyi atımın üzerine, senin görebileceğin bir yere koyacağım. Sen de silahını atının üzerine, kabzası bana dönük halde koyacaksın. Sonra ben gideceğim, kese sana kalacak. Sen de gitmeme izin vereceksin. Yalnızca canımı ve özgürlüğümü kurtarmak istiyorum."

Arap bir an durup düşündü. Sonra da konuştu. Son kurşununu kullanmış olması verdiği cevabı etkilemişti.

"Git o zaman," diye gürledi. "Keseyi arkanda görebileceğim bir yere bırak. Bak, ben de silahımı kabzası sana bakacak şekilde koyuyorum. Git."

Werper keseyi belinden çıkardı. Keder ve şefkatle parmaklarını deriye bastırıp içindeki taşları hissetti. Ah, birkaç tanesini bari alabilseydi! Ancak Achmet Zek kalkmış, keskin gözleriyle Belçikalı'nın her hareketini izliyordu.

Werper pişmanlıkla keseyi içindekilere dokunmadan atının üzerine koydu. Tüfeğini de yanına alıp patikada temkinli Arap'ın gözlerinden saklanana kadar ilerledi.

Achmet Zek hareket etmedi, böyle durumlarda kendisinin de pek çok kez yaptığı gibi bir hainlikle karşı karşıya olabileceğini düşündü. Şüphelerinde ise yanılmamıştı. Belçikalı, Arap'ın görüş açısından çıkar çıkmaz bir ağacın arkasına pusup ölü atını ve kesesini izlemeye başladı. Tüfeğini kaldırmış, diğerinin hazineyi almaya geleceği yere doğrultmuş bekliyordu.

Achmet Zek ise canını onursuz bir hırsızın ve katilin merhametine bırakacak kadar aptal değildi. Tüfeğini de alıp patikadan ayrıldı, ormana girip yeşil yaprakların ve sıkı dalların arasından sürünmeye başladı. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde patikaya paralel olarak ilerliyordu fakat bir saniye bile olsun gizlenmiş rakibinin tüfeğinin görüş açısına girmiyordu.

Böylece Achmet Zek ölü atın yanına kadar geldi. Kese tüm ihtişamıyla orada duruyordu. Hemen ötede ise Werper gittikçe sabrını ve sükunetini yitiriyor, Arap'ın neden ödülünü almaya gelmediğini düşünerek endişeleniyordu.

Tam da o anda kesenin hemen üzerinde bir tüfeğin süngüsünü gördü. Arap'ın ona oynadığı oyunu anlayamadan süngü, kesenin kemere bağlanmak için kullanılan ipine takıldı ve birkaç saniye sonra patikanın yanına çekilip gözden kayboldu.

Yağmacı kendisini bir anlığına gösterdi fakat o kadar küçük bir parçaydı ki Werper başarılı olacağından emin olmadığı bir atış yaparak kurşununu harcamak istemedi.

Achmet Zek kıs kıs gülerek ormana doğru birkaç adım ilerledi, Werper'ın yakınlarda bir yerlerde onu vurmak için beklediğinden ağacın arkasına gizlenip tüfeğinin tetiğiyle oynayan Belçikalı'yı görmüş kadar emindi.

Werper yaklaşmaya cesaret edemedi, açgözlülüğü ise oradan ayrılmasına izin vermiyordu. Böylece olduğu yerde elinde tüfeğiyle pür dikkat patikayı izleyerek bekledi.

Keseyi görüp tanıyan sadece Achmet Zek değildi. Böylece yağmacı yürüdükçe bir başkası da tepesinde ölüm sessizliğinde onu takip ediyordu. Arap çalılıkların seyrek olduğu bir bölgeye geldiğinde kesenin içine açıp gözlerine bayram ettirmek istediğinde Tarzan hemen üzerinde durdu.

Achmet Zek ince dudaklarını diliyle ıslatıp kesenin ağzını açtı, avcuna biraz döktü.

Elindeki taşları görür görmez kaşları çatıldı, bir küfür savurdu ve ufak taşları hayal kırıklığıyla yere fırlattı. Tüm keseyi boşaltıp hepsini tek tek inceledi, sonra da öfkeyle üzerlerinde tepindi. Yüzü hiddetle çarpılıp bir iblisinkine benzemişti, tırnakları avuçlarına batıyordu.

Tarzan ise olan biteni hayretle izliyordu. Kesesi için kopan yaygaranın nedenini, diğeri keseyi ardında bırakıp gittikten sonra Arap'ın ne yapacağını merak etmişti. Merakını giderdikten sonra Achmet Zek'i öldürüp kesesini ve güzel taşlarını alacaktı, zaten Tarzan'ın değiller miydi?

Arap'ın boş keseyi bir kenara atmasını, sonra da topuza benzeyen uzun silahını aldığı gibi gözden kayboluşunu izledi. Achmet Zek Werper'ın izlediği patikaya yönelmiş, usul usul ağaçların arasından ilerliyordu.

Adam kaybolur kaybolmaz Tarzan etrafa saçılan kesesini toplamak için yere indi. Taşları yakından gördüğünde ise Arap'ın neden öfkelendiğini anladı. Maymun adamın dikkatini çeken güzel, parıl parıl parlayan büyüleyici taşların yerinde sıradan, nehir taşları duruyordu.

BÖLÜM XIX

JANE CLAYTON VE ORMAN CANAVARLARI

Özgürlüğüne kavuşan Mugambi'yi ise zor günler bekliyordu. Tanımadığı bir orman ülkesine bu kadar yol tepmişti fakat etrafta su yoktu, yiyecek ise yok denecek kadar azdı. Böylece birkaç gün sonra o kadar güçten düşmüştü ki ayakta duramayacak hale gelmişti.

Büyük yırtıcılardan korunmak için inşa etmesi gereken sığınağı yapacak gücü her geçen gün yitiriyordu. Ayrıca, yiyebileceği ağaç kökleri ve su bulmak da gittikçe zorlaşıyordu.

Aralarında epey bir mesafe olan birkaç durgun su birikintisi onu
136- susuzluktan ölmekten kurtarmıştı ancak yeni bir ülkeye varıp büyük bir nehir bulana dek bu acınası hali sürmüştü. Nehrin çevresinde meyve de ufak avlar da boldu; çevikliğini, kurnazlığını ve verde bulduğu bir ağaçtan yaptığı derme çatma topuzuyla avlanıp karnını doyurabilirdi.

Waziri'nin eteklerine varana dek önünde upuzun bir yol olduğundan Mugambi, mantıklı düşünüp gücünü ve sağlığını toparlayana dek olduğu yerde kalmaya karar verdi. Birkaç günlük bir molayla iyice dinlenirdi. Yola zayıf bir halde çıkarsa sağ salim dönemeyebilirdi. Bu riski göze alamazdı.

Böylece kendisine sazdan bir barınak yapıp etrafını dikenli çitlerle çevreledi. Karanlık çöktüğünde burada güvenle uyuyabilirdi, gündüz ise zayıflamış kaslarını eski kudretlerine kavuşturmanın yolu et yemekten geçtiği için ava çıkabilirdi.

Bir gün avlanırken geçtiği patikadaki bir ağaca tünemiş olan bir çift yabani göz onu yakaladı. Kan çanağına dönmüş, şeytani gözlerdi bunlar. Gaddar ve kıllı bir yüze aitlerdi.

Takipçisi, Mugambi'nin ufak kemirgeni öldürmesini sonra da kulübesine dönmesini izledi. Daldan dala konarak zencinin izini takip etti.

Bu hayvan Chulk'dan başkası değildi. Uyuyan adama nefretten çok merakla bakıyordu. Tarzan'ın ona giydirdiği Arap kıyafetleri maymunun içinde Tarmanganları taklit etme isteği uyandırmıştı ancak cübbe rahatsız edip hareketlerini kısıtladığı için çoktan parçalayıp bir kenara atmıştı.

Şimdi gördüğü Gomangan ise çok daha rahat görünen kıyafetler giyiyordu: Bir peştamal, birkaç bakır eşya ve tüyden yapılma bir başlık. Bunlar Chulk'a durmadan bacaklarına dolanan, dallara ve yapraklara takılan beyaz çarşaftan daha pratik göründü.

Mugambi'nin omzundan sarkan, kalçasının yanında sallanan kese Chulk'ın dikkatini çekmişti. Tüylerle ve püsküllerle süslenmiş kese oldukça büyüleyiciydi, bu yüzden maymun Mugambi'nin sığınağının etrafında dolanıp bu keseyi veya adamın üzerindeki kıyafetleri çalmak için fırsat kollamaya başladı.

Bu fırsatı çok beklemesi gerekmedi. Çitlerin içinde güvende hisseden Mugambi, sıcak bir öğlen vaktinde barınağının gölgesinde gün batana ve hava biraz serinleyene dek şekerleme yapıyordu.

Tepeden izleyen Chulk ise savaşçının tembel bir öğleden sonrayı uyuyarak geçirdiğini görünce tünediği ağacın sarkmış dalından çitlerin içine atladı. Uyuyan adama yumuşak ve ses çıkarmayan adımlarla, yaprakların veya çimlerine üzerine basmamaya özen göstererek yanaştı.

Adamın yanında durdu, eğilip üzerindekileri incelemeye başladı.

Chulk güçlüydü güçlü olmasına fakat küçük beyninin ücra köşelerinden gelen bir ses ona adamla dövüşmekten kaçınmasını söyledi. Bu ses, insanoğluna duyulan tuhaf korku ormandaki en güçlü hayvanlarda bile vardır. Çünkü hepsi ilkeldir, insanoğlu onlardan üstündür.

Mugambi'nin peştamalını onu uyandırmadan çıkarmak imkânsızdı. Çıkarabileceği tek şey topuz ve keseydi. Kese, adam uykusunda dönerken omzundan düşmüştü.

Bu ikisini alan Chulk, hiç yoktan iyi olduğunu düşünerek ağacına dönmek için telaşla çekildi. Adama bu kadar yakın olmak tüylerini diken diken etmiş, beynindeki kırmızı alarmı harekete geçirmişti. Çitlerden çıkar çıkmaz arkasına bile bakmadan kaçmaya başladı. Saldırıya uğrayan veya yanında kendi türünden bir başkası olan Chulk daha cesur davranabilirdi belki fakat yalnız başınayken, üstelik öfkeli de değilken işler farklı bir boyut alıyordu.

Mugambi, kesenin yokluğunu uyandıktan bir müddet sonra fark etti. Hemen panikledi. Nereye gitmiş olabilirdi? Uyurken yanındaydı, bundan emindi; kesenin içindekiler kaburgalarına batıp rahatsız etmişti bir kere. Evet, uykuya daldığında kese yanındaydı. O zaman şimdi neredeydi?

Mugambi'nin vahşi hayal gücünün canlandırabildiği tek şey ölen arkadaşlarının ve düşmanlarının hayaletleriydi. Kesesinin ve topuzunun ortadan kayboluşunu yalnızca böyle açıklayabiliyordu fakat sakinleşip daha detaylı bir araştırma yapınca üstün avcılık içgüdüleri, ona batıl inançların ötesinde bir şey gösterdi.

Yanındaki ezilmiş çimenlerde kocaman, bir adamınkine benzeyen bir ayak izi vardı. Mugambi neler olup bittiğini anlarken gözleri kocaman açıldı. Barınağından derhal ayrılıp bulduğu kokuyu takip edebilmek için etrafta dolandı. Ağaçlara tırmandı, hırsızın nereye gittiğini anlamaya çalıştı fakat daldan dala atlayarak kaçan temkinli maymun iz sürücü, Mugambi'yi savuşturmayı başardı. Tarzan onları takip etmiş olabilirdi fakat hiçbir sıradan ölümlü onu fark edemezdi.

Dinlenip gücünü toplamış savaşçı şimdi Waziri'ye olan yolculuğuna çıkmaya hazırdı. Kendisine yeni bir topuz yapıp sırtını nehre döndükten sonra ormanın devasa labirentine daldı.

Taglat ise kurbanının ayaklarını ve ellerini bağlayan halatları çözmeye çalışadursun, yakınlardaki bir çalıya pusmuş olan aslan gitgide avına yaklaşıyordu.

Maymunun sırtı aslana dönüktü. Koca kafasını da yaprakların arasından çıkan koca kafasını çevreleyen gür yelesini de görmedi. Kudretli arka ayakların bir sıçrayış için turuncu göbeğin altına

çekildiğinden de bihaber olan maymun, tehlikeyi ancak aslan bir zafer narası atıp var gücüyle kükrediğinde sezdi.

Taglat bir an arkasına dönüp baktı, sonra da baygın kadın olduğu yerde bırakıp onu dehşete düşüren korkunç sesten kaçmak için tersine doğru koşmaya başladı ancak çok geç kalmıştı. Aslan saniyeler sonra antropoitin geniş omuzlarına çöküverdi.

Saldırıya uğrayan maymun düşerken içindeki tüm güç büyük bir kırılmayla açığa çıktı. Doğanın en temel hayatta kalma içgüdülerine ve kanunlarına göre ihtiyacı olan kudrete ve çevikliğe kavuşan Taglat arkasını döndüğü gibi yırtıcıya öyle bir karşı koydu ki, Aslan Numa bile mücadelenin akıbeti için endişelendi.

Taglat, aslanı yelesinden kaptığı gibi sarı dişlerini canavarın boğazına geçirdi, ağzına dolan kıl ve kanla hırladı. Aslanın ıstırap ve hiddet dolu kükremeleri ve maymunun sesi birbirine karışıp ormanda yankılandı. Huzur içerisindeki hayvanlar, bir anda panikleyip sağa sola kaçışmaya başladılar.

İki düşman çimenlerde yuvarlanıp sanki içlerine iblis girmiş gibi kıran kırana dövüştüler. En sonunda devasa kedi arka ayaklarının üzerinde yükselip pençelerini Taglat'ın göğsüne geçirdi, var gücüyle yüklenip maymunun göğsünü yırttı. Numa amacına ulaştı: Paramparça olan antropoit son defa titreyerek, çelikten düşmanının karşısında yere yığılıp son nefesini verdi.

Ayaklanan Numa, etrafına bakıp başka bir düşman aradı fakat gördüğü tek şey, birkaç metre ötesinde baygın yatan kadın oldu. Avının üzerine ön ayağını koyup öfkeli bir zafer narasıyla kükredi.

Bir müddet daha açıklıkta tetikte bekledi, keskin gözleri etrafı taradı. Kadını tekrar gördü. Boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. Çenesi açılıp kapandı, salyası akıp Taglat'ın ölü yüzüne damladı.

Tekinsiz, kocaman açılmış sarı-yeşil gözlerini kırpmadan Jane Clayton'a dikti. Haşmetli, görkemli duruşunu bozup bir anda küçüldü. İblis yüzlü kedi, son derece dikkatli bir şekilde şeytani emellerle kıza doğru yürümeye başladı.

Yaklaşan tehlikeye rağmen iyi niyetli kader, Jane Clayton'ı mutlu uykusundan uyandırmadı. Aslanın yanında durduğunu da burun deliklerinin onu kokladığını da anlamadı. Kokuşmuş nefesi

almadı, yüzünün birkaç santimetre üzerinde açılan çeneden damlayan salyayı hissetmedi.

Sonunda aslan ön ayağıyla kadını yuvarladı, durup ölü olup olmadığını tarttı. Ormandan gelen bir koku veya ses dikkatini dağıtınca gözleri tekrar Jane Clayton'ı bulmadı. Kadına arkasını dönüp Taglat'tan kalanlara yöneldi, oturup iştahla avını yemeye başladı.

Jane Clayton sonunda uyandığında bu manzarayla karşı karşıyaydı. Tehlikeye alışkın olduğundan bilinci açılınca gördüğü dehşete rağmen sükûnetini korudu. Ağlamadı, bağırıp çağırmadı veya hareket etmedi. Sessizce, gördüklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı.

Aslanın maymunu öldürdüğünü, 15 metre ötede karnını doyurduğunu görebiliyordu ancak ne yapabilirdi? Elleri ve ayakları bağlıydı. O zaman sabırla beklemeliydi ancak Numa, maymunu yedikten ve sindirdikten sonra gelip onu yiyecekti; tabii eğer o sırada onu sırtlanlar ve ormanda cirit atan diğer yırtıcılar keşfetmezse.

Böyle ürkünç düşüncelere kapılırken bir anda ellerinin ve ayaklarının daha fazla acımadığını fark etti. Hatta elleri artık ayrıydı, sırtına batmak yerine iki yanında uzanıyorlardı.

Merakla bir elini oynattı. Nasıl bir mucizeydi bu? Artık bağlı değildi! Usulca diğer uzuvlarını da hareket ettirdi. Özgürdü. Bağlarının nasıl çözüldüğünü bilmiyordu. Taglat'ın kendi şeytani emelleri için halatları kemirdiğini ve Numa atlamadan birkaç saniye önce kopardığını tahmin edemezdi. Jane Clayton'ın içini dolduran sevinç ve şükran uzun sürmedi. Yanına çömelmiş bu heybetli yırtıcının karşısında özgürlük ne işe yarardı ki? Belki farklı koşullar altında olsaydı durumu lehine çevirebilirdi fakat şimdi özgür olmasına rağmen kaçması neredeyse imkânsızdı.

En yakın ağaç 100 metre ilerideydi. Aslan ise 50 metreden yakındı. Kalkıp o dallara yetişmeye çalışmak ne kadar cazip görünürse görünsün intihar demekti, Numa bir sonraki öğününün kaçmasına izin vermezdi. Başka bir olasılık daha vardı; tamamen hayvanın huyuna ve karakterine bağlı olan bir olasılık.

Karnı neredeyse doymuştu, kadının kaçmasını umursamayabilirdi ancak Jane sadece tahmine ve ihtimallere dayanarak böyle bir risk alabilir miydi? Emin değildi. Öte yandan da şansını denemeden,

elinde olan imkânları kullanmadan canını böyle teslim etmeye de gönlü razı değildi.

Aslanı dikkatle izledi. Hayvan onu başını çevirmeden göremezdi. Jane ona bir oyun oynamaya karar verdi. Sessizce en yakın ağaca doğru, aslandan öteye yuvarlandı ve Numa'nın onu bıraktığı şekilde tekrar yattı. Şimdi yalnızca birkaç metre daha ilerideydi.

Nefesini tutup aslanı izledi fakat Numa durumu fark ettiğini belirten herhangi bir işaret göstermedi. Jane tekrar yuvarlandı, birkaç metre daha kazanıp tekrar taş kesildi.

Jane Clayton böyle böyle kaçarken bozulan sinirleri yüzünden aradan saatler geçmiş gibi hissediyordu. İkinci avının kaçtığından bihaber aslan ise mutlu mutlu yemeğini yemeye devam ediyordu. Kadın ağaçtan yalnızca birkaç metre ötedeydi, bir yuvarlanış sonra ayağa kalkıp temkini bir kenara bırakarak kurtuluşuna doğru cesur bir adım atabilirdi. Aslan bir anda arkasını döndüğünde Jane yuvarlanışının tam da ortasındaydı. Hayvanın gözleri kadına kilitlendi. Jane'in sırtından soğuk terler aktı. Ölüm sonunda onu yakalamıştı.

Bir müddet boyunca ne kız ne de aslan kıpırdadı. Hayvan hareket etmeden, başı dönük halde neredeyse 50 metre ötede olan kurbanını izlemeye devam etti. Kadın da gaddar gözlerle kurduğu teması kesmiyor, kıpırdamamaya devam ediyordu.

Artık bu gerilimi daha fazla kaldıramayan Jane boğazında yükselen çığlığı güçlükle bastırırken, Numa bilerek yemeğine döndü fakat kulakları, arkasındaki kadını dinlemek üzere açılmıştı.

Celladının dikkatini çekmeden dönemeyeceğini anlayan Jane Clayton, bütün gücünü tek bir hamlede harcamaya karar verdi; ağaca ulaşıp sarkan dallardan birine tırmanmayı deneyecekti. Kendisini ve cesaretini toplayıp bir anda ayağa fırladı. Tam da o an aslan arkasını dönüp kükredi, yeri göğü inleterek kadının üzerine atıldı.

Ömürlerini Afrika'daki büyük yırtıcıları avlamaya adayanlar, size saldırıya geçen bir aslan kadar hızlı hiçbir hayvan olmadığını söyleyeceklerdir. Büyük kedinin kısa mesafe sıçrayışı son sürat gelen devasa bir trenden farksızdır. Bu yüzden Jane Clayton'ın

aralarındaki mesafeye rağmen başarması gereken sıçrayış, aslanın hızıyla karşılaştırınca neredeyse imkânsızdı.

Yine de korku oldukça etkili bir motivasyondur. Numa Jane'in tırmanmakta olduğu ağaca sıçradı, pençeleri kadının botlarına denk geldi. Jane aslanın pençesinden işte böyle kaçtı. Kendisini, aslanın uzanabileceği dallara hızla çekti.

Aslan bir müddet altında volta attı, hırlamaya ve inlemeye devam etti. Jane Clayton ise hemen üzerinde kendisine kapanmış, nefes nefese titriyordu. Yaşadığı korku dolu anlarla sinir sistemi altüst olan kadın, bu tedirgin halinde bir daha asla yere inemeyecekmiş gibi hissediyordu. Sadık Waziri'siyle arasında kalan bu ormanın her köşesi yırtıcı kaynıyordu.

Aslan sonunda pes edip açıklığı terk ettiğinde karanlık çöküyordu. Geride bıraktığı maymun kalıntılarını kemirmeye gelen sırtlanlar olmasa bile Jane Clayton gece vakti ağaçtan inebileceğini düşünmüyordu. Böylece kendisini uzun ve yorucu bir geceye hazırladı, gün doğunca ölümle yüz yüze gelmeden kaçış yolları aramaya karar verdi.

O kadar yorgundu ki sonunda bitkinliğinin karşısında korkuları bile dayanamadı. Ağacın nispeten verdiği güvenliğe dayanarak, rahatsız edici olsa bile gövdeye yaslanıp kendisini oturduğu dalın uzantısı olan iki dalla destekledi, sonra da uykuya daldı.

Uyandığında güneş çoktan yükselmişti, altında ise Numa'dan da sırtlanlardan da eser yoktu. Kalan tek şey maymunun yere saçılmış kemikleriydi. Birkaç saat önce yaşanan dehşet olmasa gayet huzurlu bir yer gibi görünüyordu.

Artık hem susuzluk hem de açlıkla sınanıyordu. Ya aşağıya inecekti ya da açlıktan ölecekti. Sonunda yolculuğuna devam etmek adına kendisini toparlamayı başarabildi.

Ağaçtan inip güneye, Waziri'nin yaylalarına doğru yola koyuldu. Bir zamanlar huzurlu ve mutlu olduğu evin yerinde artık yalnızca acı bir enkaz olduğunu bilse de en azından geniş açıklığa çıktıktan sonra ülkeye dağılmış olan Waziri köylerinden birine varabileceğini umuyordu. Hiç olmasa yorulmak ne demek bilmeyen Waziri avcılarıyla karşılaşabilirdi.

Yakınlardan bir yerlerden bir silah patladığını duyduğunda yarım günlük yol kat etmişti. Durup dinledi, sesler uzun bir süre tekrar etti. Bu ne anlama geliyor olabilirdi? Aklına gelen ilk şey Araplar ve Wazirilerin mücadelesi oldu ancak galip gelen tarafın kim olduğunu, bir dostla mı yoksa bir düşmanla mı karşı karşıya kalacağını bilmiyordu. Bu yüzden kendisini ifşa etmekten kaçındı.

Birkaç dakika dinledikten sonra iki veya üç tüfekten fazla silah olmadığına kanaat getirdi. Tam olarak ne kadar uzakta olduklarını bilmiyordu, yine de yaklaşmaktan kaçındı. Sonunda da risk almamaya karar vererek takip ettiği patikanın yanındaki bir ağaca tırmandı, olan bitenin ortaya çıkmasını bekledi.

Çatışma durulurken Jane birkaç adamın sesini duydu. Kelimeleri ayırt edemese de silahlar artık patlamıyordu, iki adam birbirine bağırıyordu. Bir adam sırtı Jane'e dönük halde usul usul patikada ilerliyor, elinde hazır bekleyen tüfeğiyle geldiği yolu izliyordu.

Jane Clayton adamın yakınlarda misafir ettikleri Bay Jules Frecoult olduğunu şıp diye anladı. Tam derin bir oh çekip ona seslenecekti ki adam bir anda telaşlanıp ormana atladı, kendisini patikadan gizledi. Bir düşman tarafından takip edildiği belliydi, o yüzden Jane Clayton hiç ses çıkarmadı. Frecoult'un dikkatini dağıtmak veya düşmanı ona yönlendirmek istemezdi.

Frecoult saklandıktan hemen sonra beyaz cübbeli bir Arap patikada belirdi. Jane Clayton saklandığı yerden ikisini de görebiliyordu. Achmet Zek'i, evini yağmalayan ve onu tutsak alan çetenin lideri olarak tanıdı. Arkadaşı ve müttefiki olan Frecoult tüfeğini Arap'a doğrulturken Jane'in kalbi durdu, hedefi kaçırmaması için içinden dua etmeye başladı.

Achmet Zek patikanın ortasında durdu. Keskin gözleri çalılıkları taradı. Uzun figürü suikasta kurban gitmeye çok uygundu. Keskin bir ses duyuldu, Belçikalı'nın saklandığı çalılıklardan bir duman yükseldi. Achmet Zek sendeleyip yüz üstü yere yığıldı.

Werper tekrar patikaya çıktığında tepesinden gelen zafer dolu haykırışla neye uğradığını şaşırdı. Bu beklenmedik sesin kimden geldiğini anlamak için döndüğünde ağaçtan atlayıp zaferini kutlamak için açtığı kollarla ona doğru koşan Jane Clayton'ı gördü.

BÖLÜM XX

JANE CLAYTON TEKRAR TUTSAK

Albert Werper, Leydi Greystoke'un saçının dağılmış ve kıyafetlerinin parçalanmış olmasına rağmen hayatında hiçbir kadını bu kadar güzel bulmamıştı. Tüm umutları tükenmişken bir arkadaşına, bir kurtarıcıya denk gelen kadın, neşeyle resmen parlıyordu.

Belçikalı kadının evine yapılan hain saldırıya dair şüpheleri olduğunu düşündüyse bile bu samimi karşılama o şüpheleri silmeye yetmişti. Adam evlerinden ayrıldığından beri başına gelenleri anlatan kadın, sıra kocasının ölümüne gelince gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu.

144- "Hayretler içerisindeyim," dedi Werper sahte bir sempatiyle. "Fakat şaşırmadım. Oradaki şeytan," deyip Achmet Zek'in bedenini işaret etti. "Tüm ülkede terör saçtı. Wazirilerin muhtemelen ya öldürülmüşlerdir ya da güneye kovalanmışlardır. Achmet Zek'in adamları evinin enkazında bekliyor, oradan umut yok. Tek umudumuz Achmet Zek'in ölümü yayılmadan kamplara ulaşmak, kuzeye giderken onlara ihtiyacımız olacak. Başarabileceğimize inanıyorum. Bu yağmacının kim olduğunu öğrenmeden önce misafiri olmuştum. Kamptakiler nasıl bir adam olduğunu öğrenince ona sırtımı döndüğümü bilmiyorlar. Gel! Achmet Zek'in adamları cesedini bulup geride kalan zalimlere haber uçurmadan önce varmalıyız. Bu son umudumuz, Leydi Greystoke, eğer başaracaksak tüm inancınıza ihtiyacım olacak. Arap'ın benden çaldığı cüzdanı alıp döneceğim, burada bekleyin."

Böylece Werper hızla ölü adama yaklaştı. Dizlerinin üzerine çöküp çevik parmaklarla yokladı, keseyi aradı. Tuhaf bir şekilde Achmet Zek'te değildi. Ayaklanıp belki yola düşmüştür umuduyla keseyi ve içindekileri aradı ancak şansı onda da yaver gitmedi. Ölü atını

ve patikanın iki yanındaki ormanları da aradı, sonuç hep aynıydı; keseden eser yoktu. Kafası karışmış, hayal kırıklığına uğramış ve son derece öfkeli halde geri geldi. "Cüzdanım yok," dedi sertçe. "Daha fazla onu aramakla zaman harcayamam. Dönen yağmacılardan önce kampa varmalıyız."

Adamın gerçek yüzünü bilmeyen Jane Clayton planlarında absürt bir şey görmedi. Adamın yağmacıyla kurduğu dostluk hikâyesine inanarak kendisine sunduğu umuda dört elle sarıldı, Albert Werper'la beraber bir zamanlar tutsak olduğu kampa doğru yola çıktı.

Kampa yolculuklarının ikinci gününde, sıcak bir öğlen vardılar. Açıklığın kıyısında durdular, Werper kadını o yağmacılarla konuşurken her dediğini onaylaması için uyardı.

"Onlara seni kamptan kaçtıktan sonra yakaladığımı ve Achmet Zek'e anlatacağım," dedi. "O inatçı Wazirilerle çatışırken beni seni kampa getirmem için gönderdi. Bize buradan yanımıza birkaç koruma alıp kuzeye gitmemizi emretti. Seni kuzeye götürüp bana ismini verdiği köle tüccarına satmamı istiyor. Hikâyemiz bu."

Kadın, Belçikalı'nın sahte dürüstlüğüne kandı. Çaresiz durumlarda çaresiz yöntemlere başvurulması gerektiğini düşündü. Bu durumda, yağmacıların köyüne tekrar girerken korkudan dizleri titrese bile yol arkadaşının ona sunduğundan başka bir seçenek göremiyordu.

Werper nöbetçilere kapıları açmalarını söyleyip kolunda Jane Clayton'la rahat rahat kampa girdi. Nöbetçiler şaşkınlıklarını gizleyemediler. Onuru lekelenen ve her yerde avlanan teğmenin böyle korkusuzca, kendi isteğiyle geri gelmesi Leydi Greystoke'u kandırdığı gibi onları da kandırdı.

Askerler Werper'ın selamına karşılık selam verdiler ve getirdiği tutsağı faltaşı gibi açılmış gözlerle izlediler.

Belçikalı hemen Achmet Zek'in yokluğunda kampın emanet edildiği Arap'ı aradı. Cüretiyle tüm şüpheleri savuşturdu, dönüşünü kabul ettirdi. Kaçak bir kadın tutsağı geri götürmesi ona güvenmelerini kolaylaştırdı. Mohammed Beyd, kendisini yarım saat önce ormanda görse gözünü bile kırpmadan doğrayacağı adamla sohbet ederken buldu.

Jane Clayton tekrar eski hapishanesine tıkılmıştı fakat burada olmasının Frecoult'la beraber yağmacılara oynadıkları bir oyun olduğunu düşündüğünden eskisi gibi korkmuyordu. İğrenç, nahoş hapishane artık umutsuz ve çaresiz hissettirmiyordu.

Bir kere daha bağlandı, kapısına bir kez daha muhafızlar koyuldu; Werper ise gitmeden hemen önce kulağına cesaret verici sözler fısıldamıştı. Sonra da ayrılıp Mohammed Beyd'in çadırına yönelmişti. Achmet Zek'le beraber ayrılan yağmacılar liderlerinin cansız bedeniyle ne zaman dönerler tahmin edemiyordu. Düşündükçe içine bir korku yayılıyordu. Eğer şahidi olmazsa planı suya düşerdi.

Diğerleri hikâyenin aslıyla döndükleri zaman kamptan güle oynaya ayrılmasının ne anlamı kalırdı ki? Çekeceği cezayı ve ıstırabı birkaç gün ertelemekten başka ne yapmış olurdu? Canını eninde sonunda kaybedecekti. Bu gaddarlar her patikayı, her kestirmeyi avuçlarının içi gibi biliyorlardı. Werper kıyıya varamadan soluğu ensesinde alırlardı.

Böyle düşünceler aklını meşgul ederken Mohammed Beyd'in bağdaş kurup sigara içtiği çadıra girdi. Arap, huzuruna gelen Av-

rupalı'ya baktı.

"Hoş geldin, kardeşim!" dedi.

"Hoş buldum!" diye yanıtladı Werper.

Bir müddet ikisi de konuşmadı. Sessizliği ilk bozan Arap oldu.

"Efendim Achmet Zek son gördüğünde iyi miydi?" diye sordu.

"Günahtan ve ölümlü tehlikelerden hiç bu kadar uzakta ve güvende olmamıştı," diye içini rahatlattı Belçikalı.

"İyi, iyi," diye yanıtladı Mohammed Beyd sigara dumanını üfleyip.

Birkaç dakika boyunca tekrar sessizlik çöktü.

"Eğer ölmüş olsaydı...?" diye sordu Belçikalı. Gerçeği anlatıp Mohammed Beyd'i rüşvetle yanına çekmeyi düşünüyordu.

Arap'ın gözleri kısıldı, dik dik Belçikalı'ya baktı.

"Düşünmüyor değilim, Werper. Kandırdığın, kelleni isteyen adamın kampına dönüşün beklenmedikti. Yıllardır Achmet Zek'in yanındayım, onu annesinden daha iyi tanırım. Asla affetmez, ona ihanet eden bir adama ise bir daha asla güvenmez; bunu bilirim.

Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence Achmet Zek çoktan öldü. Öteki türlü bu kampa dönmen için ya daha cesur bir adam ya da tam bir aptal olman lazım. Haydi diyelim yanlış düşünüyorum, az önce beni sen doğruladın. Achmet Zek'in günahlardan ve yaşamın tehlikelerinden korunmuş olduğunu az önce sen söylemedin mi? Achmet Zek öldü. İnkâr etmene gerek yok. Ben ne annesiyim ne de karısı. Oturup feryat edecek halim yok. Bana neden geri döndüğünü söyle. Ne istediğini söyle, Werper. Achmet Zek'in bahsettiği mücevher kesesi hâlâ sende mi? Öyleyse beraber kuzeye gidip beyaz kadının parasını ve kesenin içindekileri bölüşmememiz için bir neden yok, değil mi?"

Adamın şeytani gözleri kısıldı, iblise benzeyen yüzündeki ince dudakları kıvrıldı. Mohammed Beyd Belçikalı'ya sırıttı.

Arap'ın tavrı Belçikalı'yı hem rahatlatmış hem tedirgin etmişti. Liderinin ölümünü böyle kolayca kabullenmesi cinayetten bizzat sorumlu suikastçıyı rahatlatmıştı; mücevherleri paylaşmaya gelince, Werper Mohammed Beyd mücevherlerin yerinde yeller estiğini öğrenince ne yapardı bilmek istemiyordu.

Mücevherleri kaybettiğini söylemek Arap'ı kızdırabilir ve şüphelendirebilir, yeni bulduğu kaçış şansını sabote edebilirdi. Tek umudu Mohammed Beyd'i mücevherlerin hâlâ onda olduğuna inandırmak ve kaçabileceği bir fırsatın doğmasını beklemekti.

Eğer Arap'la beraber kuzeye gitmeyi becerebilirse hayatına ve özgürlüğüne ipotek koyan bu tehdidi defedebilirdi. Denemeye değerdi. Başka bir çıkış yolu göremiyordu.

"Evet," dedi. "Achmet Zek öldü. Beni esir alan bir Habeşli'yle çatışırken can verdi. Onlar savaşırken ben kaçtım ancak Achmet Zek'in hayatta kalan adamı olduğunu düşünmüyorum. Aramaya gittikleri altın Habeşlilerin elinde. Şimdi bile muhtemelen bu kampa doğru yürüyorlardır. Achmet Zek Habeşli bir köyü yağmaladığı için Menelek'ten buraya onu katletmeye gelmişler. Epey kalabalıklar, bir an önce kaçmazsak Achmet Zek'le aynı kaderi paylaşacağız."

Mohammed Beyd sessizlik içerisinde dinledi. Kâfirin hikâyesinin ne kadarı gerçekti bilmiyordu fakat artık bu kampı terk etmek ve

kuzeye gitmek için bir sebebi vardı. Belçikalı'ya karşı çıkması için bir sebebi yoktu.

"Eğer seninle kuzeye gelirsem," dedi. "Mücevherlerin ve kadının parasının yarısı benim, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Werper.

"İyi," diye yanıtladı Mohammed Beyd. "Şimdi gidip sabaha kampı toplamalarını emredeyim." deyip ayaklandı.

Werper, adamı kolundan tutup durdurdu.

"Bekle," dedi. "Önce kaç kişi götüreceğimizi hesaplayalım. Çoluk çocuk ve kadınlar bize yalnızca yük olur. Habeşliler bize kesin yetişir. En cesur adamlarından birkaçını alalım, sonra da BATIYA gittiğimizi söyleyelim. Habeşliler bizi aramak için geldiklerinde yanlış yola gidecekler, peşimizden kuzeye gelseler de batıda olduğumuzu düşündüklerinden acele etmeyecekler."

"Sendeki akıl yılanda yok, Werper," dedi Mohammed Beyd bir gülümsemeyle. "Senin dediğin gibi olsun. Yirmi adam bizimle gelsin. *Batıya* gidelim, sonra da köyden ayrılalım."

"Tamam," diye derin bir oh çekti Belçikalı ve karar verildi.

Ertesi sabah, gece gözüne bir damla uyku girmeyen Jane Clayton, hapishanesinin dışından gelen seslerle uyandı. Birkaç dakika sonra Bay Frecoult ve iki Arap içeri girdi. Araplar ayaklarını çözüp kadını ayağa kaldırdılar. Bileklerindeki halatı ise gevşetip eline kuru ekmek tutuşturdular ve dışarı çıkardılar.

Jane, Frecoult'a neler olup bittiğini sorgulayan bir bakış attı. Werper da Arap'ın dikkati dağılır dağılmaz eğilip kadının kulağına her şeyin planın bir parçası olduğunu fısıldadı. İçi rahatlayan genç kadın uzun ve sefil bir gecenin sonunda yitirdiği umuduna tekrar kavuştu.

Kısa bir süre sonra Jane bir atın sırtına bindirildi, etrafı Araplarla çevrelendi. Beraber batıya doğru yola çıktılar, yarım saat sonra yön değiştirip kuzeye yöneldiler.

Bay Frecoult onunla sık olmasa da konuşuyordu. Jane de planın bir parçası olarak adamı onu kurtaran değil esir alan kişi olarak

görmeliydi. Bu yüzden Avrupalı ve Arap arasındaki dostane ilişki onda herhangi bir şüphe uyandırmadı.

Werper kadınla konuşmamayı başarsa bile onu düşünmeden edemiyordu. Günde gözleri yüz kere Jane'e kayıyor, büyüleyici çehresini ve bedenini düşlüyordu. Her saniye daha çok âşık oluyordu, içinde büyüyen arzu onu neredeyse delirtecekti.

Jane ya da Mohammed Beyd dost ve müttefik bildikleri adamın aklından geçenleri bir bilseler ortada kafile namına hiçbir şey kalmazdı.

Werper hâlâ Mohammed Beyd'le beraber kalmayı başaramamıştı. Eğer geceyi adamın çadırında geçirebilseydi suikast planlarını çok rahat hayata geçirebilirdi.

Mohammed Beyd ikinci günde atını tutsağına yanaştırdı. Arap, yola çıktıkları günden beri ilk defa kadınla ilgileniyor gibi görünüyordu fakat adam açgözlü bakışlarla cübbesinin altından defalarca kadını ve güzelliğini izlemişti.

Bu ilgi yeni oluşmamıştı. İngiliz'in karısında Achmet Zek'in eline düştüğü ilk andan itibaren gözü vardı fakat gaddar lideri yaşadıkça Mohammed Beyd kadını hayal etmekten bile sakınmıştı.

Şimdi işler farklıydı, istediği kadınla arasında duran tek şey Hristiyan bir köpekti. Bu kâfiri katledip kadını da mücevherleri de almak ne kolay olurdu! Mücevherlerle birlikte köle tüccarının kadına vereceği paraya gerek kalmazdı, böylece kadının tek sahibi olmanın sefasını sürebilirdi. Evet, Werper'ı öldürecekti! Mücevherleri de İngiliz kadını da alacaktı!

Gözlerini yanındaki kadına çevirdi. Ne kadar da güzeldi! Parmakları açılıp kapandı. Sıska, kahverengi pençeler, kurbanının yumuşak tenini hissedebilmek için yanıp tutuşuyordu.

"Bu adamın seni nereye götürdüğünü biliyor musun?" diye sordu eğilip.

Jane Clayton başını yukarı aşağı salladı.

"Zenci bir sultanın oyuncağı olmaya razı mısın?"

Jane doğruldu, başını çevirdi fakat soruyu cevaplamadı. Bay Frecoult'un Arap'a oynadığı oyuna rağmen kendisine ihanet edip korkuyla ve tiksintiye cevap vermekten çekindi.

"Bu kaderden kaçabilirsin," diye devam etti Arap. "Mohammed Beyd seni kurtaracak," sonra da bronz parmaklarıyla kadının sağ elini öyle bir kavradı ki sımsıkı tutuşu dudaklarından dökülemeyen tüm arzusunu ifşa etti.

"Seni canavar!" diye inledi Jane. "Beni yalnız bırak yoksa Bay Frecoult'u çağıracağım!"

Mohammed Beyd söylenerek geri çekildi. İnce üst dudağı kıvrıldı, beyaz dişlerini gösterdi.

"Bay Frecoult?" diye alay etti. "Öyle biri yok. Adamın adı Werper. Bir yalancı, hırsız ve katil. Kongo'da liderini öldürüp Achmet Zek'e sığındı. Achmet Zek'i evine yönlendiren o. Kocanı takip etti, altını çalmaya çalıştı. Bana onu kahramanın olarak gördüğünü anlattı. Seni kuzeye götürüp zenci bir sultanın haremine satmak için sana oyun oynuyor. Mohammed Beyd senin tek umudun." Kadına düşünecek çok şey veren Arap, kafilenin önüne ilerledi.

Jane Clayton, Mohammed Beyd'in anlattıklarının ne kadarının doğru olduğunu bilmiyordu fakat umutları yerle bir olmuştu. Düşmanlar ve tehlikelerle dolu bir dünyada güvendiği tek insan olarak baktığı adamın her hareketini sorgulamaya başladı.

Yolda onun için farklı bir çadır kurulmuş, Mohammed Beyd ve Werper'ın arasına konuşlandırılmıştı. Bir muhafız öne, bir muhafız arkaya yerleştirilmişti. Bu önlemlerle Jane'i bağlama ihtiyacı hissetmemişlerdi. Jane Clayton, Mohammed Beyd'le yaptığı konuşmanın akşamında çadırının girişine oturmuş, kampta olan biteni izliyordu. Ona Mohammed Beyd'in zenci kölelerinden birinin getirdiği yemeği yemişti: Manyoktan yapılma kekler; yeni öldürülen bir maymundan, birkaç sincaptan ve bir gün önce katledilen bir zebradan kalanlardan yapılan bir yahni. Daha önce yemeğindeki en ufak şeye isyan edecek Baltimore güzeli hayatta kalma mücadelesine teslim olalı çok olmuştu.

Kadının gözleri adamlar tarafından ezilmiş ormanın açıklığında gezinirken artık yakındaki nesneleri, görgüsüz adamların

gülüşmelerini, aralarında tartışmalarını veya ilerideki ormanı görmüyordu. Bakışları her şeyin içinden geçiyor, uzaklardaki bir bungalovu ve mutlu olduğu zamanları düşünüyordu. Gözlerinde mutluluk ve keder gözyaşları birikmişti. Uzun, boylu poslu bir adamın tarlalarda ata bindiğini, basit kapının önünde bahçesinden topladığı güllerle onu beklediğini görüyordu. Tüm bunlar artık geçmişin bir parçasıydı. Meşaleler, kurşunlar ve bu iğrenç, ilkel, cahil adamların nefretiyle yanıp kül olmuştu. Jane Clayton bastırmaya çalıştığı acı bir hıçkırıkla usul usul titreyerek arkasını dönüp çadırına girdi, yatağı olan pis çarşaflara yüzüstü kendisini attı. Uykuya dalıp gelip geçici de olsa huzur bulana dek hıçkıra hıçkıra ağladı.

Uyurken sağındaki çadırdan bir adam sessizce dışarı çıktı. İlk önce girişteki muhafıza yanaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam onaylayıp kendi çadırına döndü. Jane Clayton'ın çadırının arkasına yanaşıp oradaki muhafıza da bir şeyler fısıldadı. O muhafız da diğerinin peşinden gitti.

Adam ölüm sessizliğinde, çadırın girişindeki düğümleri çözdü ve yavaşça içeri süzüldü.

BÖLÜM XXI

ORMANA KAÇIŞ

Yatağında dönüp duran Albert Werper'ın şeytani aklındaki tek şey, yanındaki çadırda uyuyan kadındı. Mohammed Beyd'in ona aniden duyduğu ilgiyi fark etmişti, adamı kendi standartlarında değerlendirdiğinde kadınla neden ilgilendiğini anlayabiliyordu.

Düşünceleri kafasında at koştururken, içinde Mohammed Beyd'e karşı içgüdüsel bir kıskançlık uyandı, savunmasız kadına neler yapacağından korktu. Arap'la aynı emelleri güden Werper tuhaf bir mantıkla kendisini Jane Clayton'ın koruyucusu ilan etti. Mohammed Beyd yapsa iğrenç olarak nitelendirilecek şeyleri kendisinin
52- yapması fikrinin cazip görüneceğini düşündü.

Kadının kocası ölmüştü, Werper da ölüm meleğinin Jane'in kalbinde açtığı boşluğu kendisi doldurmak istiyordu. Jane Clayton'a evlenme teklif edebilirdi. Bu, Mohammed Beyd'in asla yapmayacağı bir şeydi. Kız da Mohammed Beyd'den ve bu ahlaksız şehvetinden tiksinecekti.

Belçikalı'nın kendisini tutsağa duyduğu hislerin karşılıklı olduğuna kısa sürede inandırmış, içinde beslediği bu yeni şefkati kadınsı yollarla kabullenmişti.

Bir anda aklına gelen bir fikir tüm benliğini ele geçirdi. Battaniyeleri üzerinden atıp ayaklandı. Botlarını giydi, cephane kemerini takıp silahını kılıfına geçirdi. Çadırından çıkıp dışarı baktı. Tutsağın çadırının önünde muhafız yoktu! Bu ne anlama geliyor olabilirdi? Kader kesinlikle onun lehine çalışıyordu.

Kadının çadırının arkasına yöneldi. Orada da bir muhafız yoktu! Tüm rahatlığıyla çadıra yürüyüp içeri girdi.

İçerisi ay ışığıyla loş bir şekilde aydınlanıyordu. Bir gölge battaniyelerin üzerine eğilmişti. Birkaç söz fısıldandı ve battaniyelerde yatan kişi oturur pozisyonda doğruldu. Albert Werper'ın gözleri yavaşça çadıra alıştı. Eğilen gölgenin bir adam olduğunu gördü. Gece gelen bu tekinsiz ziyaretçinin kim olduğunu tahmin edebiliyordu.

Karşı konulamaz bir kıskançlık onu esir aldı, gözünü kan bürüdü. İkiliye doğru bir adım attı. Kadın, tepesindeki adamın kim olduğunu anlayınca çığlığı bastı. Mohammed Beyd, onu boğazından yakaladığı gibi battaniyelerin üzerine ittirdi.

Belçikalı öfkesinden deliye dönmüştü. Hayır! Jane'e hiçbir adam sahip olamazdı. Jane yalnız onundu. Hakkı olanın elinden alınmasına izin vermeyecekti.

Aradaki kısa mesafeyi birkaç adımda geçip kendisini Mohammed Beyd'in sırtına attı. Adam neye uğradığını şaşırsa bile mücadeleyi bırakacak değildi. Belçikalı'nın parmakları boğazını aradıysa da Arap adamı üzerinden attı, düşmanına atıldı. Werper sağlam bir yumruk savurup Arap'ın sendelemesine yol açtı. Eğer bu tempoda devam etseydi Arap'ı alt ederdi fakat elini beline atıp tabancasını çıkarmaya çalıştı. Kader de o an, tabancanın deri kılıfa sıkışmasına karar verdi.

Silahı çıkaramadan Mohammed Beyd toparlanıp tekrar saldırdı. Werper yüzünün diğer tarafına vurduysa da adam karşılık verdi. Birbirlerine sayısız darbe savurdular, ufak çadırda dövüştüler. Bu esnada Jane, kocaman açılmış gözlerle, korkudan dili tutulmuş halde olan biteni izliyordu.

Werper tekrar tekrar silahıyla cebelleşti. Silaha ihtiyaç duyacağını düşünmeyen Mohammed Beyd ise çadıra silahsız gelmişti. Yanındaki tek şey, şimdi kınından çıkardığı uzun bıçağıydı.

"Hristiyan köpek," diye tükürdü. "Mohammed Beyd'in elindeki bıçağa bak! İyi bak, kâfir, hayatında son göreceğin ve son hissedeceğin şey bu olacak. Mohammed Beyd kara kalbini doğrayacak! Eğer bir tanrın varsa dua etmeye başlasan iyi edersin zira bir daha edemeyeceksin!" Bıçağını kaldırarak Belçikalı'nın üzerine yürüdü.

Werper hâlâ tabancasını çekmeye çalışıyordu. Arap neredeyse varmıştı. Avrupalı çaresizlik içerisinde son ana dek bekledi, sonra kendisini sağa atıp bacağını Arap'ın yoluna savurdu.

Numarası işe yaradı. Koşan Mohammed Beyd momentumuyla sendeleyip düştü. Tam ayağa kalkıp tekrar saldıracaktı ki Werper çoktan ayaklanmış, tabancasını eline almıştı.

Arap onu yakalamak için atıldıysa da bir el ateş edildi. Karanlıkta bir kıvılcım parladı. Mohammed Beyd yere, onurunu lekelemeye geldiği kadının yatağının yanına yığıldı.

Dışarıdan bir anda sesler yükseldi. Adamlar aralarında konuşup silah sesinin nereden geldiğini soruyorlardı. Werper sağa sola koşturup bir şeyler öğrenmeye çalıştıklarını duyabiliyordu.

Jane Clayton Arap'ın ölümüyle ayaklanmış, uzattığı kollarıyla Werper'a koşuyordu.

"Sana nasıl teşekkür edebilirim, canım arkadaşım?" diye sordu. "Bugün neredeyse o canavarın bana senin ve geçmişin hakkında anlattığı korkunç hikâyelere inanacaktım! Beni affedin, Bay Frecoult. Beyaz bir adam ve bir centilmen, vahşi diyarlardaki kendi ırkından bir kadının koruyucusundan başka bir şey olamaz!"

Werper'ın elleri yana düştü. Kadına baktı fakat söyleyecek bir şey bulamadı. Kadının emelleri hakkındaki masum düşüncelerine verecek bir yanıtı yoktu.

Dışarıda Araplar koşturup huzur kaçıran silah sesinin nereden geldiğini bulmaya çalışıyorlardı. Mohammed Beyd tarafından görevlerinden alınan muhafızlar kadının çadırına gitmeyi ilk önerenler oldular. Tutsaklarının liderlerine karşı kendini savunmayı başardığını düşündüler.

Werper adamların yaklaştığını duydu. Mohammed Beyd'in katili olmak ölüm cezası demekti. Gaddar yağmacılar liderlerinin kanını döken bir Hristiyanı paramparça ederlerdi. Mohammed Beyd'in cansız bedeni için bir açıklama bulmak zorundaydı.

Tabancasını beline taktı, hızla çadırın girişine yürüdü. Girişi aralayıp dışarı çıktı, koşan adamları karşıladı. Ellerini kaldırıp durmalarını işaret ederken dudaklarına zorlama bir gülümseme kondurmayı başarabildi.

"Kadın direndi," dedi. "Mohammed Beyd de onu vurmak zorunda kaldı. Ölü değil fakat hafif yaralandı. Siz çadırınıza dönebilirsiniz, Mohammed Beyd ve ben tutsağa bakıyoruz." Arkasını dönüp çadıra girdi, bu açıklamayla tatmin olan yağmacılar da mutlu mesut sıcak yataklarına döndüler.

Tekrar Jane Clayton'a dönen Werper çadıra girdiğinde olduğu adam değildi. Onu yatağından kaldıran içgüdülerle hareket etmiyordu. Mohammed Beyd'le yaşadıkları ve sabah olup mahkûmun çadırında yaşananlar ortaya çıktığında yaşanacaklar çadıra girdiğinde içinde alev alev yanan tutkuyu söndürmüştü.

Artık kadının lehine başka bir güçle yönetiliyordu. Bir adam ne kadar alçalırsa alçalsın, eğer hayatının bir noktasında onurlu bir centilmen olmuşsa hiçbir şey bunu ruhundan tamamen silemezdi. Albert Werper uzun zamandır onurlu bir centilmene yaraşır hiçbir şey yapmasa da kadının ani konuşması onda bu tarz hisler uyandırmıştı.

İlk defa kadının içinde bulunduğu çaresiz ve korkutucu durumu fark etti. Ne kadar alçak bir adama dönüştüğünü anladı. İyi bir aileye sahip Avrupalı bir centilmen olarak kadının evini ve mutluğunu nasıl mahvettiğini, kadını nasıl kahrettiğini düşündü.

Tamamen aklanabilmesi ve affedilebilmesi için çok geçti artık, o köprünün altından çok sular akmıştı; ancak bu ani pişmanlık patlaması adamı gücü yettiğince yaptıklarını telafi etmeye itmişti. Suçlarının ve açgözlülüğünün kurbanı olan bu güler yüzlü, hiç kimseyi incitmeyen kadını kurtaracaktı.

Olduğu yerde bekleyip gittikçe azalan ayak seslerini dinlerken Jane Clayton yaklaştı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Sabah olunca tüm bunları görecekler," Mohammed Beyd'e işaret etti. "Onu bulunca seni öldürecekler."

Werper bir müddet cevap vermedi, sonra aniden döndü.

"Bir planım var," dedi. "Cesur ve korkusuz olman gerekiyor fakat zaten öyle biri olduğunu kanıtladın. Biraz daha dayanabilir misin?"

"Ben her şeye dayanırım," dedi Jane cesur bir gülümsemeyle, "ufacık bile olsa bir kaçma ihtimalimiz varsa."

"Ölü numarası yapmalısın," diye açıkladı. "Seni kamptan çıkaracağım. Muhafızlara, Mohammed Beyd'in cesedini ormana götürmemi emrettiğini söyleyeceğim. Bu gereksiz eylemi ise şöyle açıklayacağım: Mohammed Beyd senin için şiddetli bir tutku besliyordu. Yaptığı şeyden, katilin olmaktan o kadar pişman oldu ki cansız bedenini görmeyi daha fazla kaldıramadı."

Jane elini kaldırıp durmasını işaret etti. Gülümsüyordu.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye sordu. "Muhafızlar böyle saçma bir hikâyeye inanırlar mı?"

"Onları tanımıyorsun," diye cevapladı Werper. "Kaba görünüşlerinin, gaddar kişiliklerinin altında hepsi duygularıyla hareket eden birer romantik. Böylelerinden dünyada çok var. Erkekleri kanun dışına çıkmaya ve suça iten romantizmdir. Oyunumuza inanacaklar, korkma."

Jane Clayton omuzlarını silkti. "Deneyebiliriz tabii. Sonra?"

"Seni ormanda saklayacağım," diye devam etti Belçikalı. "Sabah olunca iki atla beraber geleceğim."

"Mohammed Beyd'in ölümünü nasıl açıklayacaksın?" diye sordu Jane. "Sen kamptan kaçmadan önce her şey açığa çıkacak."

"Açıklamayacağım," dedi Werper. "Onu açıklamayı Mohammed Beyd'e bırakacağım. Sen maceraya hazır mısın?"

"Evet."

"Bekle, sana bir silah ve cephane bulayım." Werper hızla çadırdan çıktı. Döndüğünde elinde yedek bir tabanca ve belinde bir cephane kemeri vardı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Hem de nasıl," diye yanıtladı kadın.

"O zaman gel, sol omzuma çık." Werper eğilip kadının çıkmasına yardım etti.

"Şimdi oldu," deyip ayaklandı. "Şimdi kollarını, bacaklarını ve kafanı serbest bırak. Hatırla, sen ölüsün."

Sonra da çadırdan çıktı, omzunda kadınla kampa yöneldi.

Büyük yırtıcılar içeri girmesin diye kamp dikenli çitlerle çevrelenmişti. Birkaç muhafız harladıkları alevin önünde volta atıyorlardı. Werper'ın yaklaştığını görünce hayretle baktılar.

"Kimsin sen?" dedi içlerinden biri. "Ne taşıyorsun öyle?"

Werper cübbesinin kukuletasını kaldırıp adamın yüzünü görmesine izin verdi.

"Bu tutsak kadının cesedi," diye açıkladı. "Mohammed Beyd ormana götürmemi istedi. Sevdiği fakat öldürmek zorunda kaldığı kadının yüzüne daha fazla bakamıyor. Büyük bir acı içerisinde, tesellisi yok. Onu kurtarmasaydım kendi canını alacaktı."

Werper'ın omzundaki hareketsiz kadın nefesini tutmuş Arap'ın cevabını bekliyordu. Adam bu saçma hikâyeye gülecekti, emindi buna. Bay Frecoult'un oynadığı oyunu hemen anlayacaktı, ikisi de ölecekti. Birkaç dakika içerisinde yaşanacağına kesin gözüyle baktığı mücadelede canını nasıl kurtarabileceğini düşünüyordu.

Sonra Arap, Bay Frecoult'a cevap verdi.

"Yalnız mı gidiyorsun yoksa sana eşlik etmesi için birini uyandırmamı ister misin?" diye sordu. Sesinde Mohammed Beyd'in bu kadar duygusal bir adam olmasına dair herhangi bir şaşkınlık belirtisi yoktu.

"Yalnız gideyim," dedi Werper ve muhafızın başında beklediği dar girişten dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra omzundaki yükle ağaçlara varmıştı. Muhafızın görüş açısından çıkar çıkmaz kadını omuzlarından indirip konuşmaması için "Şşş," dedi.

Sonra kadını ormanın derinliklerine götürdü, bol dallı heybetli bir ağacın altına geldiklerinde durdu. Belindeki cephaneyi ve tabancayı çıkarıp ona verdi, sarkan dallardan birine tırmanmasına yardım etti.

"Yarın," diye fısıldadı. "Kaçar kaçmaz yanına geleceğim. Güçlü ol, Leydi Greystoke. Hâlâ umudumuz var."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı alçak bir sesle. "Nezaketin ve cesaretin için."

Werper cevap vermedi. Karanlıkta yüzü utançla al al oldu. Hızla arkasını dönüp kampa yöneldi. Muhafız adamı kendi çadırına girerken gördü fakat arkasından sürünerek çıktığını ve tutsağın Mohammed Beyd'in cesedini saklayan çadırına sızdığını görmedi.

Arka duvarı hafifçe kaldıran Werper, içeri süzülüp cesede yanaştı. Gözünü bile kırpmadan ölü bilekleri kavradı, adamı girdiği yere sürükledi. Ellerini ve dizlerinin üzerinde emekleyerek girdiği gibi çıktı, adamı da peşinden çekti. Belçikalı, dışarı çıkar çıkmaz kampı kolaçan etti. Etrafta kimse yoktu.

Cesedi omzunun üzerine atıp büyük bir risk alarak tutsağın kaldığı çadırı ölü adamınkinden ayıran dar girişe koştu. İpek duvarların arkasında derin bir nefes alıp yükünü yere bıraktı, birkaç dakika durup dinledi.

Sonunda kimsenin onu görmediğine kanaat getirerek çömelip çadırın arka duvarını kaldırdı. Bir zamanlar Mohammed Beyd olan şeyi peşinden sürükleyip içeri girdi. Ölü yağmacıyı yatağına yatırdı. Etrafı yoklayıp Mohammed Beyd'in tabancasını buldu. Yatağa dönüp tabancanın üzerini kat kat battaniyeyle örttü. Sonra da sol eliyle bir el ateş ederken aynı anda da öksürdü.

Silah sesi o kadar boğuktu ki öksürüğüyle tamamen gizlenmişti, dışarıdan birinin duyması imkânsızdı. Werper gayet başarılı olduğunu düşünüyordu. Dudaklarına tatsız bir gülümseme kondu. Tabancayı battaniyelerin altından çıkarıp ölü adamın sağ eline, üç parmağını kabzaya ve işaret parmağını da tetiğe yerleştirdi.

Birkaç dakika oyalanıp battaniyeleri dağıttı. Sonra da girdiği yerden çıkıp çadırın arka duvarını düzeltti. Kendi çadırına döndü, girişi tekrar bağlayıp yatağına girdi.

Sabah olduğunda Mohammed Beyd'in kölesinin telaşlı sesiyle uyandı.

"Çabuk! Çabuk!" diye ağlıyordu adam. "Gelin! Mohammed Beyd çadırında ölmüş. Kendi canını almış!"

Werper hızla doğruldu, bir an şaşkına döndü fakat adamın ne dediğini idrak edince gergin yüzü rahatladı. Hafifçe gülümsedi.

"Geliyorum!" diye seslendi köleye. Ayakkabılarını giyip çadırdan çıktı.

Heyecanlı Araplar ve siyahiler, kampın her yerinden akın akın Mohammed Beyd'in çadırına koşuyorlardı.

Werper içeri girdiğinde bir sürü yağmacının soğuk ve kaskatı kesilmiş cesedin başına toplandıklarını gördü.

Omuz ata ata hepsini aştıktan sonra Belçikalı cesedin yanına çömeldi. Sessizlik içerisinde izledi, sonra da Araplara döndü.

"Kim yaptı bunu?" diye sordu. Sesinde hem tehdit hem suçlama vardı. "Mohammed Beyd'i kim öldürdü?"

Bir sürü itiraz yükseldi.

"Mohammed Beyd öldürülmedi," dediler. "Kendi canını aldı. Allah ve bu silah şahidimiz." Adamın elindeki tabancayı işaret ediyorlardı.

Werper bir müddet şüpheci davrandı fakat sonunda Mohammed Beyd'in beyaz kadına duyduğu aşk yüzünden intihar ettiğine ikna oldu. Öyle bir aşktı ki bu, takipçileri bile bihaberdi.

Werper adamı battaniyelere sarıp sarmaladı, dün ateş edince yanan ve kurşun deliği olan kumaşı özenle sakladı. Altı güçlü siyahi adamı kampın kurulduğu açıklığa taşıdılar, sığ bir mezara gömdüler. Bir uyarı niteliğindeki battaniyeler toprakla örtülürken Albert Werper derin bir oh çekti. Planı tahmin ettiğinden bile daha çok işe yaramıştı.

Achmet Zek ve Mohammed Beyd ölmüştü. Liderleri olmayan yağmacılar kısa bir tartışmadan sonra kendi kabilelerine dönmek üzere kuzeye gitmeye karar verdiler. Werper kuzeye gideceklerini duyunca kendisinin doğudaki kıyıya yöneleceğini duyurdu. Üzerinde hiçbir mal taşımadığı için adamın gitmesine izin verdiler.

Yağmacılar dağılırken Werper açıklığın ortasında atında oturup tanrısına bir belayı daha defedebildiği için şükretti.

Daha fazla ayak sesi duymadığında sağına döndü ve Leydi Greystoke'u sakladığı ormana yöneldi. Kadını çıkardığı ağaca varıp atını dizginledi, umutla ve neşeyle seslendi: "Günaydın!"

Cevap gelmedi. Werper başını kaldırıp bakındıysa da yeşil yaprakların arasında bir kadın göremedi. Atından inip hızla ağaca tırmandı, tüm dallara baktı. Ağaç boştu. Jane Clayton sessiz bir gecede ormana karışmıştı.

BÖLÜM XXII

TARZAN HAFIZASINI GERİ KAZANIYOR

Tarzan, kesesinden dökülen taşlarda parmaklarını gezdirirken geride bıraktığı altın külçeleri, onlar için mücadele eden Arapları ve Habeşlileri düşündü. Pis metallerin ve bir zamanlar kesesinde olan parlak taşların ortak özelliği neydi? O metal neydi? Nereden gelmişti? Aklının ücra köşelerinde hatırlaması için direnmeye devam eden bu ses, neden ona adamların uğruna öldüğü altının geçmişiyle bağlantılı olduğunu, altının onun olduğunu söylüyordu?

Geçmişi neydi? Başını iki yana salladı. Maymun gibi geçirdiği çocukluğunu yavaşça gözden geçirdi. Sonra da birbirine karışan suratlar, figürler, olaylar görmeye başladı. Bu gördüklerinin hiçbirinin Maymunlarının Tarzanı'yla uzaktan yakından alakası olamazdı ancak parçalanmış halde bile tanıdık geliyordu anıları.

Yavaş yavaş, acı içerisinde de olsa anıları tekrar su yüzüne çıkmaya çalışıyorlardı. Hasar görmüş beyni kendisini tedavi etmeye çalışıyordu. Son zamanlarda doğru düzgün çalışamamasının sebebi, mükemmel bir dolaşım sistemi sayesinde emiliyor veya sisteminden atılıyordu.

Haftalardır gözünün önüne gelen insanlar ilk defa tanıdık yüzlere sahipti ancak kim olduklarını, geçmişinde nasıl bir rol üstlendiklerini bilmiyordu. Hiçbirini bir yere koyamıyor, adlarını bilmiyordu. İçlerinden biri açık tenli bir kadındı, iyileşen beyninde en çok onun yüzü yer alıyordu. Kimdi bu? Maymunların Tarzan'ı için ne ifade ediyordu? Onu Habeşlilerin kazdığı altının olduğu yerde gördüğünü hatırlıyordu fakat manzara şimdi olduğundan çok daha farklıydı.

Bir bina vardı hatta bir sürü. Bu binayı çalılıklar, çitler ve çiçekler süslüyordu. Tarzan bu kafa karıştırıcı bulmacayı çözmeye çalışırken

kaşlarını çattı. Ne zaman her şeyi açıklığa kavuşturacak gibi olsa tüm fikirler parmaklarının arasından kayıp gidiyor, gözlerinin önünde bir grup kıllı ilkel maymunlarla dans eden çıplak beyaz bir adam geliyordu.

Tarzan başını iki yana sallayıp iç çekti. Neden hatırlayamıyordu? En azından altının olduğu yerde aradığı kadının hafif de olsa bir kokusu vardı. Bu beyaz kadının anısı ve Tarzan unutulmuş bir geçmişle birbirlerine geri dönülemez bir şekilde bağlanmışlardı.

Eğer kadın oraya aitse, parçalanmış hatıralarının kadını anımsadığı yerde beklemesi doğru olmaz mıydı? Denemeye değerdi. Tarzan boş keseyi omzuna atıp ağaçlardan atladı ve açıklığa doğru yürüdü.

Ormanın kıyısında Achmet Zek'i arayan Araplarla karşılaştı. Saklanıp geçmelerine izin verdikten sonra neredeyse hatırladığı geçmişinin bir parçası olan, şimdi yerinde koca bir enkazın onu beklediği evine doğru yürüdü.

Açıklıktaki yolculuğu ufak bir antilop sürüsünü keşfetmesiyle sekteye uğradı. Yeteri kadar saklanacak yeri vardı, rüzgâr onun lehine esiyordu. Avlanmak son derece kolaydı. Etli butlu bir yavru, yarım saat süren dikkatli takibinin ve çevik hamlelerinin ödülüydü. Maymun adam öğleden sonrayı, avının başına çöküp zekâsının ve hünerlerinin meyvesini yiyerek geçirdi.

Açlığını bastırmıştı, şimdi sıra susuzluğundaydı. Nehir ona taze sulara giden en kısa yolu gösterdi ve Tarzan sonunda susuzluğunu da giderdiğinde karanlık çökmüştü. Altın külçelerle arasında hâlâ yarım kilometre vardı. Orada beyaz kadının anısıyla tanışmayı, kim olduğunu veya nerede olduğunu öğrenmeyi umuyordu.

Orman sakinleri için genellikle zaman ufak bir an olmaktan öteye gitmiyordu; tabii korku, hiddet veya açlık tarafından tatsız bir şekilde uzadığı da oluyordu. Bugün bitmişti. Bu yüzden Tarzan görevinde ilerleme kaydetmeyi yarına bırakmıştı. Maymun adam yorgundu ve uyumak istiyordu.

Bir ağaç ona tıpkı bir yatak odası gibi ihtiyacı olan tüm özeli ve lüksü sunuyordu. Nehrin etrafındaki avlar ve avcılar korosu eşliğinde derin bir uykuya daldı.

Uyandığında yine aç ve susuzdu. Ağacından atlayıp susuzluğunu gidermek için nehre yöneldiğinde karşısında Aslan Numa'yı buldu. Koca kedi kana kana su içiyordu. Tarzan'ın geldiğini duyunca kulak kabartıp yeleli kafasını çevirdi, huzurunu bozan yabancıya dik dik baktı. Dudaklarından bir uyarı döküldü fakat Tarzan hayvanın avını yeni yediğini ve karnının tok olduğunu tahmin etti. İstifini bozmadan nehre doğru yürümeye devam etti. Turuncu kediye birkaç metre kala durdu, ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek kafasını soğuk suya daldırdı. Aslan bir süre adamı süzdükten sonra su içmeye devam etti. İkisi de birbirini görmezden gelerek susuzluklarını giderdiler.

İlk bitiren Numa oldu. Kafasını kaldırdı, türüne özel bir bakışla nehrin karşısına baktı. Eğer rüzgâr kara yelesini savurmuyor olsaydı bronzdan yapılmış bir heykel bile olabilirdi. O kadar hareketsiz, o kadar asil duruyordu.

Geniş ciğerlerden gelen derin bir iç çekiş anı bozdu. Heybetli kafa döndü, sarı gözler adama kenetlendi. Dudakları yukarı kıvrıldı, sarı dişleri ortaya çıktı. Uyarı niteliğindeki hırıltısı tekrar çenesini titretti. Ardından ormanların kralı arkasını dönüp sıkı sazlıklara yöneldi.

Maymunların Tarzan'ı su içmeye devam etti fakat göz ucuyla büyük yırtıcının her hareketini izliyordu. Sonunda aslan gözden kaybolduğunda bile keskin kulakları dinlemeyi bırakmamıştı.

Hemen ardından şans eseri karşılaştığı yumurtalarla kahvaltı yaptıktan sonra dünkü savaşın merkezi olan sarı külçelerin beklediği bungalov kalıntılarına doğru yola çıktı.

Enkaza varan maymun adam şaşkınlığını gizleyemedi. Sarı metal kaybolmuştu! Atların ve adamların ayakları altında ezilen yer bomboştu. Külçeler sanki buhar olup uçmuştu. Maymun adam ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kadının burada olduğunu belirten hiçbir koku yoktu. Metal gitmişti. Metal ve kadın arasında herhangi bir bağlantı vardıysa da artık asla bilemeyecekti, burada beklemek anlamsızdı.

Her şeyini bir bir kaybediyordu; güzel taşlar, sarı metal, kadın, hafızası... Tarzan artık bezmişti. Ormana dönüp Chulk'ı arayacaktı, bu yüzden adımlarını tekrar çevirdi. Açıklıkta son hız koşmaya

başladı, ormana varınca da ağaçlara atlayıp ufak bir maymunun çevikliğiyle daldan dala sallanmaya başladı. Rastgele gidiyordu. Ormanda kendi kendine yarışıyor, amaçsız eylemlerin tadını çıkarıyordu. Chulk'a veya kadına rastlamayı umuyordu.

İki gün boyunca etrafta dolanıp avlandı, yedi, içti, uyudu. Herhangi bir ihtiyaç hissettiğinde gerçekleştirmek için beklemiyordu. Bir atlının kokusu burnuna dolduğunda üçüncü günün sabahındaydı. Hemen rotasını değiştirip kokunun peşine düştü.

Tek başına yol alan bir atlı doğuya doğru gidiyordu. Gözleri burnunun tahmin ettiği şeyi doğruladı. Atın üzerindeki, güzel taşlarını çalan adamdan başkası değildi. Maymun adamın fırtına grisi gözleri hiddetle parladı, daldan dala atlayıp Werper'ın tepesine tünedi.

Tarzan göz açıp kapayıncaya kadar yere inmişti bile. Neye uğradığını şaşıran Belçikalı, dehşete düşen atının sırtına aniden bir yükün bindiğini hissetti. At kişneyip ileri atıldı. Kocaman kollar biniciyi sarmaladı. Adam bir anda kendisini yerde, başında dikilen beyaz bir devin gölgesinde buldu.

Werper onu kimin yakaladığını görünce kireç gibi bembeyaz kesildi, beti benzi attı. Çelikten parmaklar boynuna dolanmıştı bile. Bağırmaya, canı için yalvarmaya çalıştı ama nafileydi; zalim parmaklar, konuşmasına da nefes almasına da izin vermiyordu.

"Güzel taşlar?" diye hırladı adam. "Tarzan'ın güzel taşlarına ne yaptın?"

Parmaklar bir cevap alabilmek için gevşedi. Werper bir müddet yalnızca öksürüp nefes almaya çalıştı ve sonunda konuşacak gücü kendisinde bulabildi.

"Achmet Zek, Arap, onları benden çaldı," dedi. "Keseyi ve mücevherleri ona verdim."

"Hepsini gördüm," dedi Tarzan, "ama kesedeki taşlar Tarzan'ın değildi, nehrin dibindeki ve kıyısındaki sıradan taşlardı. Arap bile onları istemedi, bakınca bir kenara attı. Ben kendi güzel taşlarımı istiyorum. Neredeler?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum," diye yalvardı Werper. "Achmet Zek'e verdim yoksa beni öldürecekti. Birkaç dakika sonra bana zarar vermemeye söz vermesine rağmen patikada beni takip etti. Ben de

onu vurup öldürdüm ama kese onda değildi, ormanda aradıysam da bulamadım."

"Ben buldum, sana söylüyorum," diye gürledi Tarzan. "Achmet Zek'in yüzünü buruşturup attığı taşları da buldum. Tarzan'ın taşları değillerdi. Sakladın onları! Neredeler çabuk söyle yoksa seni öldürürüm." Maymun adamın bronz parmakları, kurbanının boğazını sıktı.

Werper kendisini kurtarmak için çırpındı. "Tanrım, Lord Greystoke!" diye inledi. "Birkaç taş için cinayet işleyecek misin gerçekten?"

Boğazındaki parmaklar bir anda gevşedi. Fırtına grisi gözlerindeki sis kayboldu.

"Lord Greystoke!" diye tekrar etti maymun adam. "Lord Greystoke! Kim bu Lord Greystoke? Ben bu ismi daha önce nerede duydum?"

"Lord Greystoke sensin!" diye haykırdı Belçikalı. "Waziri savaşçılarınla beraber bungalovuna götürmek için altın toplamaya geldiğiniz yeraltı odasında depreme yakalandın. Kafana düşen taşla yaralandın! Hafızanı kaybettin. Sen John Clayton'sın, Lord Greystoke'sun, hatırlamıyor musun?"

"John Clayton, Lord Greystoke!" diye tekrar etti Tarzan. Bir an sessizliğe gömüldü. Eli alnına gitti, gözleri kocaman açıldı. Taşlar yerine oturmuştu. İsmini duyunca bir türlü geri alamadığı hatıraları tek tek gözlerinin önünde belirmişti. Maymun adam Belçikalı'nın boğazını bırakıp ayağa fırladı.

"Tanrım!" diye haykırdı. Sonra da "Jane!" diye. Aniden Werper'a döndü. "Karım?" diye sordu. "Karıma ne oldu? Çiftlik enkaz halinde. Biliyorsundur elbette. Tüm bunlarla bir alakan var. Beni Opar'a kadar takip ettin, güzel taşlar sandığım mücevherleri sen çaldın. Sen bir sahtekârsın! Sakın beni kandırmaya çalışma."

"Bir sahtekardan da beter," dedi arkalarından gelen alçak bir ses.

Tarzan hayretler içerisinde döndüğünde uzun, üniformalı bir adamın birkaç adım arkalarında durduğunu gördü. Adamın arkasında Kongo Bağımsız Devleti'nin üniformalı siyahi askerleri vardı.

"Bu adam bir katil, mösyö," diye devam etti memur. "Komutanını öldürdüğü için mahkemeye çıkması gerekiyor, uzun zamandır onun peşindeydim."

Beti benzi atan Werper şimdi ayaklanmış, titreyen dizleriyle orman labirentinin hızlı günlerinde bile ona yetişen kaderini düşünüyordu. İçgüdüsel olarak kaçmaya çalıştı fakat Maymunların Tarzan'ı onu omzuna koyduğu güçlü eliyle durdurdu.

"Bekle!" dedi esirine. "Seninle bu centilmenin de işi var, benim de. Benim işim bittiği zaman seni ona vereceğim. Karıma ne olduğunu anlat."

Belçikalı memur neredeyse çıplak, beyaz devi merakla süzdü. İlkel silahlarına ve görünüşüne rağmen sular seller gibi Fransızca konuşması epey ilginçti. Aynı anda hem ilkel bir orman hayvanının hem de son derece kültürlü bir beyefendinin davranışlarını sergiliyordu, bu tuhaf canlının sosyal statüsünü belirlemek zordu. Adamın verdiği güvenceden tatmin olmamıştı, tutsağını istiyordu.

"Pardon," deyip elini Werper'ın diğer omzuna koydu. "Bu centilmen benim mahkûmum. Benimle gelmeli."

"Benim işim bittiği zaman," diye yineledi Tarzan sessizce.

Memur dönüp arkasında duran askerleri çağırdı. Bir grup üniformalı siyahi hızla maymun adamı ve Werper'ı çevreledi.

"Kanun da güç de benden yana," diye duyurdu memur. "Sorun yaşamayalım. Bu adamla ne derdin varsa benimle gelip görevli mahkemelerde yargılanması için suçlamanı yapabilirsin."

"Senin hukuki hakların şüphe uyandırmıyor değil, arkadaşım," diye yanıtladı Tarzan. "Emirlerini uygulama gücün ise yalnızca bir illüzyon. Silahlı bir şekilde İngiliz topraklarına girdin. Bu işgal için iznin var mıydı? Bu adamın tutuklanmasını emreden mahkeme kararın nerede? Buraya silahlı bir grup getirip seni Kongo Bağımsız Devleti'ne dönmekten alıkoyamayacağımı nereden biliyorsun?"

Belçikalı'nın sabrı taştı. "Çıplak bir yabaniyle daha fazla tartışmayacağım," diye çıkıştı. "Canın yansın istemiyorsan geri çekilirsin. Mahkûmu alın, çavuş!"

Werper Tarzan'ın kulağına fısıldadı. "Beni onlardan korursan seni dün gece karını son gördüğüm yere götürürüm. Çok uzaklaşmış olamaz."

Komutanlarından emir alan askerler Tarzan'ı yakalamak için atıldılar. Tarzan, Belçikalıyı belinden kaptığı gibi bir un çuvalı misali koltukaltına sıkıştırdı, sonra da etraflarını çevreleyen çemberden çıkmaya girişti. Sağ yumruğu en yakındaki askerin çenesiyle buluştu, adam arkadaşlarının üzerine fırladı.

Yoluna çıkanların elinden süngülü tüfeklerini kaptı. Askerler, maymun adamın özgürlük mücadelesi karşısında ayakta duramadılar. O kadar sıkı bir çember oluşturmuşlardı ki birbirlerini vurma endişesiyle ateş edemiyorlardı. Tarzan neredeyse kurtulmuştu ki arkasından yanaşan bir asker başına tüfeğinin kabzasını indirince bilincini kaybetti.

Maymun adam yığılır yığılmaz askerler üzerine üşüştü. Bilincini tekrar kazandığında elleri kolları bağlanmıştı, Werper da onunla aynı durumdaydı. İstediğini alan Belçikalı memurun keyfine diyecek yoktu, mahkûmlarına onları yakalamanın ne kadar kolay olduğunu söyleyip alay etti fakat Maymunların Tarzan'ı cevap vermeye tenezzül etmedi. Werper ise itiraz ardına itiraz etti, Tarzan'ın İngiliz bir lord olduğunu açıklamaya çalıştı. Memur bu iddialara gülüp geçti, bahanelerini mahkemeye saklamasını söylemekle yetindi.

Tarzan hislerine tekrar kavuşup yaralı olmadığını anladığında mahkumlar sıraya dizilmişti. Kongo Bağımsız Devleti'ne dönüyorlardı.

Akşamüstü bir nehrin yanında mola verip kamp kurdular ve yemek hazırlamaya başladılar. Etraflarındaki sık ormanda bol yapraklı dalların ve çalıların ardına gizlenmiş olan bir çift göz, askerleri büyük bir ilgi ve merakla izliyordu. Dikenli bir çit kurulmuş, ateş yakılmıştı. Şimdi de akşam yemeği hazırlanıyordu.

Tarzan ve Werper mola verdiklerinde bir yığın sırt çantasının yanında elleri kolları bağlı yatıyorlardı ancak akşam yemeği hazırlandığında muhafızları onları kaldırmış, ateşlerden birine yanaşmalarını söylemişti. Yemek yemeleri için ellerini çözeceklerdi.

Devasa maymun adam doğrulduğunda ormandan izleyen gözler parladı. Bu adamı tanıyordu! Dudaklarından ufak bir hırıltı döküldü. Bu ses Tarzan'ı hemen alarma geçirdi. Tam benzer bir hırıltıyla cevap verecekti ki askerleri huzursuz edeceğini düşünüp kendisini durdurdu. Bir anda aklına gelen bir fikirle Werper'a döndü.

"Sana anlamadığın bir dilde yüksek sesle bir şeyler anlatacağım. Dediklerimi anlıyormuş gibi yap, bazen de aynı dilde cevap veriyormuş gibi bir şeyler mırıldan. Kurtuluşumuz senin başarına bağlı olabilir."

Werper başıyla onayladıktan sonra yol arkadaşı bir anda tuhaf, bir köpeğin havlayışlarını ve maymunların gevezeliğini andıran bir dilde konuşmaya başladı. Yakınlarındaki askerler şaşkınlıkla maymun adama baktılar. Bazıları güldü, bazıları ise batıl inancın doğurduğu tedirginlikle oradan uzaklaştı. Tarzan saçmalamaya devam ederken komutan yanaştı, arkalarında durup merakla izledi. Werper da aynı saçmalıkla cevap verince daha fazla dayanamayıp ileri adım attı, hangi dilde konuştuklarını sordu.

Tarzan yol boyunca adamın kültürünü ve bilgisini ölçüp biçmişti, planının başarılı olması tahminlerine bağlıydı.

"Yunanca," diye açıkladı.

"Ah, Yunanca olduğunu düşünmüştüm," diye yanıtladı komutan. "Çalışalı yıllar olduğundan emin olamadım. Yine de gelecekte benim de anladığım bir dilde konuşursanız sevinirim."

Werper sırıtışını saklamak için kafasını çevirdi, Tarzan'a fısıldadı: "Onun için gayet Yunancaymış, benim için de öyle."

Askerlerden biri ise huzursuz bir şekilde arkadaşına fısıldadı: "Daha önce o sesleri duydum. Bir gece ormanda kaybolmuştum, ormanda kıllı adamlar kendi aralarında konuşuyorlardı. Kelimeler beyaz adamlarınkine benziyordu. Keşke bu adamla karşılaşmasaydık. İnsan bile değil, kötü bir ruh sadece. Ondan kurtulmazsak kötü şans getiririz." Ormana tedirgin bakışlar attı.

Arkadaşı da aynı tedirginlikle gülüp uzaklaştı, konuşmayı abarta abarta tekrar edip dalga geçti. Kara büyü ve ani ölüm korkusu bir anda rahatladı, herkes işine gücüne döndü. Kıllı, adama benzer bir orman sakini ise kasvetli gecede ormanın derinliklerinde son hız güneye doğru yol alıyordu. Kendisine gizli bir görev verilmişti.

BÖLÜM XXIII

KORKU DOLU BİR GECE

Jane Clayton için Werper'ın onu çıkardığı ağaçlarda geçirdiği gece hiç bitmeyecek gibi gelmişti. Sonunda bitmişti, gün doğarken gelen atlıyla Jane'in umutları tekrar yeşermişti.

Beyaz cübbe ve kukuleta gelenin yüzünü ve figürünü gizlese de Bay Frecoult olduğundan emindi. Sonuçta bir Arap gibi giyinmişti ve kadının nerede saklandığını yalnızca o biliyordu.

Adamı görünce tüm gece yalnız başına tuttuğu nöbetle gerilen sinirleri rahatladı fakat görmediği çok şey vardı. Kukuletanın altındaki siyah yüzü veya liderlerinin peşinden yavaş yavaş gelen atlıları görmemişti. Bu yüzden eğilip gelen adamın dikkatini çekmek için bağırdı, onu dostane bir tavırla karşıladı.

Şaşıran adam kafasını kaldırınca Jane, Habeşli Abdul Mourak'la karşı karşıya kaldı. Dehşet içerisinde oturduğu dala sinip gizlenmeye çalıştı ancak çok geçti. Adam onu görmüştü ve ona inmesini söylüyordu. İlk başta reddetti fakat Abdul Mourak adamlarına emredince içlerinden biri ağaca tırmanmaya başladı. Direnmenin nafile olduğunu bilen Jane, ağaçtan inip onu esir alacak olan adama adalet ve insanlık adına içine bulunduğu durumu anlattı.

Mücadelesini, altınlarını, mahkûmlarını kaybetmenin siniri hâlâ geçmeyen Abdul Mourak'ın karnı bu tarz acınası hikâyelere toktu. Keyfinin yerinde olduğu günlerde bile duygusal kararlar alan bir insan sayılmazdı.

Evine dönüp Menelek'e olan biteni anlattığında başarısızlıkları ve talihsizlikleri için onuruna tükürülecek ve öldürülecekti. Bir düşününce, belki güzel bir hediye imparatorun öfkesini dindirebilirdi. Zenci sultan, başka bir ırkın açık tenli çiçeğini kesin çok beğenirdi!

Jane Clayton açıklamasını bitirdiğinde Abdul Mourak onu korumaya söz verdi fakat imparatoruna götürmesi gerektiğini söyledi. Kadının neden diye sormasına gerek yoktu. Umutları tekrar suya düşen Jane atlardan birisinin sırtına çıkarılıp kafileye katıldı. Efendiler ve yolculuk değişiyordu fakat emel asla değişmiyordu. Jane Clayton bunun artık kaçınılmaz kaderi olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Yağmacılarla verdiği savaşta rehberlerini kaybeden Abdul Mourak ise ülkeye bir yabancıydı. Takip etmesi gereken yoldan sapalı çok olmuştu, bu yüzden ne kadar ilerlerse ilerlesin pek yol kat ettiği söylenemezdi. Bugün batıya gidiyor, oradaki köylerden birinden bir rehber alabileceğini umuyordu fakat karanlık çöktüğünde umutlarından, doğan güneş kadar uzaktı.

Sıkı ormanda kamp kuran kafile aç, susuz ve keyifsizdi. Atlara gelen aslanlar çitlerin etrafında dolanıp kükrüyor, avladıkları küçük hayvanlar dehşet içerisinde çığlıklar atıyorlardı. O gece hiçkimse için uyku yoktu. Fazla cüretkâr bir saldırıya veya açlıktan gözü dönmüş bir aslana karşı tetikte olmak için muhafızlar ikiye katlanmıştı. Durmaksızın çitlerin içindeki ateşi harlayıp hayvanları defetmeye çalışıyorlardı.

Saat gece yarısını geçmişti. Jane Clayton ise bir önceki geceden de uykusuz olmasına rağmen gözlerini bir türlü kapatamıyordu. Kampta büyük bir huzursuzluk, tedirginlik vardı. Zenci imparatorun tecrübeli askerleri endişeliydi. Abdul Mourak yatağından defalarca çıkıp atların ve kamp ateşinin arasında volta atmıştı. Kadın adamın cüsseli silüetini ateşin ışığında yansıyan gölgelerden görebiliyordu. Hızlı adımlarına ve telaşlı hareketlerine bakılırsa o da en az tutsağı kadar korkuyordu.

Aslanlar öyle bir kükremeye başladı ki yer gök inledi. Atlar kaçışmaya çalışarak bağlarına asılıp kişnediler. Arkadaşlarından daha cesur olan bir asker, onları sakinleştirme umuduyla tepinen hayvanların arasına daldıysa da başarılı olamadı. Büyük, cesur ve heybetli bir aslan, kamp ateşinin önünde tüm görkemiyle çitlere sıçradı. Muhafız nişan alıp ateş etti. İşte o ufak kurşun, zaten tedirgin olan kampı kaosa boğdu.

Kurşun aslanın yanına saplandı, içindeki tüm ilkel öfkeyi uyandırdı; gücüne güç, hiddetine hiddet eklendi. Acıyla kükredi. Eğer yaralı olmasaydı çitlerden ve ateşten çekinip geri dönebilirdi fakat acı ve öfke tüm benliğini ele geçirmişti. Tekrar kükreyerek tek sıçrayışta bariyerin üzerinden atladı ve atların üzerine üşüştü.

Daha önce kaos vardıysa da şimdi kampta kıyamet kopuyordu. Aslanın saldırdığı at, ıstırap ve dehşet içerisinde haykırmaya başladı. Birkaç tanesi onları bağlayan halatları koparıp kampa daldılar. Adamlar yataklarından fırladılar, silahlarına sarılıp çitlere koştular. Çitin ardında kol gezen bir düzine kadar aslan da başarılı olan arkadaşlarından cesaret alıp kampa hücum ettiler. İkişer üçer çitlerin üzerinden atladılar. Ufak kamp bir anda küfür eden, çığlık çığlığa koşturup canlarını, ormanın yeşil gözlü canavarlarından kurtarmaya çalışan adamlarla doldu.

Jane Clayton ilk aslanın saldırısında kalkmış, fa ltaşı gibi açılmış gözleriyle etrafında yaşanan kargaşayı izliyordu. Dört nala koşan bir at onu devirip geçti. Tam ayağa kalkmaya çalışırken avını kovalayan bir aslan da onu sıyırıp geçince Jane yerden kalkamadı.

Tüfek seslerinin ve yırtıcıların hırıltıları arasında adamların acı feryatları, gözünü kan bürümüş kedilerin sürüklediği atların korku dolu kişneyişleri yükseliyordu. Sağa sola sıçrayan yırtıcılar ve etrafta koşturan atlar, Habeşlilerin elini kolunu bağlamıştı; herkes kendi canının derdine düşmüştü. Kıyamet koparken savunmasız kadın ya unutulmuş ya da terk edilmişti. Jane hayatında pek çok kez hücum eden aslanlarla, koşuşturan atlarla, korkmuş askerlerin tabancalarından ateşlenen kurşunlarla uğraşmıştı fakat bu sefer kaçış yoktu. Ormanın en kudretli avcıları olan turuncu kediler avlarının etrafını sarmıştı, hiç kimsenin sarı dişlerini veya keskin pençelerini aşmasına izin vermiyorlardı. Aslanlardan biri arada sırada korkmuş adamların ve atların üzerine atlıyordu. Üzüntü ve korkudan sinirleri bozulup aklını yitiren atlar fırsatını yakaladıklarında aslanları aşıp çitten atlayarak ormana karışıyorlardı; ancak adamlar ve kadın için hiç umut yoktu.

Kör kurşunla son nefesini veren bir at Jane Clayton'ın yanına düştü. Aslan atın üzerinden atlayıp arkasındaki savaşçıya saldırdı.

Adam çaresizce tüfeğinin kabzasıyla aslanın kafasına vurmaya çalıştı. Birkaç saniye sonra aslan tepesindeydi.

Asker son bir umut üzerine eğilen çeneyi sıska parmaklarıyla itmeye çalıştı ancak nafileydi. Aslan, korkuyla çarpılan yüzü tek hamlede ısırıverdi. Kemikler mide bulandırıcı bir sesle çatırdadı. Sonra da aslan, ölü ata dönüp kanlı avını arkasında sürüklemeye başladı.

Jane ise kocaman açılmış gözleriyle izliyordu. Yırtıcının cesedin üzerine basıp sendelemesinden, dön ayaklarının altında ezilen nahoş şeyden gözlerini ayıramıyordu. Aslan usul usul yanından geçip giderken Jane büyülenmiş gibi donakalmıştı.

Cesedin yoluna çıkması aslanı sinirlendirmiş gibiydi. Hayvan cansız kalıntıları sarstı. Ölü et parçasına kükredi, hırladı. Sonra da yere atıp gazabını üzerine salabileceği canlı bir kurban aramaya başladı. Sarı gözleri tehditkâr bir bakışla kadına kilitlendi. Dudakları kıvrıldı, sivri dişleri göründü. Vahşi boğazından yükselen korkunç bir kükreme tüm ormanı birbirine kattı ve büyük kedi yeni, savunmasız kurbanına hücum etti.

Tarzan'ın ve Werper'ın sımsıkı bağlanarak uyumaya bırakıldığı kampa sessizlik hakimdi. İki gergin muhafız volta atıyor, kasvetli ormanın karanlık ve ücra köşelerinde tedirgin bakışlarını gezdiriyorlardı. Herkes ya uyuyor ya da uyumaya çalışıyordu; maymun adam hariç. Tarzan azimle ellerini bağlayan halatları gevşetmeye çalışıyordu. Omuzlarının ve kollarının yanık teni altından kaslar fışkırıyordu. Harcadığı güç, alnındaki damarların fırlamasına yetmişti. Halattaki tek bir ip koptu. Sonra bir diğeri daha ve bir diğeri daha. Sonunda bir elini özgürlüğüne kavuşturabilmişti.

Sonra ormandan alçak bir hırıltı yükseldi. Maymun adam kaskatı kesilip nefesini tuttu, gözleri ona zifiri karanlıkta yardım edemediği için keskin kulaklarını ve burnunu kullandı.

Aynı tekinsiz ses bir daha, kampın ötesindeki çalılıklardan yükseldi. Bir muhafız aniden durdu, gözlerini karanlığa dikti. Saçları kaskatı kesilip diken diken oldu. Boğuk bir sesle arkadaşına seslendi.

"Duydun mu?" diye sordu.

Diğeri titreye titreye yaklaştı. "Neyi?"

Tuhaf ses tekrarlandı. Cevap olarak kamptan da benzer bir ses yükseldi. Muhafızlar birbirine yaklaştı, sesin geldiği karanlık noktayı izlemeye başladılar.

Kampın öteki tarafındaki ağaçların dalları içeri sarkıyordu. Oraya yaklaşmaya cesaret edemediler. O kadar korkmuşlardı ki diğerlerini uyandırmak akıllarına bile gelmedi, oldukları yerde donakalıp ormandan bir anda bir gölgenin atlamasını beklediler.

Çok beklemediler. Cüsseli bir figür ağacın dallarından sessiz sedasız kampa indi. Muhafızlardan biri onu görünce sesinin ve kaslarının kontrolünü tekrar kazandı, çığlığı basıp tüm kampı uyandırdı. Titreyen alevin üzerine ne kadar çalı çırpı varsa attı.

Beyaz komutan ve siyahi askerler yataklarından fırladılar. Tekrar canlanan alev göğe yükseliyor, tüm kampı aydınlatıyordu. Uyku mahmuru adamların karşılaştıkları manzara karşısında dizlerinin bağı çözüldü.

Bir düzine kıllı mı kıllı devasa maymunlar kampın köşesinde, çitlerin önünde bekliyorlardı. İçeri girmişlerdi. Bir elini kurtaran beyaz dev, dizlerinin üzerinde doğrulmayı başarmıştı. Karanlığın içerisinden gelen ürkütücü ziyaretçilerine sesini hırlayarak, havlayarak ve kükreyerek duyuruyordu.

Werper da kalkmıştı. Kampa ansızın dalan antropoitleri görünce rahatlasa mı korksa mı bilemiyordu.

Maymunlar Chulk'ın liderliğinde hırlaya hırlaya Tarzan'a ve Werper'a yöneldiler. Belçikalı komutan, adamlarına ateş açmalarını söyledi fakat zenciler ağaçlardan inen bu kıllı yaratıklara zarar vermek için fazla batıl inançlıydılar. Beyaz devin ormandan böyle hayvanlar çağırabilmesi onun insan olmadığına işaretti.

Memur, kendi silahını çekti fakat ürkek arkadaşlarının sesten korkabileceğini düşünen Tarzan, bir an önce emirlerini yerine getirmeleri için zorladı.

Birkaçı patlayan silahın sesinden irkilip kaçtı ama Chulk ve yarım düzine maymun son sürat koşmaya devam ediyorlardı. Maymun adamın yol göstermesiyle onu da Werper'ı da alıp ormana kaçtılar.

Belçikalı komutan tehditler ve küfürler savura savura titreyen eliyle nişan almayı başardı. Kaçan maymunları kurşun yağmuruna tuttu. Hepsi kör kurşunlardı fakat içlerinden biri hedefi tutturdu. Bir omzunda Werper'ı taşıyan Chulk ormanın girişinde düştü.

Tekrar ayaklandı fakat Belçikalı dengesiz yürüyüşünden yaralandığını anlayabiliyordu. Diğerlerinin arkasına kalmışlardı ve Tarzan'ın dur emrine rağmen yetişmeleri birkaç dakika sürmüştü. Chulk sağa sola sallandı, sonunda da yarasının şoku ve omzundaki yükle yere yığıldı.

Chulk'ın yığılırken yüz üstü düşürdüğü Werper'ın yarısı, maymunun altında kaldı. Belçikalı hâlâ sırtında bağlı ellerine batan bir şey olduğunu hissediyordu. Ancak hissettiği şey kıllı bir maymun göğsüne hiç benzemiyordu.

Adamın parmakları ne olduğunu anlamak için maymunu yokladı. Yumuşak bir keseydi bu. İçi ufak ve sert cisimlerle doluydu. Werper keseyi tanıdı, kaderin ona oynadığı oyun karşısında nefesi kesildi. İmkânsızdı bu ama doğruydu!

Keseyi apar topar maymundan aldı, ellerinin bağlı olmasına ve hareket alanının kısıtlanmasına rağmen pantolonunun içine sıkıştırmayı başardı.

Hemen ileride oturan Tarzan bağlarını çözmekle meşguldü. Halatlarından hepsinden kurtulunca ayağa kalkıp Werper'ın yanına geldi, dizlerinin üzerine çöküp maymunu inceledi.

"Ölmüş," dedi. "Yazık oldu, harika bir hayvandı." Dönüp Werper'ı kurtarma çalışmalarına başladı. Adamın ilk önce ellerini, sonra da ayaklarını çözdü.

"Gerisini ben hallederim," dedi Belçikalı. "Üzerimi ararken atladıkları bir cep çakım var." Böylece maymun adamın üzerindeki dikkatini savuşturdu. Çakıyla keseyi Chulk'ın omzuna bağlayan ipi kesip kendi beline bağladı. Sonra Tarzan'ın yanına döndü.

Hırs bir kez daha gözünü bürümüştü. Jane Clayton'ın onda uyandırdığı onurlu ve gururlu hisler buhar olup uçmuştu. Kadının emeği bir keseyle silinivermişti. Werper, mücevherlerin nasıl maymunun eline geçtiğini bilmiyordu. Belki maymun, Achmet Zek'le olan çatışmasına tanık olmuştu. Arap'ı keseyle görüp çalmayı

aklına koymuştu. Bu sefer elindekilerin mücevherler olduğuna emindi. Gerisi teferruattı.

"Şimdi," dedi maymun adam. "Bana verdiğin sözü tut. Karımı son gördüğün yere gidelim."

Yavaş Belçikalı'nın peşinde gece karanlığında yol kat etmek zaman alıyordu. Maymun adam ağır seyreden yolculuklarına söylense de Avrupalı ne yazık ki daha çevik ve daha kaslı arkadaşları gibi daldan dala atlayamıyordu. Bu yüzden ona ayak uydurmak zorundaydılar.

Maymunlar birkaç kilometre boyunca beyaz adamları takip ettiler fakat sonra dikkatleri dağıldı. En önde giden maymun küçük bir açıklıkta mola verdi, diğerleri de onunla kaldılar. Oturdukları yerden, kıllı kaşlarının altından iki adamın ormanda gözden kaybolmasını izlediler. Maymunlardan biri bir ağacın altına uzandı, diğerleri de onu takip edince Werper ve Tarzan yolculuklarına baş başa devam ettiler. Ortada şaşırtıcı bir durum yok, ikisi de tedirgin değildi.

Maymunlardan ayrıldıkları açıklıktan biraz ilerlemişlerdi ki bir aslanın kükremesini duydular. Maymun adam belli belirsiz bir tüfek sesinin aynı yönden geldiğini duyana dek umursamadı. Bu kargaşaya bir de atların kişnemesi, ardı ardına patlayan silahlar ve bir sürü aslanın kükremeleri dahil olunca dikkatini çekti.

"Birinin başı belada," deyip Werper'a döndü. "Gidip bir bakacağım, dost olabilir."

"Karın da orada olabilir," diye bir fikir öne sürdü Belçikalı. Mücevher kesesini ele geçirdiğinden beri maymun adama karşı mesafeliydi. Onu hem kurtaran hem de esir alan dev İngiliz'den kaçmanın yollarını arıyordu.

Tarzan'a başka bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Tanrım!" diye inledi. "Jane orada olabilir! Aslanlar kampa saldırıyorlar. Atların çığlıklarından anlayabiliyorum. Bak! Bu acı çekerek ölen bir adamın feryadıydı. Burada kal, senin için geri geleceğim. Önce onları kurtarmam lazım." Sonra da daldan dala atlayarak bir gölgenin hızı ve sessizliğiyle karanlığa karıştı.

Werper bir an maymun adamın onu bıraktığı yerde bekledi. Sonra dudakları kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Burada mı kalayım?" diye sordu kendine kendine. "Dönüp de mücevherlerimi alasın diye mi? Ben hiç öyle düşünmüyorum, arkadaşım." Böylece güneye dönen Albert Werper sarmaşıkların arasından geçerek maymun arkadaşını sonsuza dek terk etti.

BÖLÜM XXIV

EV

Maymun Adam rüzgâr gibi ağaçların arasından geçerken Habeşlilerle aslanların mücadelesi gittikçe yaklaştı, keskin kulakları her adımda yeni sesler duyuyordu. İçinde insanların yer aldığı çatışmanın durumunun kritik olduğuna artık epey emindi.

Önündeki ağaçlar aralanınca gözüne bir kamp ateşi ilişti. Maymun adamın devasa figürü, sarkan bir dalın üzerine tüneyip aşağıda kopan kıyamete baktı.

Keskin gözleri tüm manzarayı taradı. Bir atın leşinin arkasına sinmiş, birkaç metre ötesinde duran bir aslana kurban gitmek üzere olan kadın dikkatini çekti.

Tarzan yaşanacak trajediyi anlarken aslan sıçramak için arka ayaklarını çekmişti bile. Numa, maymun adamın çıplak ve silahsız beklediği dalın hemen altındaydı. Tarzan tereddüt bile etmedi. Bir yıldırım hızıyla harekete geçip aşağıya atladı.

Jane Clayton o kadar çaresizdi ki kaçmaya çalışmıyor, bezginlikle aslanın gelip onu yere savurmasını bekliyordu. Acımasız pençeler ve zalim dişler bir an canını yakacak olsa da sonrasında tüm kederi sonlanacak, huzura kavuşacaktı.

Kaçmaya çalışmanın kime neye faydası vardı? Ha ölümüyle yüzleşecekti, ha kaçmaya çalışırken arkasından gelecek darbeyle yerde sürüklenecekti. Hırlayan yüzün içinde uyandırdığı korkudan kaçmak için gözlerini bile kapatmamıştı. Bu yüzden aslanın hücuma geçtiği saniye, üzerindeki ağaçtan atlayan bronz gölgeyi de gördü.

Gözleri gördüğü hayalet karşısında kocaman açıldı. Aslan, acı ölümü çoktan unutulmuştu. Karşısına mucize eseri çıkan bu tuhaf hayaletten başka bir şey düşünemiyordu. Dudakları aralandı,

avuçlarını bağrına bastırıp eğildi. Ölen eşinin karşısında nefesi kesilmişti.

Heybetli gölgenin aslanın omzuna atlamasını, bir şahmerdan gibi hayvanla cebelleşmesini izledi. Yırtıcı tam ona yetişmek üzereyken hayaletin gazabıyla savuşturuldu. Öfkeli bir hayvanın öfkesiyle ancak öfkeli bir hayvan yüzleşebilirdi.

Tarzan, onun Tarzanı, yaşıyordu! Kelimelere dökemediği mutluluğu dudaklarından bir çığlıkla döküldü. Tam da o an eşinin ne kadar savunmasız olduğunu fark etti. Aslan kendisini toparlamış, Tarzan'dan intikamını almaya hazırlanıyordu.

Numa, maymun adamın ayaklarının dibinde Habeşli bir adamın kalıntılarını bırakmıştı. Bu kalıntıların arasında bir tüfek de vardı. Tarzan silahı görür görmez kaptı, aslan avıyla arasına girmeye cüret eden bu çelimsiz yaratığa haddini bildirmek için arka ayaklarında yükselirken tüfek havada uçtu, aslanın geniş alnına saplandı.

Sıradan bir ölümlü, Tarzan gibi darbeler indiremezdi fakat ormanda ölüm kalım savaşı verdiği çocukluk yıllarının ona armağanı olan çelikten kasları ve gözü dönmüş bir yırtıcının öfkesi her şeye kadirdi. Parçalanmış tüfek, ormanlar kralının beynine saplandı. Demirden namlu kabaca bir "v" şekli oluşturacak şekilde yontulmuştu.

Aslan oracıkta can verdi. Jane Clayton kendisini kocasının açtığı kollara attı. Adam bir an karısına sımsıkı sarıldı, sonra da hâlâ tehlikede olduklarını anımsayarak hızla silkelendi.

Aslanlar her fırsatta yeni kurbanların üzerine atlıyorlardı. Delirmiş atlar çitlerin içinde rastgele koşuyorlar, herkesin canını tehlikeye atıyorlardı. Hayatta kalan adamların silahları her patladığında durum daha beter hale geliyordu.

Kalmak ölüme göz kırpmak demekti. Tarzan Jane Clayton'ı kaptığı gibi omzunun üzerine aldı. Geride kalan askerler, çıplak devin mahşer yerine indiği ağaca kolayca atlayıp geldiği gibi gitmesini ve tutsaklarını da beraberinde götürmesini hayret içerisinde izlediler.

Onu durdurmaya çalışmanın nafile olduğunu biliyorlardı. Kendi canlarını korumak yeterince zordu, her an ihtiyaç duyabilecekleri kıymetli kurşunlarını kaçan bir düşmana harcayamazlardı.

Böylece Tarzan, herhangi bir engelle karşılaşmadan Habeşlilerin kampını terk etti. Kaosun sesini bir müddet daha duymaya devam ettiyse de gürültü uzaklaştıkça azaldı, sonunda da tamamen kesildi.

Maymun adam, Werper'ı bıraktığı yere döndü. Uzun zamandır korkunun ve kederin kararttığı kalbi sevgiyle temizlenmişti; Belçikalı'yı affedip kaçmasına yardım etmeyi bile düşünüyordu ancak geldiğinde Werper'ın yerinde yeller esiyordu. Birkaç defa seslense de cevap yoktu. Adamın kendince sebeplerle kaçtığına kanaat getiren John Clayton, kayıp Belçikalı'yı arayarak karısının hayatını daha fazla tehlikeye atmayacaktı.

"Kaçarak kendi suçunu kabullendi, Jane," dedi. "Ektiğini biçmesine izin vereceğiz."

Posta güvercinleri gibi yollarından hiç şaşmadan bir zamanlar neşe ve kahkahalarla dolu olan, efendilerinin ve hanımlarının ölümüyle yas tutan yerli ellerin güle oynaya tekrar inşa edeceği evlerinin enkazına yöneldiler.

Yolda Achmet Zek'in köyünden geçtiler. Çitlerin ve kulübelerin yerinde yalnızca yanıp kül olmuş kalıntılar vardı. Güçlü bir düşmanın tüm gazabıyla buradan geçtiği belliydi.

"Waziriler," dedi Tarzan tekinsiz bir gülümsemeyle.

"Tanrı onların yanında olsun!" dedi Jane Clayton coşkuyla.

"Bizden çok uzakta olamazlar," dedi Tarzan. "Basuli ve diğerleri. Altınlar da mücevherler de kayıp, Jane; ama birbirimize, Wazirilere sahibiz. Sevgiye, sadakate, dostluğa sahibiz. Bunların yanında altınla mücevher nedir ki?"

"Ah, keşke Mugambi de bugünleri görebilseydi," diye yanıtladı Jane. "O ve beni korumak için canını feda eden tüm Waziriler!"

Buruk sevinçleriyle beraber tanıdık ormandan geçtiler, maymun adamın kulakları uzaktan gelen sesleri yakaladığında öğlen saatlerindelerdi.

"Waziri'ye yaklaşıyoruz, Jane," dedi. "Onları duyabiliyorum. Bu gece kamp kuracaklarını tahmin ediyorum."

Yarım saat sonra Basuli'nin yağmacılardan intikam almaya götürdüğü savaşçılara kavuştular. Yanlarında Achmet Zek'in köyünden

topladıkları kadınlar vardı. Basuli'nin yanında uzun, boylu poslu bir yerli daha duruyordu. Jane'in bungalovda öldüğünü düşündüğü Mugambi sapasağlam karşılarındaydı!

Ne mutlu bir gündü bu! Tüm gece dans ettiler, şarkılar söylediler. Kahkahaları ormanda yankılandı. Yaşadıkları maceraları tekrar tekrar birbirlerine anlattılar. Vahşi hayvanlarla, vahşi adamlarla tekrar tekrar savaştılar. Basuli kırkıncı defa savaşçılarının Abdul Mourak'ın Habeşlileri ve Achmet Zek'in Arapları arasında altın külçeler uğruna yaşanan mücadeleyi anlatırken şafak söküyordu. Waziriler olan biteni sazlıktan izlemişler, herkes enkazdan elini eteğini çekince altın külçeleri hırsızlardan korumak için alıp saklamışlardı.

Herkes Belçikalıyla yaşadıklarını anlatınca Albert Werper'ın iyi bir insan olmadığı ortaya çıktı. Adam hakkında söyleyecek iyi bir sözü olan tek kişi Jane Clayton'dı. Ancak o bile bu kadar onursuz ve gurursuz bir adam hakkında olumlu şeyler söylemekte güçlük çekiyordu.

"Her insanın mayasında ahlak vardır," dedi Tarzan. "Bu alçak herifte gurur uyandıran şey çaresizliğin değil, erdemindi. Umarım Tanrısının huzuruna çıktığında işlediği yaptığı iyilikler günahlarına ağır basacaktır."

Jane Clayton içini çekti. "Âmin!"

Aylar geçti. Wazirilerin emeği ve Opar'ın altınları Greystoke evini tekrar inşa etmişti. Afrika'nın göbeğindeki çiftlikte hayat Belçikalı ve Arap'tan önce nasılsa öyle devam ediyordu. Dünün pişmanlıkları ve tehlikeleri çoktan unutulmuştu.

Lord Greystoke'un içinden aylardır ilk defa kutlama yapmak gelmişti. Sadık işçiler emeklerinin karşılığını alıp şenlikte doyasıya eğlensinler diye bir av düzenlendi.

Av son derece başarılı geçmişti. On gün sonra tam teşekküllü bir safari Waziri yaylalarına dönmek üzere yola çıkmıştı. Lord ve Leydi Greystoke, Basuli ve Mugambi'yle beraber safarinin başını çekiyorlardı. Irk fark etmeksizin, dürüst ve zeki insanların arasında ortak ilgi alanlarının ve karşılıklı saygının doğurduğu arkadaşlıkla birlikte gülüyor ve konuşuyorlardı.

Jane Clayton'ın atı çimenlerin içine gizlenmiş bir cisme denk gelince irkildi. Tarzan'ın keskin gözleri hemen hayvanı neyin rahatsız ettiğini bulmaya çalıştı.

"Bakalım burada ne varmış?" deyip eyerinden indi, dörtlü çimenlerin etrafında toplandı. Yerde bir insan kafatası ve beyazlamış insan kemikleri vardı.

Tarzan eğilip adamın nahoş kalıntılarının arasından deri bir kese çıkardı. Hissettiği ufak ve katı cisimler, gözlerinin kocaman açılmasına sebep oldu.

"Opar'ın mücevherleri!" diye haykırdı keseyi havaya kaldırıp. Sonra da Werper'a işaret etti. "Belçikalı Werper'dan geriye kalanlar."

Mugambi güldü. "İçine bak, Bwana," dedi. "Opar'ın mücevherlerinin ne olduğunu, Belçikalı'nın ne uğruna öldüğünü göreceksin."

"Neden gülüyorsun?" diye sordu Tarzan.

"Çünkü," dedi Mugambi. "Habeşliler beni esir aldığında kaçmadan önce Belçikalı'nın kesesini nehir taşlarıyla doldurdum. Ona değersiz taşları verip senden çaldığı kıymetli taşları geri aldım. Sonra ben uyurken birisi de gelip onları benden çaldı -tamamen benim hatam ve utanç kaynağım- ancak en azından Belçikalı'nın eline de geçmediler. Kendi gözlerinle gör."

Tarzan deri kesenin ağzını açtı, içindekilere avcuna döktü.

Mugambi'nin nefesi kesildi, diğerleri ise hayretle kendi kendilerine konuşmaya başladılar. Eski ve paslı kesenin içinden parlak mı parlak, rengarenk taşlar dökülüyordu.

"Opar'ın mücevherleri!" diye haykırdı Tarzan. "Ama bunlar Werper'ın eline nasıl geçti?"

Hiçbiri bu sorunun cevabını bilmiyordu. Chulk ve Werper ölmüştü, büyük sır da onlarla beraber gömülmüştü.

"İblise bak sen!" dedi maymun adam tekrar atına tırmanırken. "Ölürken bile tövbe ediyor. Günahları da kemikleriyle beraber yatsın."

son

1 | kırılca adam	edward page mitchell
2 | ay'daki adam	francis godwin
3 | distopya	alparslan bozkurt
4 | xipehuz: şekiller	rosny aîné
5 | summerfield vakası	w. henry rhodes
6 | tuğla ay	edward everett hale
7 | son adam	jean-baptiste de grainville
8 | dünyanın efendisi	robert hugh benson
9 | çağdaş bir ütopya	h. g. wells
10 | doğanın ölümü	rosny aîné
11 | mizora	mary e. bradley lane
12 | pitsim garı	gürkan kadıoğlu
13 | yeni amazonya	elizabeth burgoyne corbett
14 | ay'a yolculuk	george tucker
15 | mars prensesi	edgar rice burroughs
16 | erkek hakları	annie denton cridge
17 | geleceğin cumhuriyeti	anna bowman dodd
18 | uzay seyyahları	rosny aîné
19 | mars tanrıları	edgar rice burroughs
20 | bilimkurgu manifestosu	maurice renard
21 | geleceğin havva'sı	villiers de l'isle-adam
22 | symzonya	adam seaborn
23 | görünmez olmak isteyen adam	maurice renard
24 | mars komutanı	edgar rice burroughs

25 | tuhaf john	olaf stapledon
26 | sağ kalan	julie guinand
27 | thuvia, mars kızı	edgar rice burroughs
28 | ötekinin keşfi	alice ilgenfritz jones ella merchant
29 | armageddon m.s. 2419	philip francis nowlan
30 | mars satrancı	edgar rice burroughs
31| 5 saniyede venüs'e	fred t. jane
32 | gece postasıyla	rudyard kipling
33 |elektrosfer	uraz sarı
34 | mars dehası	edgar rice burroughs
35 | mars askeri	edgar rice burroughs
36 | venüs korsanları	edgar rice burroughs
37 | lümen	camille flammarion
38 | mars kılıçları	edgar rice burroughs
39 | uzayın derin karanlığı	barış toprak
40 | venüs'ün derinliklerinde	edgar rice burroughs
41 | efsuncu ve diğer öyküler	olaf stapledon
42 | mars'ın yapay adamları	edgar rice burroughs

haziran 2023 itibariyle

dizinin yeni çalışmaları için fihrist kitap'ı takip ediniz.

klasikler dizisi

1 | max ve moritz	wilhelm busch
2 | dünyanın daimon'u	percy bysshe shelley
3 | son adam: kıyamet şiirleri	blake, poe, wordsworth, keats vd.
4 | açıktaki kayık	stephen crane
5 | slovak halk hikâyeleri	pavol dobsinsky
6 | kadın manzaraları: toplu öyküler	kang kyung-ae
7 | sakal: toplu öyküler	janko polic kamov
8 | mogens ve diğer öyküler	jens peter jacobsen
9 | buyruğu çiğnemek	toson şimazaki
10 | mandarin ve diğer öyküler	eça de queiroz
11 | patates ve diğer öyküler	kim dong-in
12 | komedyen	wladyslaw stanislaw reymont
13 | anarşinin maskesi	percy bysshe shelley
14| kızılderili öyküleri & efsaneleri	zitkala-sa
15 | dindar helena	wilhelm busch
16 | her dem yeşil	şim hun
17 | yaşama dair öyküler	mary wollstonecraft
18 | şiirler	friedrich von schiller
19 | benim saf amcam ve diğer öyküler	chae man-sik
20 | mary	mary wollstonecraft
21 | madam sourdis ve diğer öyküler	émile zola
22 | eski zaman öyküleri	ivana brlić-mažuranić
23 | mozaik: toplu öyküler	prosper mérimée

haziran 2023 itibariyle

dizininyeniçalışmalarıiçin fihrist kitap'ı takip ediniz.

fihristkitap.com

20. yüzyılın en
edebiyat olayla
Tarzan!

Ve Dizinin 5. kita
dolu heyecanıyla

Tarzan, son zamanlarda bazı mali sıkıntılar yaşamaktadır. Sıkıntıların yarattığı yükten kurtulmak için kayıp, efsanevi Atlantis kolonisinin bulunduğu, büyük bir servetin kaynağı olan Opar'a geri döner. İşçilerin uzun uğraşlarına rağmen çıkarılamayan bu servetin yerini yalnızca Maymunların Tarzan'ı bilmektedir.

Bu sırada kanun kaçağı Teğmen Albert Werper, Achmet Zek'in eline düşer. Arap eşkıyanın Jane Clayton üzerinde haince planları vardır ve Teğmen'i kendisine maşa yapar. Açgözlü Teğmen, yolculuğu sırasında Tarzan'a rastlar ve bir anda yeni hedefi, herkesin ele geçirmek için yanıp tutuştuğu Opar'ın mücevherleri oluverir.

Ve sonrası malumumuz, kurgu üstadı Edgar Rice Burroughs'un sürükleyici kalemi yine bizi esir alır!

...Keyif dolu okumalar.

fihrist standartlarında üretilmiştir

fihristkitap.com

ISBN 978-625-6438-29-3

tarzan dizisi . V